

985212

Vedlegg 3 – Skisseprosess

BOP3102
2017

Tidlig utforskning

Jeg fulgte opp denne fasen med å forsøke de skriftene jeg følte var mest «fremtidsvennelige» med grotesker for å se om jeg ikke kunne finne noen kombinasjoner jeg følte var representative for innholdet, men kanskje først og fremst for å fremtidsvisjonen som sådan.

«Nei,» svarte Dean, glad for at han endelig hadde noen som kunne redde ham fra tankene sine. Selv om han forsøkte å tenke på praktiske ting, lå alltid de verste tankene som et bakteppe og lurte inn de mest sentimentale og forferdelige forutanelser inn i hodet hans.

Obitas ea entiiscia pe od untio blaboribus, necus dolupta niat. Enis Neicumque dolestest facea ditius quia sed quiam remperum, sin nemperum aut aut estis et autatatem aut eosametum? Harcim eaqueassim culpa vit antibus as molorro ritatur, quibusandit abo.

illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Nus es sequi re vidustiis que parchil liquias et eiuntio nsequis solo esequam renim eicia volecerum, alitae sit assus illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Dus aceati volut voluptassunt et volupti te aut offictiunt, conserro id quam, ut utet ipid magnatem ipsaepuda vent.

«Nei,» svarte Dean, glad for at han endelig hadde noen som kunne redde ham fra tankene sine. Selv om han forsøkte å tenke på praktiske ting, lå alltid de verste tankene som et bakteppe og lurte inn de mest sentimentale og forferdelige forutanelser inn i hodet hans.

Obitas ea entiiscia pe od untio blaboribus, necus dolupta niat. Enis Neicumque dolestest facea ditius quia sed quiam remperum, sin nemperum aut aut estis et autatatem aut eosametum? Harcim eaqueassim culpa vit antibus as molorro ritatur, quibusandit abo.

Busciae quia dis ipit inumquam hil idebis vereriasit harchic tem

sov i det ene hjørnet av lasterommet, han burde også ha sovet, men kroppen hans tillot det ikke. Nervene var i høyspenn og hjertet pumpet. Den totale stillheten bedret ikke saken, tvert om var det enda mer nervepirrende med denne totale roen før stormen. Kaptein Fornicier kom ut av cockpitten.

«Klarer ikke sove,» spurte han, mens han tente en av disse hersens sigarene sine.

«Nei,» svarte Dean, glad for at han endelig hadde noen som kunne redde ham fra tankene sine. Selv om han forsøkte å tenke på praktiske ting, lå alltid de verste tankene som et bakteppe og lurte inn de mest sentimentale og forferdelige forutanelser inn i hodet hans.

Obitas ea entiiscia pe od untio blaboribus, necus dolupta niat. Enis cumque dolestest facea ditius quia sed quiam remperum, sin nemperum aut aut estis et autatatem aut eosametum? Harcim eaqueassim culpa vit antibus as molorro ritatur, quibusandit abo.

Busciae quia dis ipit inumquam hil idebis vereriasit harchic tem quo es et molores sim et latia incid moloreh endites sit am audignis exped quam re venti dem apelici entiis anda venit magnam fuga. Uptatur, volorent vero tempore moditium iducia

Nlus es sequi re vidustiis que parchil liquias et eiuntio nsequis solo esequam renim eicia volecerum, alitae sit assus illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Nus es sequi re vidustiis que parchil liquias et eiuntio nsequis solo esequam renim eicia volecerum, alitae sit assus illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Nlus es sequi re vidustiis que parchil liquias et eiuntio nsequis solo esequam renim eicia volecerum, alitae sit assus illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Nlus es sequi re vidustiis que parchil liquias et eiuntio nsequis solo esequam renim eicia volecerum, alitae sit assus illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Dus aceati volut voluptassunt et volupti te aut offictiunt, conserro id quam, ut utet ipid magnatem ipsaepuda vent.

antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Nus es sequi re vidustiis que parchil liquias et eiuntio nsequis solo esequam renim eicia volecerum, alitae sit assus illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Nlus es sequi re vidustiis que parchil liquias et eiuntio nsequis solo esequam renim eicia volecerum, alitae sit assus illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Nus es sequi re vidustiis que parchil liquias et eiuntio nsequis solo esequam renim eicia volecerum, alitae sit assus illitat ecupta sunda vercias sunditat prempos auta ni offictis doluptio omnis ese voluptassunt antus el ium intum quassequam quiatiate cuptatur re eturibus.

Dus aceati volut voluptassunt et volupti te aut offictiunt, conserro id quam, ut utet ipid magnatem ipsaepuda vent.

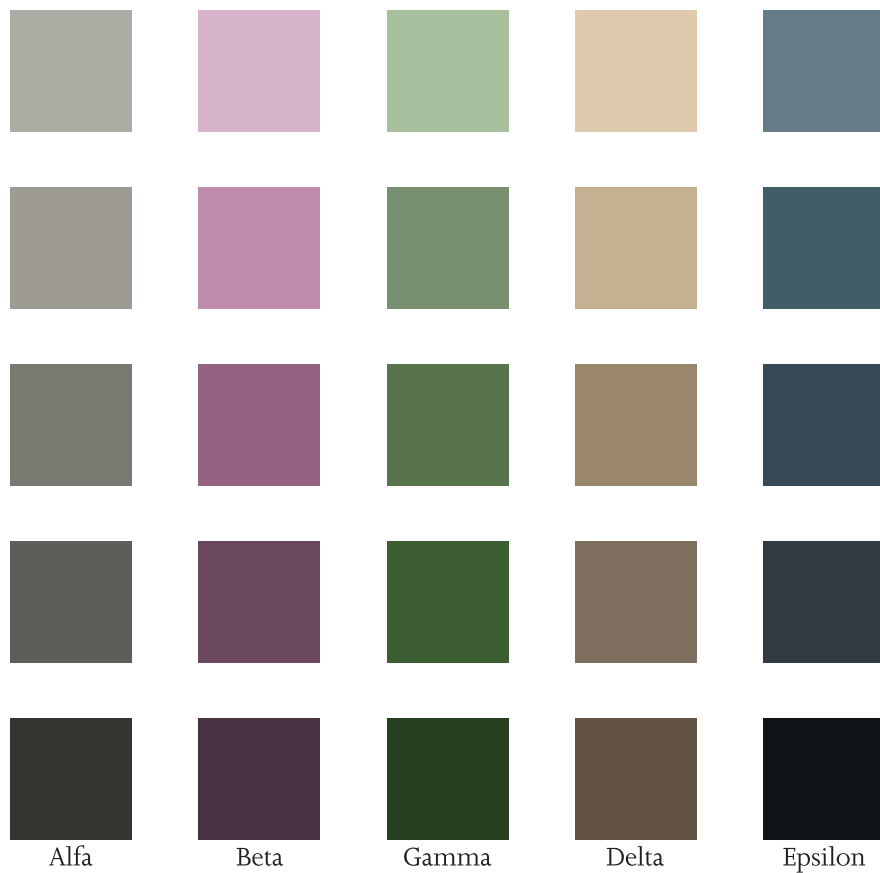
Em ne nosse rerunti ipicatiatis estion none mincia dolore, sint aut omniat il molore ped magnatio to eate nat aut ate peles ea sit inimpor sam exped quo quos veniet que nonsect atinitiaspe pa si conprepratquis mil ipsustione saest enis millabo. Tatem que volupta a as moluptatis nis voluptatem unt pa pel id eturerem re alignati nateca-

Tidlig utforskning

Jeg forsøkte tidlig å lage en fargepalett basert på klassenes farger i boken, om ikke annet så for å få et tydeligere bilde av hvordan dette kunne se ut og om de fargene kunne brukes til noe.

Jeg fant senere ut at disse fargene ble relativt gammelmodige og kjedelige og endte heller ikke med å bruke dem.

Fargepalett tilpasset klassene i boken

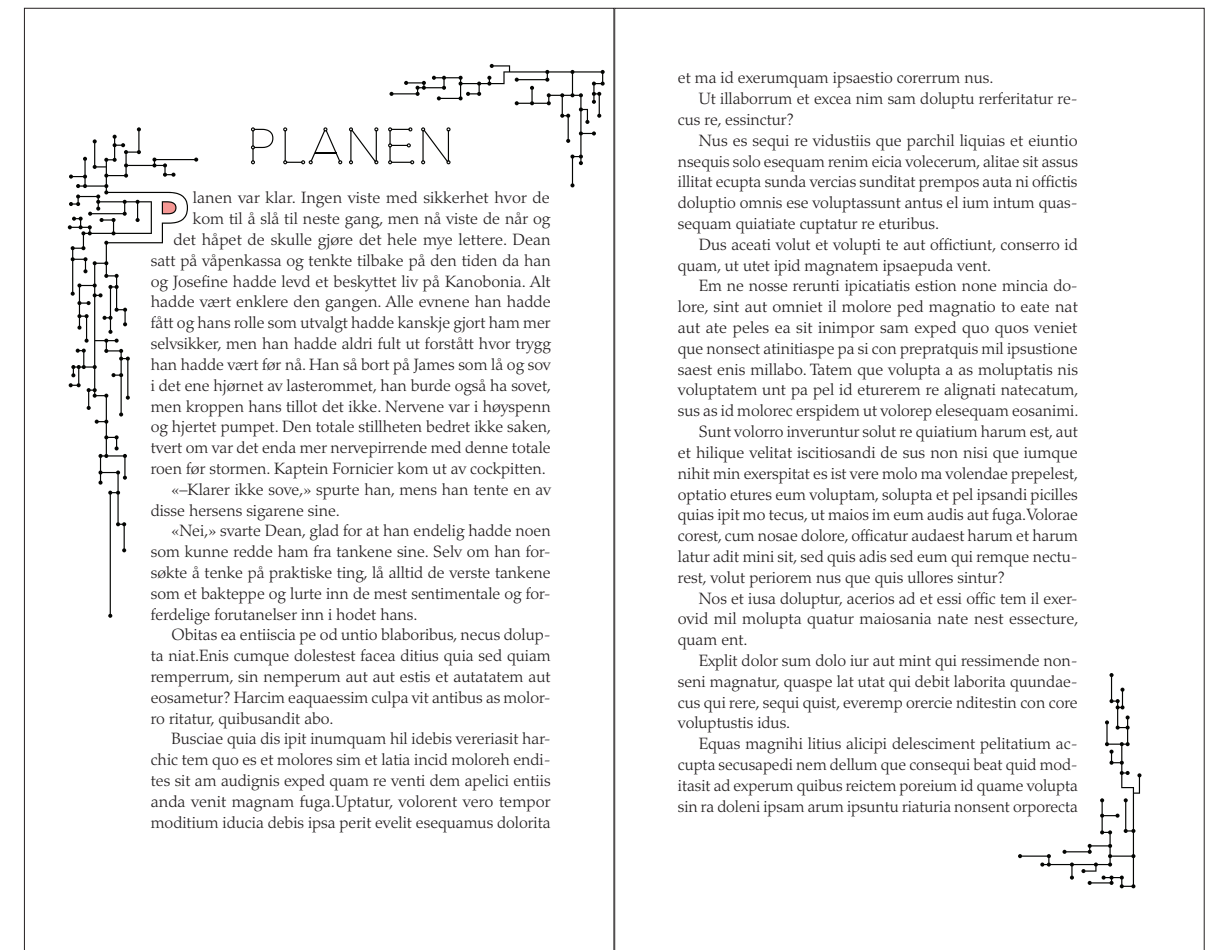
Fremdeles med en tanke om at jeg måtte ha noe som symboliserte det moderne eller fremtiden lekte jeg litt med initialer og kom frem til noen idéer jeg tenkte kanskje kunne fungere som inspirasjon senere.

Jeg endte med å totalt forkaste hele konseptet, men dette var nok en interessant øvelse.

Kandinsky inspirert initial

Kretskort inspirert initial

Utforskning skisser - Digitalt vs håndlaget

Jeg jobbet en stund med tanken på å sette teksten i en moderne monospace skrift og brette opp denne med håndskrift (kalligrafi eller tusj e.l.)

Dette ble siden en inspirasjon i utformingen av kapittel 8.

<p>15</p> <p>Det underordnede personalet på Park Lane sykehus for døende besto av hundreogsekstito Deltaer fordelt på to bokanovskgrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttitåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibyen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer.</p> <p>Fra heisen steg Den ville rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbredelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden.</p> <p>«Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?» Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnet måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albueene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virkeligheten, så seg rundt, skjønnte hva han så – skjønnte det med en vennelig følelse av skrekk og avsky, for de tilbakevendende fantasiene gjennom dager og netter, marerittet av kravlende uskjønelig ensartethet. Tvillinger, tvillinger ... Som larver hadde de kravlet besudlende over mysteriet med Lindas død. Larver igjen, men større, fullt utviklede, kravlet nå over hans sorg og ruelse. Han stanset og så seg rundt med et forvirret og skrekkslagent blikk på den kakikledde mobben, som han sto midt i og raget et helt hode over.</p> <p>«Jeg ser så mange gode vesener!»</p> <p>De syngende ordene hånte og spottet ham.</p> <p>«Skjønn er menneskeheten! Å, fagre nye verden ...»</p> <p>«SOMA-UTDELING!» ropte en høy stemme. «Vær så vennlig å holde orden i rekkene. La det gå litt kvikt.» En dør var blitt åpnet, bord og stol båret inn i vestibyen. Stemmen tilhørte en selvsikker ung Alfa, som hadde kommet inn med et pengeskrin av jern. En tilfreds mumling steg opp fra de forventningsfulle tvillingene. De glemte alt som hadde med Den ville å gjøre. Oppmerksomheten deres samlet seg nå om det svarte pengeskrinet, som den unge mannen hadde satt på bordet og nå var i ferd med å låse opp. Lokket ble løftet.</p>	<p>«Åå-åh!» utbrøt alle de hundreogsekstito samtidig, som om de så på et festfyrverkeri. Den unge mannen tok ut en håndfull bitte små pilleesker. «Nå,» sa han bydende, «vær snill å komme frem. En om gangen, og ikke noe dytting.» En om gangen og uten dytting gikk tvillingene frem. Først to mannlige, så en kvinnelig, så nok en mannlige, så tre kvinnelige, så ... Den ville så på.</p> <p>«Å fagre nye verden, Å fagre nye verden ...»</p> <p>I hodet hans var det som om de syngende ordene endret tone. De hadde hånt ham i hans elendighet og selvbredelser, hånt ham i en motbydelig kynisk spottende tone! Med en djevelsk latter hadde de pekt på nedrigheten, den kvalme hesligheten i marerittet. Nå var de plutselig blitt et kampsignal.</p> <p>«Å fagre nye verden!»</p> <p>Miranda kunnngjorde muligheten for skjønnhet, muligheten for å forvandle selv marerittet til noe fint og edelt.</p> <p>«Å fagre nye verden!»</p> <p>Det var en utfordring, en befaling. «IKKE NOE DYTTING HER, NÅ!» ropte assisterende underkasserer rasende. Han smelte igjen lokket på pengeskrinet. «Jeg stopper utdelingen hvis dere ikke oppfører dere ordentlig.» Deltaene mumlet, knuffet litt seg imellom, men falt til ro. Trusselen gjorde sin virkning. Å bli berøvet soma – en opprørende tanke! «Det var bedre,» sa den unge mannen og åpnet skrinet igjen. Linda hadde vært en slave, Linda var død; andre skulle leve i frihet, og verden bli vakker. En botshandling, en plikt. Og plutselig sto det strålende klart for Den ville hva han måtte gjøre; det var som om en lem var blitt åpnet, et forheng trukket fra. «Nå,» sa assisterende kasserer. Nok en kakikledd kvinne gikk frem.</p> <p>«STOPP!»</p> <p>ropte Den ville høyt og rungende.</p> <p>«STOPP!»</p>
--	--

<p>15</p> <p>Det underordnede personalet på Park Lane sykehus for døende besto av hundreogsekstito Deltaer fordelt på to bokanovskgrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttitåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibyen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer.</p> <p>Fra heisen steg Den ville rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbredelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden.</p> <p>«Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?» Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnet måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albueene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virkeligheten, så seg rundt, skjønnte hva han så – skjønnte det med en vennelig følelse av skrekk og avsky, for de tilbakevendende fantasiene gjennom dager og netter, marerittet av kravlende uskjønelig ensartethet. Tvillinger, tvillinger ... Som larver hadde de kravlet besudlende over mysteriet med Lindas død. Larver igjen, men større, fullt utviklede, kravlet nå over hans sorg og ruelse. Han stanset og så seg rundt med et forvirret og skrekkslagent blikk på den kakikledde mobben, som han sto midt i og raget et helt hode over.</p> <p>«Jeg ser så mange gode vesener!»</p> <p>De syngende ordene hånte og spottet ham.</p> <p>«Skjønn er menneskeheten! Å, fagre nye verden ...»</p> <p>«SOMA-UTDELING!» ropte en høy stemme. «Vær så vennlig å holde orden i rekkene. La det gå litt kvikt.» En dør var blitt åpnet, bord og stol båret inn i vestibyen. Stemmen tilhørte en selvsikker ung Alfa, som hadde kommet inn med et pengeskrin av jern. En tilfreds mumling steg opp fra de forventningsfulle tvillingene. De glemte alt som hadde med Den ville å gjøre. Oppmerksomheten deres samlet seg nå om det svarte pengeskrinet, som den unge mannen hadde satt på bordet og nå var i ferd med å låse opp. Lokket ble løftet.</p> <p>«Åå-åh!» utbrøt alle de hundreogsekstito samtidig, som om de så på et festfyrverkeri.</p>	<p>Den unge mannen tok ut en håndfull bitte små pilleesker. «Nå,» sa han bydende, «vær snill å komme frem. En om gangen, og ikke noe dytting.» En om gangen og uten dytting gikk tvillingene frem. Først to mannlige, så en kvinnelig, så nok en mannlige, så tre kvinnelige, så ... Den ville så på.</p> <p>«Å fagre nye verden, Å fagre nye verden ...»</p> <p>I hodet hans var det som om de syngende ordene endret tone. De hadde hånt ham i hans elendighet og selvbredelser, hånt ham i en motbydelig kynisk spottende tone! Med en djevelsk latter hadde de pekt på nedrigheten, den kvalme hesligheten i marerittet. Nå var de plutselig blitt et kampsignal.</p> <p>«Å fagre nye verden!»</p> <p>Miranda kunnngjorde muligheten for skjønnhet, muligheten for å forvandle selv marerittet til noe fint og edelt.</p> <p>«Å fagre nye verden!»</p> <p>Det var en utfordring, en befaling. «IKKE NOE DYTTING HER, NÅ!» ropte assisterende underkasserer rasende. Han smelte igjen lokket på pengeskrinet. «Jeg stopper utdelingen hvis dere ikke oppfører dere ordentlig.» Deltaene mumlet, knuffet litt seg imellom, men falt til ro. Trusselen gjorde sin virkning. Å bli berøvet soma – en opprørende tanke! «Det var bedre,» sa den unge mannen og åpnet skrinet igjen. Linda hadde vært en slave, Linda var død; andre skulle leve i frihet, og verden bli vakker. En botshandling, en plikt. Og plutselig sto det strålende klart for Den ville hva han måtte gjøre; det var som om en lem var blitt åpnet, et forheng trukket fra. «Nå,» sa assisterende kasserer. Nok en kakikledd kvinne gikk frem.</p> <p>«STOPP!»</p> <p>ropte Den ville høyt og rungende.</p> <p>«STOPP!»</p>
---	--

Utforskning skisser - Internett

Jeg holdt en stund på med en idé rundt å lage et internett basert design til kapittel femten. Dette kulminerte i et utkast basert på regjeringens hjemmesider (lengst til høyre på neste side) som jeg føler kunne hatt noe for seg. Det ga noen spennende muligheter for utheving av teksten, som jeg kanskje burde utforsket mer videre ...

15

Det underordnede personalet på Park Lane sykehus for døende besto av hundreogsekstito Deltaer fordelt på to bokanovskygrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttiåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibylen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer.

Fra heisen steg Den ville rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbebreidelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden. «Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?»

Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnete måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albuene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virkeligheten, så seg rundt, skjønte hva han så – skjønte det med en vennelig følelse av skrekk og avsky, for de tilbakevendende fantasiene gjennom dager og netter, marerittet av kravlende uskjemelig ensartethet. Tvillinger, tvillinger ...

Som larver hadde de kravlet besudlende over mysteriet med Lindas død. Larver igjen, men større, fullt utvokste, kravlet nå over hans sorg og ruelse. Han stanset og så seg rundt med et forvirret og skrekkslagent blikk på den kakiklede mobben, som han sto midt i og raget et helt hode over.

«Jeg ser så mange gode vesener!» De syngende ordene hånte og spottet ham. «Skjønn er menneskeheten! Å, fagre nye verden ...»

«Soma-utdeling!»

ropte en høy stemme. «Vær så vennlig å holde orden i rekkene. La det gå litt kvikt.»

En dør var blitt åpnet, bord og stol båret inn i vestibylen. Stemmen tilhørte en selvsikker ung Alfa, som hadde kommet inn med et pengeskrin av jern. En tilfreds mumling steg opp fra de forventningsfulle tvillingene. De glemte alt som hadde med Den ville å gjøre. Oppmerksomheten deres samlet seg nå om det svarte pengeskrinet, som den unge mannen hadde satt på bordet og nå var i ferd med å låse opp. Lokket ble løftet.

15

Det underordnede personalet på Park Lane sykehus for døende besto av hundreogsekstito Deltaer fordelt på to bokanovskygrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttiåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibylen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer.

Fra heisen steg Den ville rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbebreidelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden.

«Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?»

Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnete måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albuene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virkeligheten, så seg rundt, skjønte hva han så – skjønte det med en vennelig følelse av skrekk og avsky, for de tilbakevendende fantasiene gjennom dager og netter, marerittet av kravlende uskjemelig ensartethet. Tvillinger, tvillinger ... Som larver hadde de kravlet besudlende over mysteriet med Lindas død. Larver igjen, men større, fullt utvokste, kravlet nå over hans sorg og ruelse. Han stanset og så seg rundt med et forvirret og skrekkslagent blikk på den kakiklede mobben, som han sto midt i og raget et helt hode over.

«Jeg ser så mange gode vesener!»

De syngende ordene hånte og spottet ham.

«Skjønn er menneskeheten!»

Å, fagre nye verden ...»

«Soma-utdeling!»

ropte en høy stemme. «Vær så vennlig å holde orden i rekkene. La det gå litt kvikt.»

En dør var blitt åpnet, bord og stol båret inn i vestibylen. Stemmen tilhørte en selvsikker ung Alfa, som hadde kommet inn med et pengeskrin av jern. En tilfreds mumling steg opp fra de forventningsfulle tvillingene. De glemte alt som hadde med Den ville å gjøre. Oppmerksomheten deres samlet seg nå om det svarte pengeskrinet, som den unge mannen hadde satt på bordet og nå var i ferd med å låse opp. Lokket ble løftet.

«SOMA-UTDELING!»

Kapittel 16

Rommet ▾ De tre ▾ Ble ▾ Vist ▾ Inn i ▾

var Verdenslederens arbeidsrom.

«Hans fordhet kommer ned om et øyeblikk.»

Gamma-tjeneren lot dem være alene.

Helmholtz lo | høyt.

«Dette minner mer om et koffeinopløsningselskap enn en rettssak,» sa han og slapp seg ned i den mest luksuriøse av de svulmende lenestolene.

«OPP MED HUMØRET, BERNARD» ▶

la han til da han fikk øye på vennens grønne, ulykkelige fjes. Men Bernard ville ikke la seg oppmuntre; uten å svare, uten så mye som å se på Helmholtz gikk han og satte seg på den mest ukomfortable stolen i rommet, omhyggelig valgt i et obskurt håp om å avvende de høyere maktens vrede.

I mellomtiden vandret Den ville rastløst rundt i rommet, kikket med vag og overfladisk nysgjerrighet på bøkene i hyllene, på lydsporrullene og lesemaskinspolene i de nummererte hyllene. På bordet under vinduet lå en gedigen bok innbundet i mykt skinnsurrogat, og preget med gygne T-er. Han tok den opp og åpnet den.

MITT LIV OG VERK, AV HERREN FORD ≡

Boken var utgitt i Detroit av Selskapet til fremme av Ford-kunnskap. Han bladde adspredt i den, leste en setning her, et avsnitt der, og hadde akkurat kommet frem til at boken ikke interesserte ham, da døren gikk opp og Residerende Verdensleder for Vest-Europa skred energisk inn i rommet.

Mustapha Mond tok alle tre i hånden, men det var Den ville han henvendte seg til. «Så du har ikke særlig sans for sivilisasjonen, Mr. Savage?» sa han.

Utforskning skisser - masseproduksjon

Jeg forsøkte å lage et uttrykk som overdrev masseproduksjonen som tema, det var under prosessen med disse skissene at jeg forkastet den tidligere fargepaletten og begynte å tenke på cmyk farger. Det er også her jeg bevisst begynte å leke med idéen om å ha tekstblokker uten innrykk.

På mange måter er dette derfor utgangspunktet for den endelige versjonen av kapittel 1.

De gikk fra Mr. Foster i den reglementerte hvite Dekanteringsrommet. KPD-en og studentene hans gikk inn i nærmeste heis og ble brakt opp til sjette etasje. S P E D B A R N S A - VDELINGER. NEOPAVLOV-IANSKE PREGNINGSROM, kunngjorde oppslagsavtalen. Direktøren åpnet en dør. De var i et stort nakent rom, fullt av lys og sol, for hele seroede og ariske, men også antrukket i jakke og bukser

icanske, og dertil apoplektiske etter for mye blåsing på himmelske trompeter, og også bleke som døden, bleke med marmorets posthume hvithet. Pleierskene stivnet til i grunnstilling da KPD-en kom inn. «Legg frem bøkene,» sa han kort. Pleierskene adlød ordren i taushet. Bøkene ble behørig plassert mellom roseskålene – en rekke barnebøker som

alle var slått innbydende opp på en fargeglad tegning av dyr, fisk eller fugl. «Ta inn barna.» De skyndte seg ut av rommet, og etter et par minutter kom de tilbake, skyvende på hvert sitt høye stativ med nettinghyller på alle fire sider med åtte måneder gamle spedbarn på, nøyaktig like (en bokanovskigruppe, det var tydelig), og alle sammen (siden de tilhørte Delta-kas-ten) kledd i kaki.

«Legg dem på gulvet.» Barna ble løftet ned. «Snu dem nå, så de kan se blomstene og bøkene.» Straks de ble snudd, ble barna stille, så begynte de å krabbe mot knippene av strålende farger, de lystige og skinnende figurene på de hvite sidene. Idet de nærmet seg, kikket solen, som et øyeblikk hadde vært skjult bak en sky, frem. Rosene blusset opp som av plutselig indre glød, og det var

som om en ny og dypere betydning gjennomsyret de fargesprakende boksidene. Fra rekkene av krabbende spedbarn kom det små kvink av opphisselse, de gurglet og pludret av fryd. Direktøren gned seg i hendene. «Utmerket!» sa han. «Det kunne nesten ha vært en del av planen.» De raskeste krabberne var allerede fremme. Små hender strakte seg usikkert frem, rørte, grep, rev

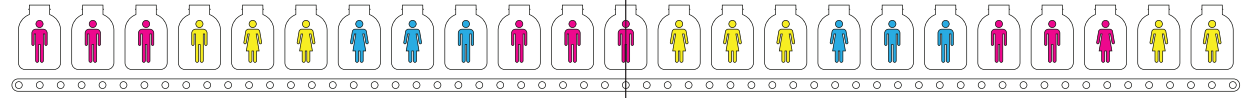
En kompakt grå bygning på bare trettifire etasjer. Over hovedinngangen ordene: **LONDON SENTRALKLEKERI OG PREGNINGSSENTER**, og på et våpenskjold Verdensstatens motto: **FELLESSKAP, IDENTITET, STABILITET**. Det enorme rommet i første etasje vendte mot nord. Tross hele sommeren utenfor rutene og tropesvømmen i selve rommet skinte et kaldt og grelt skjærende lys gjennom vinduene på sulen jakt etter en påkledd leddokke, det bleke omrisset av akademisk gåsehud, men traff bare glass, nikkel og det matt

skinnende porselønet i laboratoriet. Kulde spilte kulde. Overallene til arbeiderne var hvite, på hendene hadde de bleke, likfargede gummihandsker. Lyset var kaldt, dødt, spøkelsesaktig. Bare de gule løpene på mikroskopene ga det en viss dybde og levende stofflighet, som la seg over de polerte rørene som smør, den ene fristende stripen etter den andre i lange rekker nedover arbeidsbordene. «Og dette,» sa direktøren og åpnet døren, «er befruktningsrommet.»

Tre hundre befruktere satt krumbøyd over sine instrumenter da klekkeri- og pregnanciesenteret trådte inn i rommet, i den nesten åndelese stillheten, den åndsfraværende mullingen eller plystringen, i oppslukt konsentrasjon. En gruppe nyankomne studenter, svært unge, lyserøde og uerfarne, fulgte nervøst og nok så motvillig i hælene på direktøren. Hver enkelt gikk med en notisbok som han skrev som en gal i hver gang den store mannen sa noe. Fra hestens egen munn. Det var et sjeldent privilegium. KPD-en

for London-sentralen gjorde alltid et poeng av personlig å vise de nye studentene rundt i de forskjellige avdelingene. «Bare for å gi dere en slags forestilling måtte de jo ha, hvis de skulle kunne utføre arbeidet sitt på en intelligent måte – men så vag som mulig, hvis de skulle bli så gode og lykkelige samfunnsborgere som mulig. For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper til prestasjoner og lykke; overblikk er et intellektuelt nødvendig onde. Det er ikke filosofer, men

En kompakt grå bygning på bare trettifire etasjer. Over hovedinngangen ordene: **LONDON SENTRALKLEKKERI OG PREGNINGSSENTER**, og på et våpenskjold Verdensstatens motto: **FELLESSKAP, IDENTITET, STABILITET**.

Det enorme rommet i første etasje vendte mot nord. Tross hele sommeren utenfor rutene og tropevarmen i selve rommet skinte et kaldt og grelt skjærende lys gjennom vinduene på sulten jakt etter en påkledd leddokke, det bleke omrisset av akademisk gåsehud, men traff bare glass, nikkel og det matt skinnende porselenet i laboratoriet. Kulde spilte kulde. Overalene til arbeiderne var hvite, på hendene hadde de bleke, likfargede gummihandsker. Lyset var kaldt, dødt, spøkelsesaktig. Bare de gule løpene på mikroskopene ga det en viss dybde og levende stofflighet, som la seg over de polerte rørene som smør, den ene fristende stripen etter den andre i lange rekker nedover arbeidsbordene.

«Og dette,» sa direktøren og åpnet døren, «er befruktningsrommet.»

Tre hundre befruktere satt krumbøyd over sine instrumenter da klekkeri- og pregningsdirektøren trådte inn i rommet, i den nesten åndeløse stillheten,

den åndsfraværende mumlingen eller plystringen, i oppslukt konsentrasjon. En gruppe nyankomne studenter, svært unge, lyserøde og uerfarne, fulgte nervøst og nokså motvillig i hælene på direktøren. Hver enkelt gikk med en notisbok som han skrev som en gal i hver gang den store mannen sa noe. Fra hestens egen munn. Det var et sjeldent privilegium. KPD-en for London-sentralen gjorde alltid et poeng av personlig å vise de nye studentene rundt i de forskjellige avdelingene.

«Bare for å gi dere en slags forestilling,» forklarte han dem. For en slags forestilling måtte de jo ha, hvis de skulle kunne utføre arbeidet sitt på en intelligent måte – men så vag som mulig, hvis de skulle bli så gode og lykkelige samfunnsborgere som mulig. For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper til prestasjoner og lykke; overblikk er et intellektuelt nødvendig onde. Det er ikke filosofer, men løvsagfiklere og frimerkesamlere som danner samfunnets ryggrad.

«I morgen,» la han til med et litt truende elskverdig smil, «går dere i gang med seriøst arbeid. Dere vil ikke få tid til overblikk. Men i mellomtiden ...»

Mellomtiden var et privilegium. Rett fra

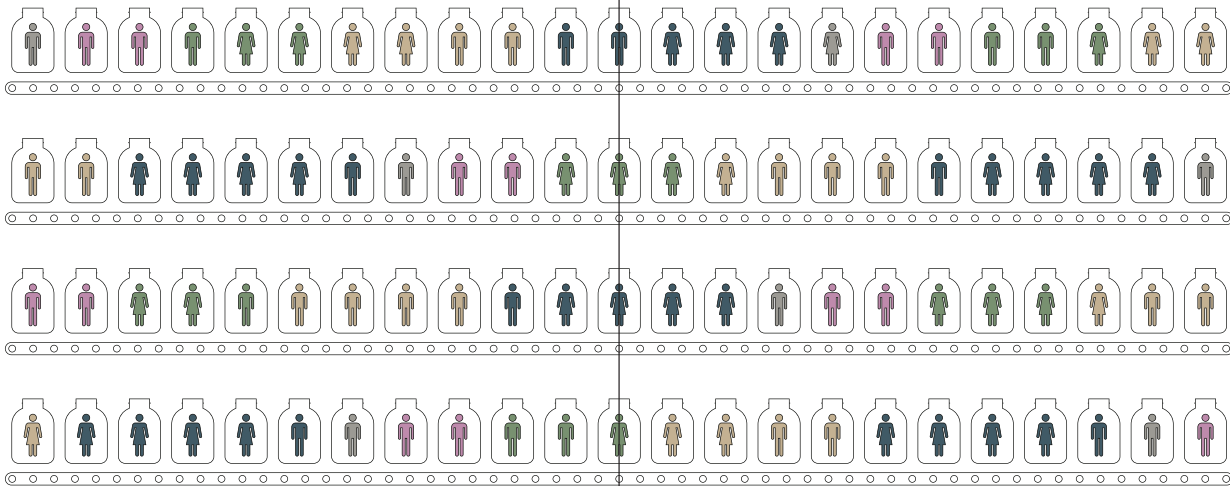
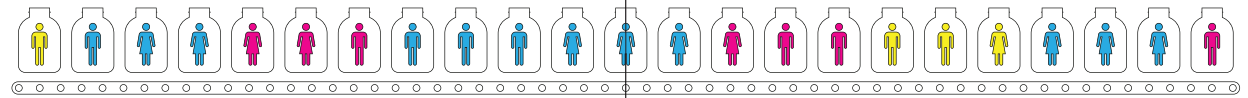
hestens egen munn i notisboken. Guttene noterte som gale.

Den høye og tynne, men ranke direktøren skred inn i rommet. Han hadde lang hake og store, nokså utstående tenner, som når han ikke snakket, så vidt ble dekket av de fyldige, buede leppene. Gammel, ung? Tredivet femti? femtitem? Ikke godt å si. Og forresten oppsto ikke spørsmålet; i dette stabilitets år, 632 e.F., falt det en ikke inn å spørre om sånt.

«La meg ta det fra begynnelsen,» sa KPD-en, og de ivrigste av studentene noterte hans hensikt i notabøkene: Ta det fra begynnelsen. «Her,» sa han, «er inkubatorene.» Han åpnet en isolert dør og viste dem rekke på rekke med nummererte prøverør. «Denne ukens forsyning av egg. Som oppbevares,» forklarte han, «ved blodtemperatur; mens de mannlige kjønnscellene,» og her åpnet han en annen dør, «må oppbevares ved trettifem og ikke trettisju grader. Full blodtemperatur virker steriliserende.» Man får ikke lam av en vær inntullet i termogenvatt.

Stadig lent mot inkubatorene ga han dem en kortfattet innføring i den moderne befruktningsprosessen, mens byantene krotet uleselige kråketår over sidene;

selvfølgelig ved først å ta for seg det kirurgiske utgangspunktet – «operasjonen man underkaster seg frivillig til beste for samfunnet, for ikke å nevne det faktum at den medfører en bonus på en halv årslønn», fortsatte med en redegjørelse for teknikken for å holde de fjernede eggstokkene levende og i aktiv utvikling, gikk over til å redegjøre for optimal temperatur, saltholdighet og viskositet, snakket om væsken som de utskille og modnede eggene ble oppbevart i, og ledet studentene bort til arbeidsbordene der han faktisk viste dem hvordan væsken ble sugd ut av reagensrørene, hvordan den ble sluppet dråpe for dråpe på de oppvarmede objektglassene for mikroskopering; hvordan eggene i væsken ble inspisert for abnormiteter, talt og flyttet over i et porøst kar; hvordan (og her tok han dem med for å se selve operasjonen) dette karet ble senket i en varm buljong som inneholdt frittstående spermier – i en konsentrasjon på minimum ett hundre tusen per milliliter, som han understreket; og hvordan karet etter ti minutter ble løftet ut av væsken og innholdet undersøkt på nytt; hvordan det, hvis noen av eggene fremdeles ikke var befruktet, ble senket igjen, og om nødven-

En kompakt grå bygning på bare trettifire etasjer. Over hovedinngangen ordene: **LONDON SENTRALKLEKKERI OG PREGNINGSSENTER**, og på et våpenskjold Verdensstatens motto: **FELLESSKAP, IDENTITET, STABILITET**.

Det enorme rommet i første etasje vendte mot nord. Tross hele sommeren utenfor rutene og tropevarmen i selve rommet skinte et kaldt og grelt skjærende lys gjennom vinduene på sulten jakt etter en påkledd leddokke, det bleke omrisset av akademisk gåsehud, men traff bare glass, nikkel og det matt skinnende porselenet i laboratoriet. Kulde spilte kulde. Overal-

lene til arbeiderne var hvite, på hendene hadde de bleke, likfargede gummihandsker. Lyset var kaldt, dødt, spøkelsesaktig. Bare de gule løpene på mikroskopene ga det en viss dybde og levende stofflighet, som la seg over de polerte rørene som smør, den ene fristende stripen etter den andre i lange rekker nedover arbeidsbordene.

«Og dette,» sa direktøren og åpnet døren, «er befruktningsrommet.»

Tre hundre befruktere satt krumbøyd over sine instrumenter da klekkeri- og pregningsdirektøren trådte inn i rommet, i den nesten åndeløse stillheten, den åndsfraværende mumlingen eller

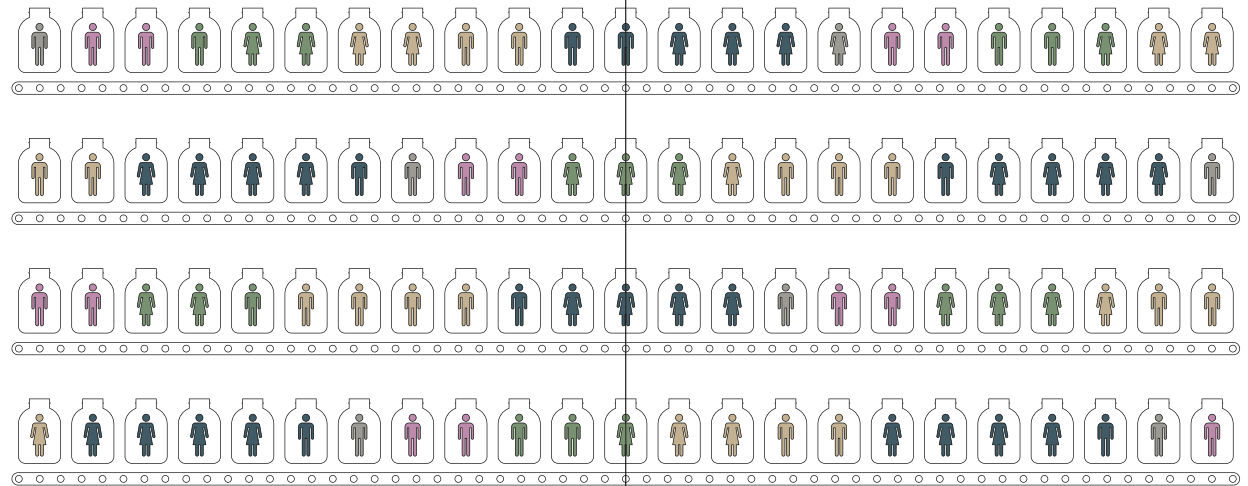
plystringen, i oppslukt konsentrasjon. En gruppe nyankomne studenter, svært unge, lyserøde og uerfarne, fulgte nervøst og nokså motvillig i hælene på direktøren. Hver enkelt gikk med en notisbok som han skrev som en gal i hver gang den store mannen sa noe. Fra hestens egen munn. Det var et sjeldent privilegium. KPD-en for London-sentralen gjorde alltid et poeng av personlig å vise de nye studentene rundt i de forskjellige avdelingene.

«Bare for å gi dere en slags forestilling,» forklarte han dem. For en slags forestilling måtte de jo ha, hvis de skulle kunne utføre arbeidet sitt på en intelligent

måte – men så vag som mulig, hvis de skulle bli så gode og lykkelige samfunnsborgere som mulig. For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper til prestasjoner og lykke; overblikk er et intellektuelt nødvendig onde. Det er ikke filosofer, men løvsagfiklere og frimerkesamlere som danner samfunnets ryggrad.

«I morgen,» la han til med et litt truende elskverdig smil, «går dere i gang med seriøst arbeid. Dere vil ikke få tid til overblikk. Men i mellomtiden ...»

Mellomtiden var et privilegium. Rett fra hestens egen munn i notisboken. Guttene noterte som gale.

En kompakt grå bygning på bare trettifire etasjer. Over hovedinngangen ordene: **LONDON SENTRALKLEKKERI OG PREGNINGSSENTER**, og på et våpenskjold Verdensstatens motto: **FELLESSKAP, IDENTITET, STABILITET**.

Det enorme rommet i første etasje vendte mot nord. Tross hele sommeren utenfor

rutene og tropevarmen i selve rommet skinte et kaldt og grelt skjærende lys gjennom vinduene på sulten jakt etter en påkledd leddokke, det bleke omrisset av akademisk gåsehud, men traff bare glass, nikkel og det matt skinnende porselenet i laboratoriet. Kulde spilte kulde. Overalene til arbeiderne var hvite, på hendene

hadde de bleke, likfargede gummihandsker. Lyset var kaldt, dødt, spøkelsesaktig. Bare de gule løpene på mikroskopene ga det en viss dybde og levende stofflighet, som la seg over de polerte rørene som smør, den ene fristende stripen etter den andre i lange rekker nedover arbeidsbordene.

«Og dette,» sa direktøren og åpnet døren,

«er befruktningsrommet.» Tre hundre befruktere satt krumbøyd over sine instrumenter da klekkeri- og pregningsdirektøren trådte inn i rommet, i den nesten åndeløse stillheten, den åndsfraværende mumlingen eller plystringen, i oppslukt konsentrasjon. En gruppe nyankomne studenter, svært unge,

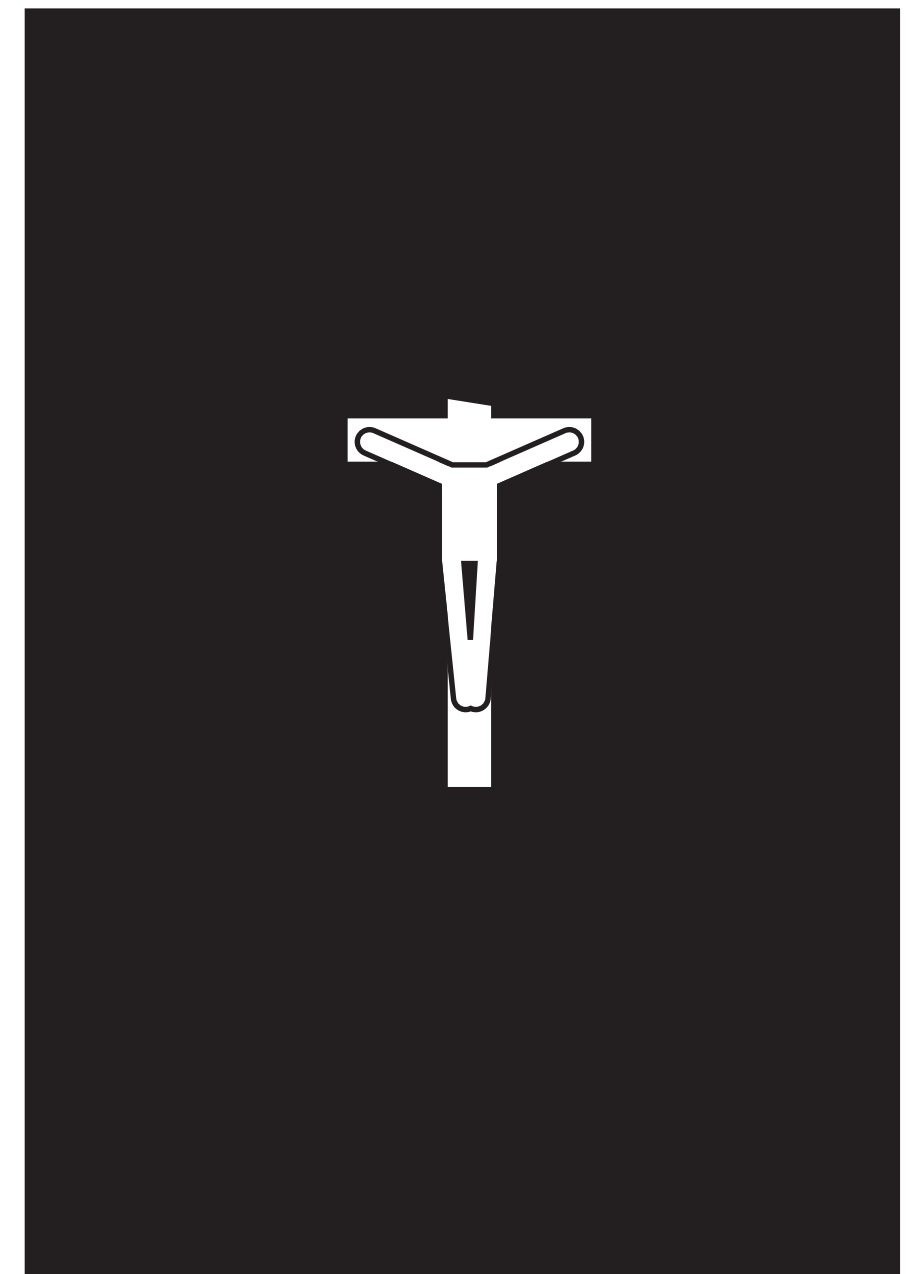
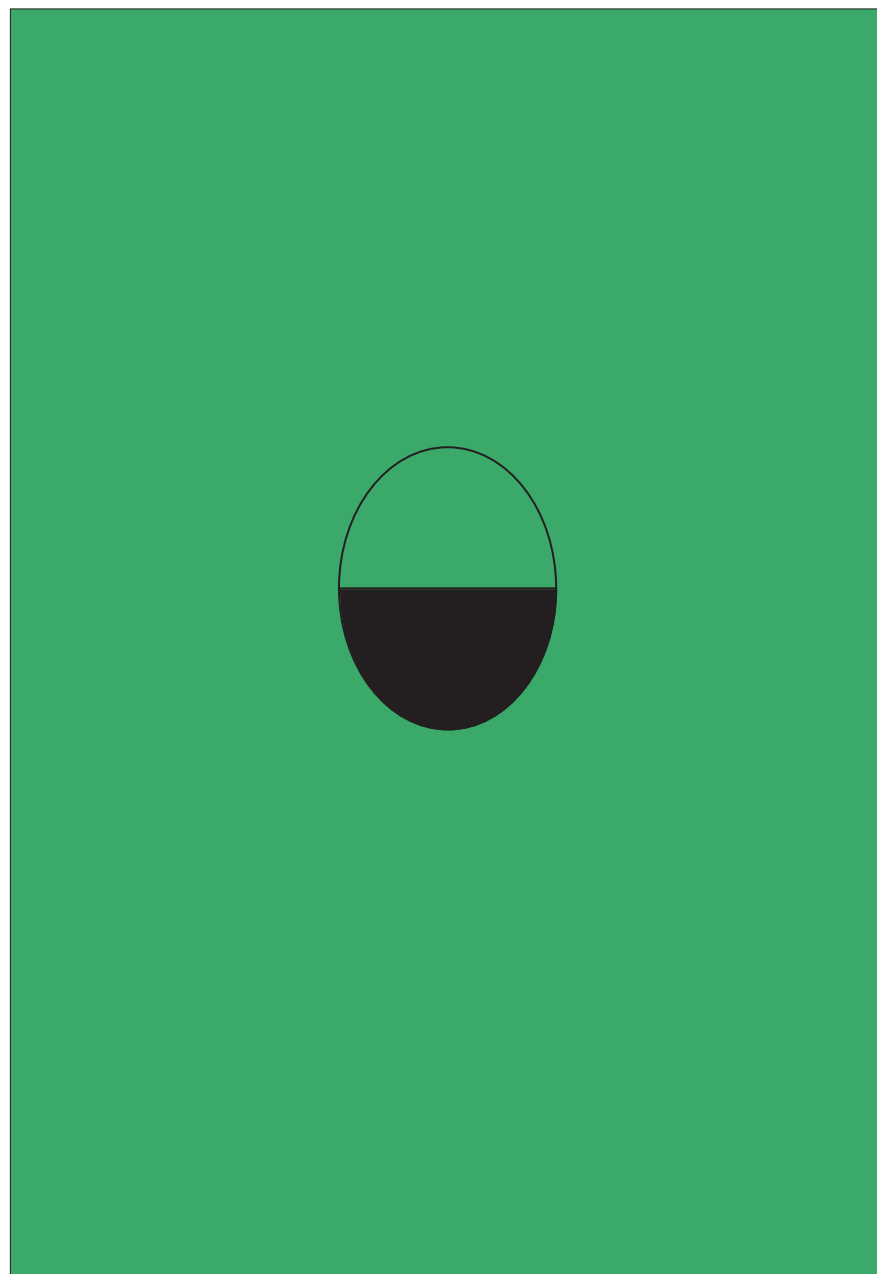
Utforskning skisser - oppslag

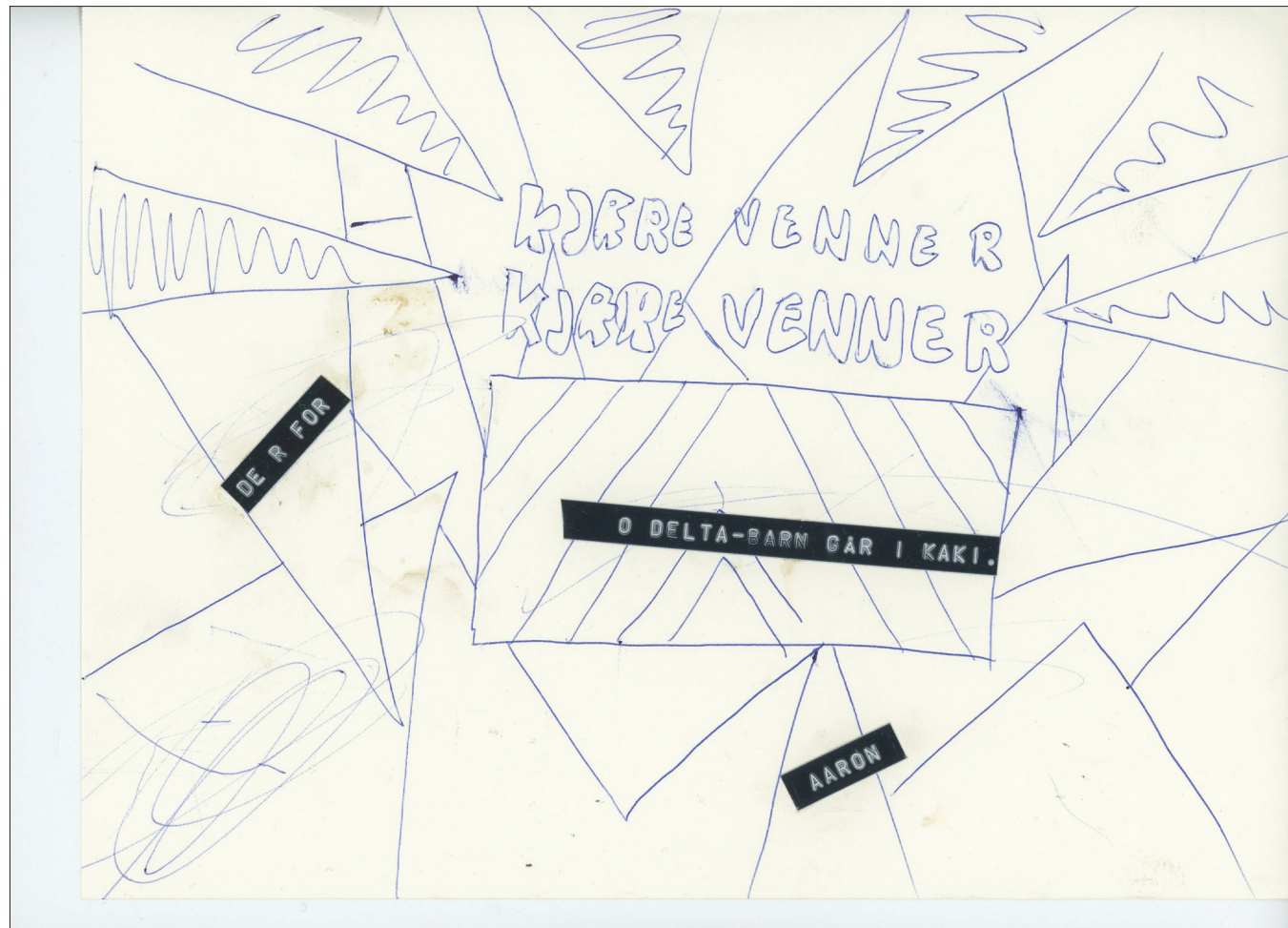
Jeg forsøkte å utforske noen mulige oppslag som kunne brette opp teksten litt og kom frem til disse.

Det første er basert på øl reklame, ble utviklet litt videre og er med i den endelige løsningen.

Den andre er et ikon av et symbol fra teksten og ble også med videre inn i den endelige løsningen.

Oppslaget fra neste side inspirert av politiet, ble forkastet.

Utforskning skisser - I 900-talls reise eller FBI

Jeg tenkte først å prøve meg på en type vintage reise mytologi, og kom frem til et konsept hvor jeg forsøkte å etterligne labelmaker i teksten, noe som var utspringet til en senere idé. Så tenkte jeg litt på å etterape en type FBI fil isteden, men forkastet dette.

Begge ideene ble tidlig forkastet.

KAPITTEL

UTENFOR,
i støvet og mellom søppelet
(det var fire hunder der nå),
gikk Bernard og John langsomt frem og tilbake.

«Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa Bernard, «å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. «Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer.»

«Forklarer hva?»

«Den.» Han pekte på puebloen. «Dette.» Og det var det lille huset utenfor landsbyen. «Alt sammen. Hele livet ditt.»

«Men hva skal jeg fortelle?»

«Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.»

«Så langt tilbake jeg husker.» John rynket pannen. Det ble en lang pause.

Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: «Kom og legg deg, skatt.» De la seg i sammen i den store sengen. «Syng.» Og Linda sang. Sang «Ride, ride ranke til et renslig hus» og «Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart». Stemmen hennes ble svakere og svakere

...

Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjønnte så godt, sa hun til mannen: «Ikke med John her.» Mannen så på ham, deretter på Linda igjen og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: «Nei.» Men mannen bøyde

seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauene berørte teppet. «Nei,» gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. «Nei, nei.» Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles: «Nei, nei.» Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte. «Linda, Linda.» Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren, åpnet den, satte ham ned midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på tå, nådde han så vidt opp til den store treslåen. Han løftet den og dyttet, men døren gikk ikke opp. «Linda,» ropte han. Hun svarte ikke.

UTENFOR, i støvet og mellom søppelet (det var fire hunder der nå),

«Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa Bernard, «å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. «Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer.»

«Forklarer hva?»

«Den.» Han pekte på puebloen. «Dette.» Og det var det lille huset utenfor landsbyen. «Alt sammen. Hele livet ditt.»

«Men hva skal jeg fortelle?»

«Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.»

«Så langt tilbake jeg husker.» John rynket pannen. Det ble en lang pause.

Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: «Kom og legg deg, skatt.» De la seg i sammen i den store sengen. «Syng.» Og Linda sang. Sang «Ride, ride ranke til et renslig hus» og «Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart». Stemmen hennes ble svakere og svakere

...

Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjønnte så godt, sa hun til mannen: «Ikke med John her.» Mannen så på ham, deretter på Linda igjen og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: «Nei.» Men mannen bøyde

Utforskning skisser - barnebok

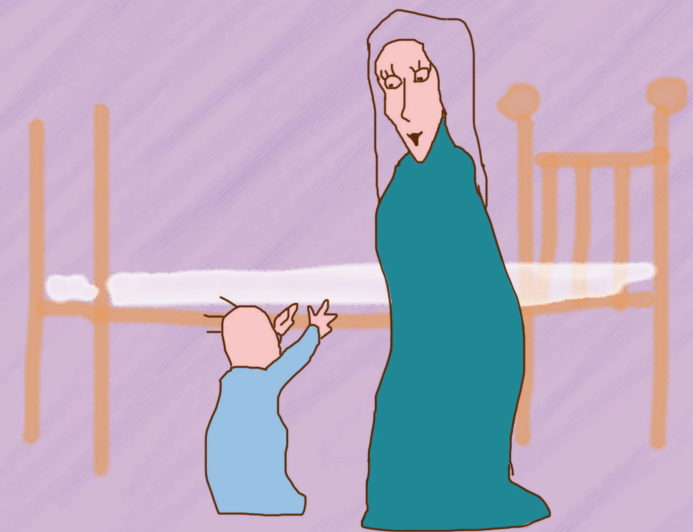
Jeg forsøkte å lage en barnebok variant av kapittel 8. Kapitlet omhandler Johns forferdelige oppvekst så rent tematisk – men også fordi potensialet til sentimentalitet er så stort – kunne det være spennende.

Dette konseptet ble forkastet ganske tidlig i prosessen, rett og slett fordi det ble for sentimentalt, klisjéfyllt og kjedelig.

8

©Utenfor, i støvet og mellom
søppelet (det var fire hunder der nå),
gikk Bernard og John langsomt frem og tilbake.
«Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa Bernard,
«å rekonstruere.
Som om vi levde på hver vår klode,
i hvert vårt århundre.
En mor, all denne skitten,
og guder og alderdom og sykdom ...»
Han ristet på hodet. «Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du
forklarer.»
«Forklarer hva?»
«Den.» Han pekte på puebloen.
«Dette.»
Og det var det lille huset utenfor landsbyen.
«Alt sammen. Hele livet ditt.»
«Men hva skal jeg fortelle?»
«Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.»
«Så langt tilbake jeg husker.» John rynket pannen. Det ble en lang pause.

Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: «Kom og legg deg, skatt.» De la seg i sammen i den store sengen.
«Syng.» Og Linda sang. Sang «Ride, ride ranke til et renslig hus» og «Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart». Stemmen hennes ble svakere og svakere ...

Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjønte så godt, sa hun til mannen: «Ikke med John her.» Mannen så på ham, deretter på Linda igjen og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: «Nei.» Men mannen bøyde seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauene berørte teppet. «Nei,» gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. «Nei, nei!» Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles:

«Nei, nei.» Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte. «Linda. Linda.» Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren, åpnet den, satte ham ned midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på tå, nådde han så vidt opp til den store treslåen.

Han løftet den og dyttet, men døren gikk ikke opp. «Linda,» ropte han. Hun svarte ikke.

Utforskning skisser - reisemagasin

Jeg lekte en stund med tanken på å gjøre kapittel 8 til en slags reiseskildring eller reisemagasin, men forkastet etterhvert idéen til fordel for den som endelig ble valgt.

KAPITTEL

8

Utenfor, i støvet og mellom søppelet (det var fire hunder der nå), gikk Bernard og John langsomt frem og tilbake. «Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa Bernard, «å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. – Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer. – Forklarer hva? – Den. Han pekte på puebloen. – Dette. Og det var det lille huset utenfor landsbyen. – Alt sammen.

Hele livet ditt.

– Men hva skal jeg fortelle?

– Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.

– Så langt tilbake jeg husker. John rynket pannen. Det ble en lang pause.

Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: «Kom og legg deg, skatt.» De la seg i sammen i den store sengen. «Syng.» Og Linda sang. Sang «Ride, ride ranke til et renslig hus» og «Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart». Stemmen hennes ble svakere og svakere ...

KAPITTEL

8

Utenfor, i støvet og mellom søppelet (det var fire hunder der nå), gikk Bernard og John langsomt frem og tilbake. «Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa Bernard, «å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. – Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer. – Forklarer hva? – Den. Han pekte på puebloen. – Dette. Og det var det lille huset utenfor landsbyen. – Alt sammen. Hele livet

ditt.

– Men hva skal jeg fortelle?

– Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.

– Så langt tilbake jeg husker. John rynket pannen. Det ble en lang pause.

Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: «Kom og legg deg, skatt.» De la seg i sammen i den store sengen. «Syng.» Og Linda sang. Sang «Ride, ride ranke til et renslig hus» og «Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart». Stemmen hennes ble svakere og svakere ...

Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjente så godt, sa hun til mannen: «Ikke med John her.» Mannen så på ham, deretter på Linda igjen og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: «Nei.» Men mannen bøyde seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauen berørte teppet. «Nei,» gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. «Nei, nei!» Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles: «Nei, nei.» Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte. «Linda. Linda.» Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren, åpnet den, satte ham ned midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på tå, nådde han så vidt opp til den store treslåen. Han løftet den og dyttet, men døren gikk ikke opp. «Linda,» ropte han. Hun svarte ikke.

an husket et stort rom, temmelig mørkt; og det var store treting som det var snorer på, og mange kvinner som sto rundt dem – laget tepper, sa Linda. Linda ba ham sette seg i hjørnet sammen med de andre ungene, mens hun gikk og hjalp kvinnene. Han lekte med de andre små guttene en lang stund. Plutselig begynte folk å snakke høyt, og det var kvinner som dyttet Linda vekk, og Linda gråt. Hun gikk til døren, og han løp etter henne. Han spurte henne hvorfor de var sinte. «Fordi jeg ødela noe,» sa hun. Men så ble hun også sint. «Hvordan skulle jeg vite hvordan man gjør den motbydelige vevingen?» sa hun. «Motbydelige villmenn.» Han spurte hva villmenn var. Da de kom hjem til huset sitt, ventet Popé ved døren, og han ble med dem inn. Han hadde en svær kalebass full av noe som så ut som vann, bare at det ikke var vann, men noe som luktet vondt og brant i munnen og fikk en til å hoste. Linda drakk litt, og Popé drakk litt, og så lo Linda masse og snakket veldig høyt; og så gikk hun og Popé inn på det andre rommet. Da Popé gikk sin vei, gikk han inn på rommet. Linda lå i sengen og sov så tungt at han ikke klarte å vekke henne.

UTENFOR, i STØVET og mellom SØPPELET (det var fire hunder der nå), gikk BERNARD og JOHN langsomt frem og tilbake. «Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa BERNARD, «å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. «Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at

du forklarer.»
«Forklarer hva?»
«Den.» Han pekte på puebloen. «Dette.» Og det var det lille huset utenfor landsbyen. «Alt sammen. Hele livet ditt.»
«Men hva skal jeg fortelle?»
«Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.»
«Så langt tilbake jeg husker.» JOHN RYNKET PANNEN. Det ble en lang pause.

Utenfor, i støvet og mellom søppelet (det var fire hunder der nå), gikk Bernard og John langsomt frem og tilbake. «Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa Bernard, «å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. – Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer. – Forklarer hva? – Den. Han pekte på puebloen. – Dette. Og det var det lille huset utenfor landsbyen. – Alt sammen. Hele liv-

et ditt.
– Men hva skal jeg fortelle?
– Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.
– Så langt tilbake jeg husker. John rynket pannen. Det ble en lang pause. Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: «Kom og legg deg, skatt.» De la seg i sammen i den store sengen. «Syng.» Og Linda sang. Sang «Ride, ride ranke til et renslig hus» og «Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart». Stemmen hennes ble svakere og svakere ...

Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjønte så godt, sa hun til mannen: «Ikke med John her.» Mannen så på ham, deretter på Linda igjen og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: «Nei.» Men mannen bøyde seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauene berørte teppet. «Nei,» gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. «Nei, nei!» Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles: «Nei, nei.» Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte. «Linda. Linda.» Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren, åpnet den, satte ham ned midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på tå, nådde han så vidt opp til den store treslåen. Han løftet den og dyttet, men døren gikk ikke opp. «Linda,» ropte han. Hun svarte ikke.

Han husket et stort rom, temmelig mørkt; og det var store treting som det var snorer på, og mange kvinner som sto rundt dem – laget tepper, sa Linda. Linda ba ham sette seg i hjørnet sammen med de andre ungene, mens hun gikk og hjalp kvinnene. Han lekte med de andre små guttene en lang stund. Plutselig begynte folk å snakke høyt, og det var kvinner som dyttet Linda vekk, og Linda gråt. Hun gikk til døren, og han løp etter henne. Han spurte henne hvorfor de var sinte. «Fordi jeg ødela noe,» sa hun. Men så ble hun også sint. «Hvordan skulle jeg vite hvordan man gjør den motbydelige vevingen?» sa hun. «Motbydelige villmenn.» Han spurte hva villmenn var. Da de kom hjem til huset sitt, ventet Popé ved døren, og han ble med dem inn. Han hadde en svær kalebass full av noe som så ut som vann, bare at det ikke var vann, men noe som luktet vondt og brant i munnen og fikk en til å hoste. Linda drakk litt, og Popé drakk litt, og så lo Linda masse og snakket veldig høyt; og så gikk hun og Popé inn på det andre rommet. Da Popé gikk sin vei, gikk han inn på rommet. Linda lå i sengen og sov så tungt at han ikke klarte å vekke henne.

Utforskning skisser - kart

Jeg lekte litt med tanken på å bruke kart som en form. Det startet med et slags forsøk på å lage en postmoderne overskrift.

Jeg forkastet dette tidlig ettersom jeg ikke synes det tilføyde noe særlig mening til teksten, men ble en overfladisk idé.

DET UNDERORDNEDE
PERSONALET PÅ

PARKLANE
SYKEHUS

FOR DØENDE

besto av hundreogsekstito Deltaer fordelt på to bokanovskygrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttiåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibylen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer.

Fra heisen steg Den ville rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbebreidelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden.

«Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?»

Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnede måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albuene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virkeligheten, så seg rundt, skjønte hva han så – skjønte det med en

DET UNDERORDNEDE
PERSONALET PÅ

PARKLANE
SYKEHUS

FOR DØENDE

besto av hundreogsekstito Deltaer fordelt på to bokanovskygrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttiåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibylen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer.

Fra heisen steg Den ville rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbebreidelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden.

«Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?»

Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnede måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albuene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virke-

DET UNDERORDNEDE
PERSONALET PÅ

PARKLANE
SYKEHUS

FOR DØENDE

besto av hundreogsekstito Deltaer fordelt på to bokanovskygrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttiåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibylen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer.

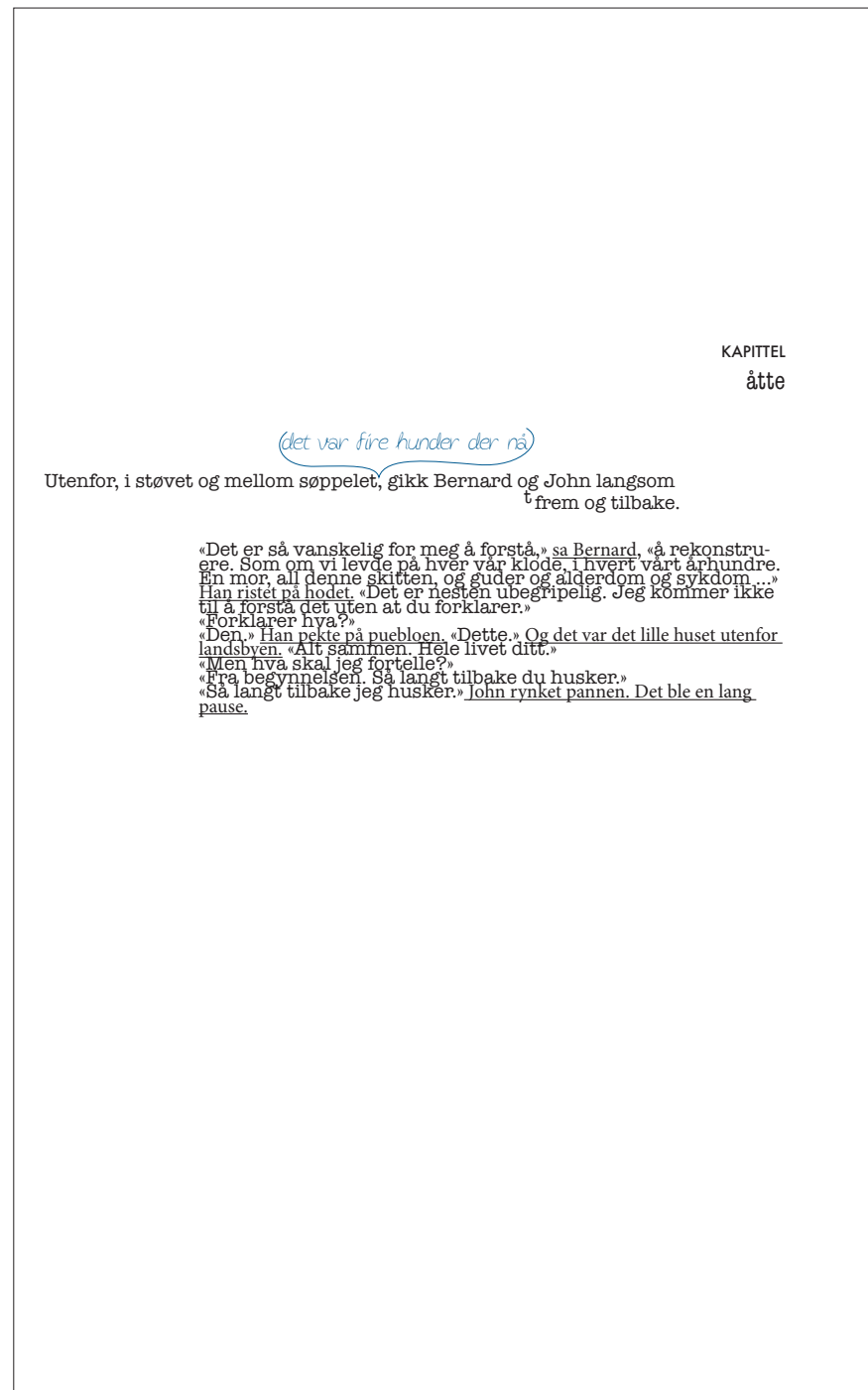
Fra heisen steg Den ville rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbebreidelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden.

«Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?»

Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnede måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albuene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virke-

Utforskning skisser - skrivemaskin

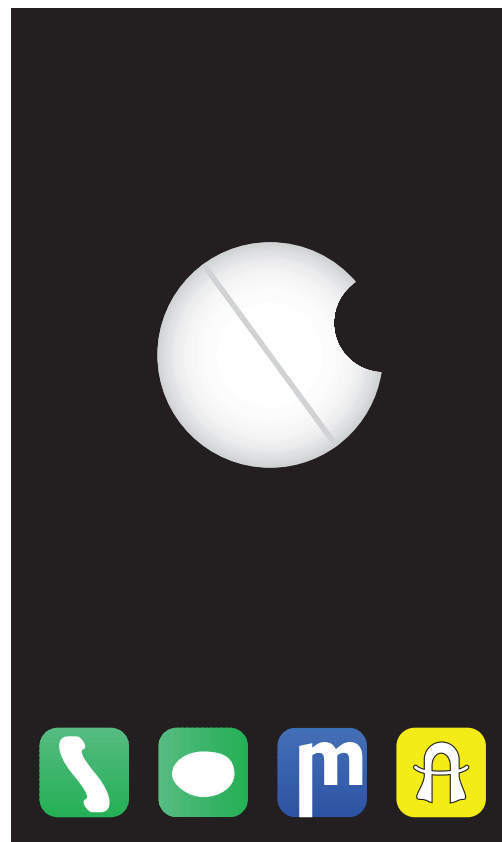
Jeg hadde tidlig en idé om å bruke skrivemaskin som utgangspunkt. Dette var en av de første skissene til det som til slutt ble kapittel 8.

Utforskning skisser - flere idéer til oppslag

Jeg fortsatte å finne muligheter til oppslag. Disse er basert på smarttelefon, TV (Nrk i dette tilfellet) og internett (google).

Den første av disse ble videreutviklet, den andre ble forkastet.

Soma

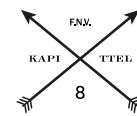

Utforskning skisser - Hipster

Jeg var flere ganger i prosessen innom å skape en type 50-talls/hipster-retro greie for kapittel 8, først og fremst fordi jeg synes det sier så mye om hva en vidunderlig ny verden er for noe i vårt moderne sinn.

Selv om jeg flere ganger var innom tanken utviklet jeg aldri dette til noe slags reelt utkast, og konseptet ble til slutt forkastet, men jeg hadde med meg denne idéen langt ut i prosessen.

Utenfor, i støvet og mellom søppelet (det var fire hunder der nå),

gikk Bernard og John langsomt frem og tilbake. «Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa Bernard, «å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. «Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer.»

«Forklarer hva?»

«Den.» Han pekte på puebloen. «Dette.» Og det var det lille huset utenfor landsbyen. «Alt sammen. Hele livet ditt.»

«Men hva skal jeg fortelle?»

«Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.»

«Så langt tilbake jeg husker.» John rynket pannen. Det ble en lang pause.

Å, Fagre nye verden,

gjentok han

Å fagre nye verden hvor de er till!

Vi drar med en gang.

Utforskning skisser - Lek med typografi

Jeg brukte også noe tid på å bare leke litt med typografien som ved å bruke fet rød futura som et tegn på protest, eller sette ordet tvillinger dobbelt, bare for å se effekten.

Det var veldig varmt.
De hadde spist masse popcorn og sukkermais.
Linda sa:
«Kom og legg deg, skatt.»
De la seg i sammenheng i den store sengen.
«Gaa.»
Og Linda sa: «Saa»
«Ride, ride raskt til et rent hus»
og
«Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart».

Stemmen hennes ble svakere og svakere ...

DET KOM EN HØY LYD, OG HAN VÅKNET MED ET RYKK

Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjønte så godt, sa hun til mannen: «IKKE MED JOHN HER.» Mannen så på ham, deretter på Linda igjen og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: «NEL.» Men mannen bøyde seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauene berørte teppet. «NEL,» gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. «NEI, NEI!» Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles: «NEI, NEL.» Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte. «Linda, Linda.» Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren, åpnet den, satte ham ned midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på tå, nådde han så vidt opp til den store treslåen. Han løftet den og dyttet, men døren gikk ikke opp. «Linda,» ropte han.

Hun svarte ikke.

15

DET UNDERORDNEDE PERSONALET PÅ

Park Lane sykehus for døende besto av hundreogsekstio Deltaer fordelt på to bokanovskygrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttiåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibylen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer. Fra heisen steg Den ville rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbredelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden. «Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?»

Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnete måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albuene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virkeligheten, så seg rundt, skjønte hva han så – skjønte det med en vemmelig følelse av skrekk og avsky, for de tilbakevendende fantasiene gjennom dager og netter, marerittet av kravlende uskjelnelig ensartethet.

TVILLINGER, TVILLINGER

... Som **LARVER** hadde de kravlet besudlende over mysteriet med **LINDAS DØD. LARVER IGJEN, MEN STØRRE, FULLT UTVOKSTE, KRAVLET NÅ OVER HANS SORG OG RUELSE.** Han stanset og så seg rundt med et forvirret og skrekkslagent blikk på den kakikledde mobben, som han sto midt i og raget et helt hode over. «**JEG SER SÅ MANGE GODE VESENER!**» **DE SYNGENDE ORDENE HÅNTE OG SPOTTET HAM.** «**SKJØNN ER MENNESKEHETEN! Å, FAGRE NYE VERDEN ...**»

«**SOMA-UTDELING!**» Ropte en høy stemme.

«**VÆR SÅ VENNLIG Å HOLDE ORDEN I REKKENE. LA DET GÅ LITT KVIKT.**»

15

Det underordnede personalet på Park Lane sykehus for døende besto av hundreogsekstio Deltaer fordelt på to bokanovskygrupper på henholdsvis åttifire rødhårede kvinnelige og syttiåtte mørke, langskallede mannlige tvillinger. Når arbeidsdagen deres var over klokken seks, samlet de to gruppene seg i vestibylen på sykehuset og fikk utdelt sine soma-rasjoner av assisterende underkasserer.

Fra heisen steg **Den ville** rett ut mellom dem. Men han tenkte på helt andre ting – på døden, på sorgen og sine selvbredelser; mekanisk og uten å være klar over hva han gjorde, begynte han å aksle seg gjennom mengden.

«Hvem er det du dytter? Hvor har du tenkt deg hen?»

Høyt og lavt, fra en mengde forskjellige struper pep eller brummet bare to stemmer. Gjentatt i det uendelige, som gjennom en rekke speil, to ansikter, én hårløs og fregnete måne med en oransje glorie, det andre en smal fuglemaske med to dagers skjeggstubbe, vendte seg sint mot ham. Ordene deres, og de spisse, dyttende albuene deres i siden på ham, vekket ham fra bevisstløsheten. Nok en gang våknet han til den ytre virkeligheten, så seg rundt, skjønte hva han så – skjønte det med en vemmelig følelse av skrekk og avsky, for de tilbakevendende fantasiene gjennom dager og netter, marerittet av kravlende uskjelnelig ensartethet. **Tvillinger, tvillinger...**

Som larver hadde de kravlet besudlende over mysteriet med Lindas død. Larver igjen, men større, fullt utvokste, kravlet nå over hans sorg og ruelse. Han stanset og så seg rundt med et forvirret og skrekkslagent blikk på den kakikledde mobben, som han sto midt i og raget et helt hode over.

«*Jeg ser så mange gode vesener!*»

De syngende ordene hånte og spottet ham.

«*Skjønn er menneskeheten!
Å, fagre nye verden ...*»

«**SOMA-UTDELING!**» ropte en høy stemme. «**Vær så vennlig å holde orden i rekkene. La det gå litt kvikt.**»

Utforskning skisser - 70- og 80-talls fremtid

Jeg lekte en stund med ideen om å skape noe med en litt «tacky»

70-/80-talls følelse basert på noen bøker jeg kjøpte på loppis.

Dette ga meg faktisk det endelige formatet, men konseptet ble aldri fullt utviklet.

SPEDBARNSAVDELINGER.
NEOPAVLOVIANISKE
PREGNINGSROM

De gikk fra Mr. Foster i Dekanteringsrommet. KPD-en og studentene hans gikk inn i nærmeste heis og ble brakt opp til sjette etasje.

,kunnngjorde oppslagstavlen.

Direktøren åpnet en dør. De var i et stort nakent rom, fullt av lys og sol, for hele sørveggen besto av ett stort vindu. Seks-sju pleiersker, antrukket i jakke og bukser i den reglementerte hvite uniformen av viskose og lin, med håret aseptisk skjult under en hvit kappe, holdt på å sette frem skåler med roser i en lang rekke bortover gulvet. Store skåler, tettpakket med blomster. Tusener av kronblader, fullt utsprungne og silkemyke, som kinnene på utallige små kjeruber, men kjeruber som i dette klare lyset ikke bare var lyserøde og ariske, men også åpenbart kinesiske, og mexicanske, og dertil apoplektiske etter for mye blåsing på himmelske trompeter, og også bleke som døden, bleke med marmorets posthume hvithet.

Pleierskene stivnet til i grunnstilling da KPD-en kom inn.

«Legg frem bøkene,» sa han kort.

Pleierskene adlød ordren i taushet. Bøkene ble behørig plassert mellom roseskålene – en rekke barnebøker som alle var slått innbydende opp på en fargeglad tegning av dyr, fisk eller fugl.

«Ta inn barna.»

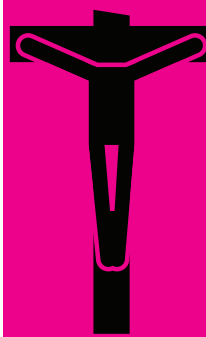
De skyndte seg ut av rommet, og etter et par minutter kom de tilbake, skyvende på hvert sitt høye stativ med nettinghyller på alle fire sider med åtte måneder gamle spedbarn på, nøyaktig like (en bokanovsgruppe, det var tydelig), og alle sammen (siden de tilhørte Delta-kasten) kledd i kaki.

«Legg dem på gulvet.»

Barna ble løftet ned.

«Snu dem nå, så de kan se blomstene og bøkene.»

Straks de ble snudd, ble barna stille, så begynte de å krabbe mot knippene av strålende farger, de lystige og skinnende figurene på de hvite sidene. Idet de nærmet seg, kikket solen, som et øyeblikk hadde vært skjult bak en sky, frem. Rosene blusset opp som av plutselig indre glød, og det var som om en ny og dypere betydning gjenomsyret de fargesprakende boksidene. Fra rekkene av krabbende spedbarn kom det små kvink av opphisselse, de gurglet og pludret av fryd.

SPEDBARNSAVDELINGER.
NEOPAVLOVIANISKE
PREGNINGSROM

De gikk fra Mr. Foster i Dekanteringsrommet. KPD-en og studentene hans gikk inn i nærmeste heis og ble brakt opp til sjette etasje.

,kunnngjorde oppslagstavlen.

Direktøren åpnet en dør. De var i et stort nakent rom, fullt av lys og sol, for hele sørveggen besto av ett stort vindu. Seks-sju pleiersker, antrukket i jakke og bukser i den reglementerte hvite uniformen av viskose og lin, med håret aseptisk skjult under en hvit kappe, holdt på å sette frem skåler med roser i en lang rekke bortover gulvet. Store skåler, tettpakket med blomster. Tusener av kronblader, fullt utsprungne og silkemyke, som kinnene på utallige små kjeruber, men kjeruber som i dette klare lyset ikke bare var lyserøde og ariske, men også åpenbart kinesiske, og mexicanske, og dertil apoplektiske etter for mye blåsing på himmelske trompeter, og også bleke som døden, bleke med marmorets posthume hvithet.

Pleierskene stivnet til i grunnstilling da KPD-en kom inn.

«Legg frem bøkene,» sa han kort.

Pleierskene adlød ordren i taushet. Bøkene ble behørig plassert mellom roseskålene – en rekke barnebøker som alle var slått innbydende opp på en fargeglad tegning av dyr, fisk eller fugl.

«Ta inn barna.»

De skyndte seg ut av rommet, og etter et par minutter kom de tilbake, skyvende på hvert sitt høye stativ med nettinghyller på alle fire sider med åtte måneder gamle spedbarn på, nøyaktig like (en bokanovsgruppe, det var tydelig), og alle sammen (siden de tilhørte Delta-kasten) kledd i kaki.

«Legg dem på gulvet.»

Barna ble løftet ned.

«Snu dem nå, så de kan se blomstene og bøkene.»

Straks de ble snudd, ble barna stille, så begynte de å krabbe mot knippene av strålende farger, de lystige og skinnende figurene på de hvite sidene. Idet de nærmet seg, kikket solen, som et øyeblikk hadde vært skjult bak en sky, frem. Rosene blusset opp som av plutselig indre glød, og det var som om en ny og dypere betydning gjenomsyret de fargesprakende boksidene. Fra rekkene av krabbende spedbarn kom det små kvink av opphisselse, de gurglet og pludret av fryd.

Direktøren gned seg i hendene. «Utmerket!» sa han. «Det kunne nesten ha vært en del av planen.»

De raskeste krabberne var allerede fremme. Små hender strakte seg usikkert frem, rørte, grep, rev bladene av de forvandlede rosene, krøllet de illustrerte boksidene. Direktøren ventet til alle var lykkelig beskjefteget. Så:

«Følg nøye med nå,» sa han. Så løftet han hånden og gjorde tegn.

Overpleiersken, som sto ved en brytertavle i den andre enden av rommet, vred på en liten bryter.

Det høstes en voldsom eksplosjon. En sirene hylte skarpere og skarpere. Alarmklokker kimte avsinndig.

Barna skvatt, skrek; ansiktene deres var fortrukket av frykt.

«Og nå,» ropte direktøren (for larven var aredovende), «nå fortsetter vi med å gni lærdommen inn med et mildt elektrosjokk.»

Han vinket med hånden igjen, og overpleiersken vred på en ny bryter. Hylene fra spedbarna endret plutselig tone. Det var noe desperat, nærmest forrykt i de skarpe, krampaktige klynkene de nå ga fra seg. De små kroppene rykket til og stivnet; lemmene deres beveget seg rykkvis som om de ble styrt av usynlige tråder.

«Vi kan sette strøm på hele den stri-

pen av gulvet,» brølte direktøren som forklaring. «Men det holder,» signaliserte han til pleiersken.

Eksplosjonene stilnet, klokken sluttet å ringe, hylene fra sirenen sank fra tone til tone og døde hen. De stive rykkende kroppene slappet av, og det som var blitt til hulk og klynk fra forrykte spedbarn, videt seg nå igjen ut til normal gråt på grunn av vanlig redsel.

«Vis dem blomstene og bøkene igjen.»

Pleierskene lystret; men bare synet av rosene og de fargeglade bildene av pusekatt og kykkeliky og bæ bæ lille lam fikk spedbarna til å vike tilbake av skrekk; styrken på hylene deres steg brått.

«Noter dere det,» sa direktøren triumferende, «noter dere det.»

Bøker og høye lyder, blomster og elektrosjokk – i spedbarnssinnet var disse koblingene allerede dannet, og etter to hundre repetisjoner av samme eller lignende leksjoner ville de være uøselig forbundet. Det mennesket har sammenføyd, står det ikke i naturens makt å skille fra hverandre.

«De kommer til å vokse opp med det psykologene pleide å kalle en 'instinktiv' avsky for bøker og blomster. Reflekser som er preget i dem en gang for alle. De vil være sikret mot bøker og botanikk resten av livet.»

Direktøren snudde seg

til pleierskene. «Ta dem ut igjen.»

Stadig skrikende ble de kakikledde spedbarna lastet opp i stativene og trillet ut og etterlot seg en lukt av sur melk og en særdeles kjærkommen stillhet.

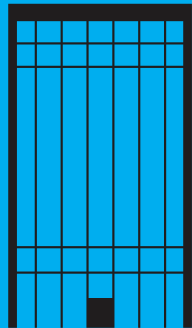
En av studentene rakte opp hånden, for selv om han godt forsto hvorfor man ikke kunne la lavkastefolk kaste bort samfunnets tid på bøker, og at det alltid fantes en fare for at de kunne komme til å lese noe som utilsikt kunne oppveie pregningen av refleksene deres, så ... nei, han skjønte ikke dette med blomstene. Hvorfor legge så mye arbeid i å gjøre det psykologisk umulig for Deltaer å like blomster?

KPD-en forklarte tålmodig. Når man fikk barna til å hyle ved synet av en rose, var det på grunnlag av en gjennomtenkt økonomisk politikk. For ikke så lenge siden (et århundre eller så), var Gammaer, Deltaer og selv Epsiloner blitt preget til å like blomster – særlig blomster og vill natur i sin alminnelighet. Tanken var å gi dem lyst til å dra på landet hver gang anledningen bød seg, og på den måten tvinge dem til å bruke kommunikasjonsmidler.

«Men de brukte ikke kommunikasjonsmidler?» spurte studenten.

«Jo, en god del,» svarte KPD-en. «Men ikke noe annet.»

Kusymre og landskap, påpekte han, har

De gikk fra Mr. Foster i Dekanteringsrommet. KPD-en og studentene hans gikk inn i nærmeste heis og ble brakt opp til sjette etasje.

SPEDBARNSAVDELINGER. NEOPAVLOVIANISKE PREG- NINGSROM, kunnigjorde oppslagstavlen.

Direktøren åpnet en dør. De var i et stort nakent rom, fullt av lys og sol, for hele sørveggen besto av ett stort vindu. Seks-sju pleiersker, antrukket i jakke og bukser i den reglementerte hvite uniformen av viskose og lin, med håret aseptisk skjult under en hvit kappe, holdt på å sette frem skåler med blomster. Tisener boretter gulvet. Store skåler, letpakket med blomster. Utallige små kjeruber, men kjeruber som i dette klare lyset ikke bare var lysnede og ariske, men også åpenbart kinesiske, og meksicanske, og dertil apoplektiske etter for mye blåsing på himmelske trompeter, og også bleke som døden, bleke med marmorets posthume hvithet.

Pleierskene stivnet til i grunnstilling da KPD-en kom inn. «Legg frem bøkene.» sa han kort.

Pleierskene adled ordren i tushet. Bøkene ble behørig plassert mellom roseskålene – en rekke barnebøker som alle var slått innbydende opp på en fargeglad tegning av dyr, fisk eller fugl. «Ta inn barna.»

De skyndte seg ut av rommet, og etter et par minutter kom de tilbake, skyvende på hvert sitt høye stativ med nettinghyller på alle fire sider med åtte måneder gamle spedbarn på, nøyaktig som (en bokanovskigruppe, det var tydelig), og alle sammen. «Legg dem på gulvet.»

Barna ble løftet ned.

«Snu dem nå, så de kan se blomstene og bøkene.»

Straks de ble stuid, ble barna stille, så begynte de å krabbe mot knippene av strålende farger, de lyslige og skinnende figurene på de hvite sidene. Idet de nærmet seg, kikket solen, som et øyeblikk hadde vært skjult bak en sky, frem. Rosene blusset opp som av plutselig indre glød, og det var som om en ny og dypere betydning gjennomstrømmet de fargesprakende boksidene. Fra rekene av krabbende spedbarn kom det små kvinn av opphisselse, de gurglet og pludret av fryd.

Direktøren gned seg i hendene.

«Utmerket!» sa han. «Det kunne nesten ha vært en del av planen.»

De raskeste krabberne var allerede fremme. Små hender strakte seg usikkert frem, rørte, grep, rev bladene av de forvandlede rosene, krollet de illustrerte boksidene. Direktøren ventet til alle var lykkelig beskjeftiget. Så: «Følg nøye med nå,» sa han. Så løftet han hånden og gjorde tegn.

Overpleiersken, som sto ved en brytertavle i den andre enden av rommet, vred på en liten bryter.

Det høstes en voldsom eksplosjon. En sirene hylte skarpere og skarpere. Alarmklokker kimte avsvindig.

Barna skvatt, skrek; ansiktene deres var fortrukket av frykt.

«Og nå,» ropte direktøren (for larmen var øredøvende), «nå fortsetter vi med å gni lærdommen inn med et mildt elektroshokk.»

Han vinket med hånden igjen, og overpleiersken vred på en ny bryter. Hylene fra spedbarna endret plutselig tone. Det var noe desperat, nærmest forrykt i de skarpe, krampaktige klynkene de nå ga fra seg. De små kroppene rykket til og stivnet; lemme- deres beveget seg rykkvis som om de ble styrt av usynlige tråder.

«Vi kan sette strøm på hele den stripen av gulvet,» brølte direktøren som forklaring. «Men det holder,» signaliserte han til pleiersken.

Eksplosjonene stilnet, klokken sluttet å ringe, hylene fra sirenen sank fra tone til tone og døde hen. De stive rykkende kroppene slappet av, og det som var blitt til hul og klynk fra forrykte spedbarn, videt seg nå igjen ut til normal gråt på grunn av vanlig redsel.

«Vis dem blomstene og bøkene igjen.»

Pleierskene lystret; men bare synet av rosene og de fargeglade bildene av pusekatt og kykkeliky og bæ bæ lille lam fikk spedbarna til å vike tilbake av skrekk; styrken på hylene deres steg brått.

«Noter dere det,» sa direktøren triumferende, «noter dere det.»

Bøker og høye lyder, blomster og elektroshokk – i spedbarnsinnnet var disse koblingene allerede dannet, og etter to hundre repetisjoner av samme eller lignende leksjoner ville de være uo- selig forbundet. Det mennesket har sammenføydd, står det ikke i naturens makt å skille fra hverandre.

«De kommer til å vokse opp med det psykologene pleide å kalle en 'instinktiv' avsky for bøker og blomster. Reflekser som er preget i dem en gang for alle. De vil være sikret mot bøker og botanikk resten av livet.» Direktøren snudde seg til pleierskene.

«Ta dem ut igjen.»

Stadig skrikende ble de kakikledde spedbarna lastet opp i stativene og trillet ut og etterlot seg en lukt av sur melk og en særdeles kjærkommen stillhet.

En av studentene rakte opp hånden, for selv om han godt forsto hvorfor man ikke kunne la lavkastefolk kaste bort samfunnets tid på bøker, og at det alltid fantes en fare for at de kunne komme til å lese noe som utilsiktet kunne oppheve pregningen av re- fleksene deres, så ... nei, han skjønte ikke dette med blomstene. Hvorfor legge så mye arbeid i å gjøre det psykologisk umulig for Deltaer å like blomster?

KPD-en forklarte tålmodig. Når man fikk barna til å hyle ved sy- net av en rose, var det på grunnlag av en gjennomtenkt økono- misk politikk. For ikke så lenge siden (et århundre eller så), var Gammaer, Deltaer og selv Epsiloner blitt preget til å like blom- ster – særlig blomster og vill natur i sin alminnelighet. Tanken var å gi dem lyst til å dra på landet hver gang anledningen bød seg, og på den måten tvinge dem til å bruke kommunikasjons- midler.

«Men de brukte ikke kommunikasjonsmidler?» spurte studen- ten.

«Jo, en god del,» svarte KPD-en. «Men ikke noe annet.»

Kusymre og landskap, påpekte han, har én alvorlig svakhet:

Direktøren gned seg i hendene.

«Utmerket!» sa han. «Det kunne nesten ha vært en del av pla- nen.»

De raskeste krabberne var allerede fremme. Små hender strakte seg usikkert frem, rørte, grep, rev bladene av de forvandlede rosene, krollet de illustrerte boksidene. Direktøren ventet til alle var lykkelig beskjeftiget. Så: «Følg nøye med nå,» sa han. Så løftet han hånden og gjorde tegn.

Overpleiersken, som sto ved en brytertavle i den andre enden av rommet, vred på en liten bryter.

Det høstes en voldsom eksplosjon. En sirene hylte skarpere og skarpere. Alarmklokker kimte avsvindig.

Barna skvatt, skrek; ansiktene deres var fortrukket av frykt.

«Og nå,» ropte direktøren (for larmen var øredøvende), «nå fort- setter vi med å gni lærdommen inn med et mildt elektroshokk.»

Han vinket med hånden igjen, og overpleiersken vred på en ny bryter. Hylene fra spedbarna endret plutselig tone. Det var noe desperat, nærmest forrykt i de skarpe, krampaktige klynkene de nå ga fra seg. De små kroppene rykket til og stivnet; lemme- nes deres beveget seg rykkvis som om de ble styrt av usynlige tråder.

«Vi kan sette strøm på hele den stripen av gulvet,» brølte di- rektøren som forklaring. «Men det holder,» signaliserte han til pleiersken.

Eksplosjonene stilnet, klokken sluttet å ringe, hylene fra sirenen sank fra tone til tone og døde hen. De stive rykkende kroppene slappet av, og det som var blitt til hul og klynk fra forrykte spedbarn, videt seg nå igjen ut til normal gråt på grunn av van- lig redsel.

«Vis dem blomstene og bøkene igjen.»

Pleierskene lystret; men bare synet av rosene og de fargeglade bildene av pusekatt og kykkeliky og bæ bæ lille lam fikk sped- barna til å vike tilbake av skrekk; styrken på hylene deres steg brått.

«Noter dere det,» sa direktøren triumferende, «noter dere det.»

Bøker og høye lyder, blomster og elektroshokk – i spedbarns- sinnet var disse koblingene allerede dannet, og etter to hundre repetisjoner av samme eller lignende leksjoner ville de være uo- selig forbundet. Det mennesket har sammenføydd, står det ikke i naturens makt å skille fra hverandre.

«De kommer til å vokse opp med det psykologene pleide å kalle en 'instinktiv' avsky for bøker og blomster. Reflekser som er preget i dem en gang for alle. De vil være sikret mot bøker og botanikk resten av livet.» Direktøren snudde seg til pleierskene.

«Ta dem ut igjen.»

Stadig skrikende ble de kakikledde spedbarna lastet opp i stativene og trillet ut og etterlot seg en lukt av sur melk og en særdeles kjærkommen stillhet.

En av studentene rakte opp hånden, for selv om han godt forsto hvorfor man ikke kunne la lavkastefolk kaste bort samfunnets tid på bøker, og at det alltid fantes en fare for at de kunne komme til å lese noe som utilsiktet kunne oppheve pregningen av re- fleksene deres, så ... nei, han skjønte ikke dette med blomstene. Hvorfor legge så mye arbeid i å gjøre det psykologisk umulig for Deltaer å like blomster?

KPD-en forklarte tålmodig. Når man fikk barna til å hyle ved sy- net av en rose, var det på grunnlag av en gjennomtenkt økono- misk politikk. For ikke så lenge siden (et århundre eller så), var Gammaer, Deltaer og selv Epsiloner blitt preget til å like blom- ster – særlig blomster og vill natur i sin alminnelighet. Tanken var å gi dem lyst til å dra på landet hver gang anledningen bød seg, og på den måten tvinge dem til å bruke kommunikasjons- midler.

«Men de brukte ikke kommunikasjonsmidler?» spurte studen- ten.

«Jo, en god del,» svarte KPD-en. «Men ikke noe annet.»

Kusymre og landskap, påpekte han, har én alvorlig svakhet:

Utforskning skisser – oppslag: labelmaker

Jeg ønsket å prøve en virkelig labelmaker og se hva slags uttrykk jeg kunne få. Jeg tok utgangspunkt i kapittel 2, hvor barn blir preget med søvn-hypnopedi og fortalt i hvordan de skal se på de fra andre klasser, altså en slags labelmaking.

... GÅR I GRØNT.

OG DELTA-BARN GÅR I KAKI .

Å NEI. JEG VIL IKKE LEKE MED DELTA-BARN

OG EPSILONER ER ENDA VERRE .

DE ER FOR DUMME TIL Å LÆRE Å LESE OG SKRIVE.

DESSUTEN ER DE KLEDD I SVART. SOM

ER EN VEMMELIG FARGE.

JEG ER SÅ GLAD FOR AT JEG ER EN BETA.

ALFA-BARN GÅR I GRATT.

DE ARBEIDER MYE HARDERE ENN OSS.

FOR DE ER SÅ FORFERDELIG FLINKE.

JEG ER FRYKTELIG GLAD FOR AT

JEG ER EN BETA.

FOR DA TRENGER JEG IKKE Å

ARBEIDE SÅ HARDT.

OG SÅ ER VI MYE BEDRE ENN GAMMAER

OG DELTAER.

GAMMAER ER DUMME. DE GÅR I GRØNT!

OG DELTA-BARN GÅR I KAKI.

Å NEI. JEG VIL IKKE LEKE MED DELTA-BARN.

OG EPSILONER ER ENDA VERRE.

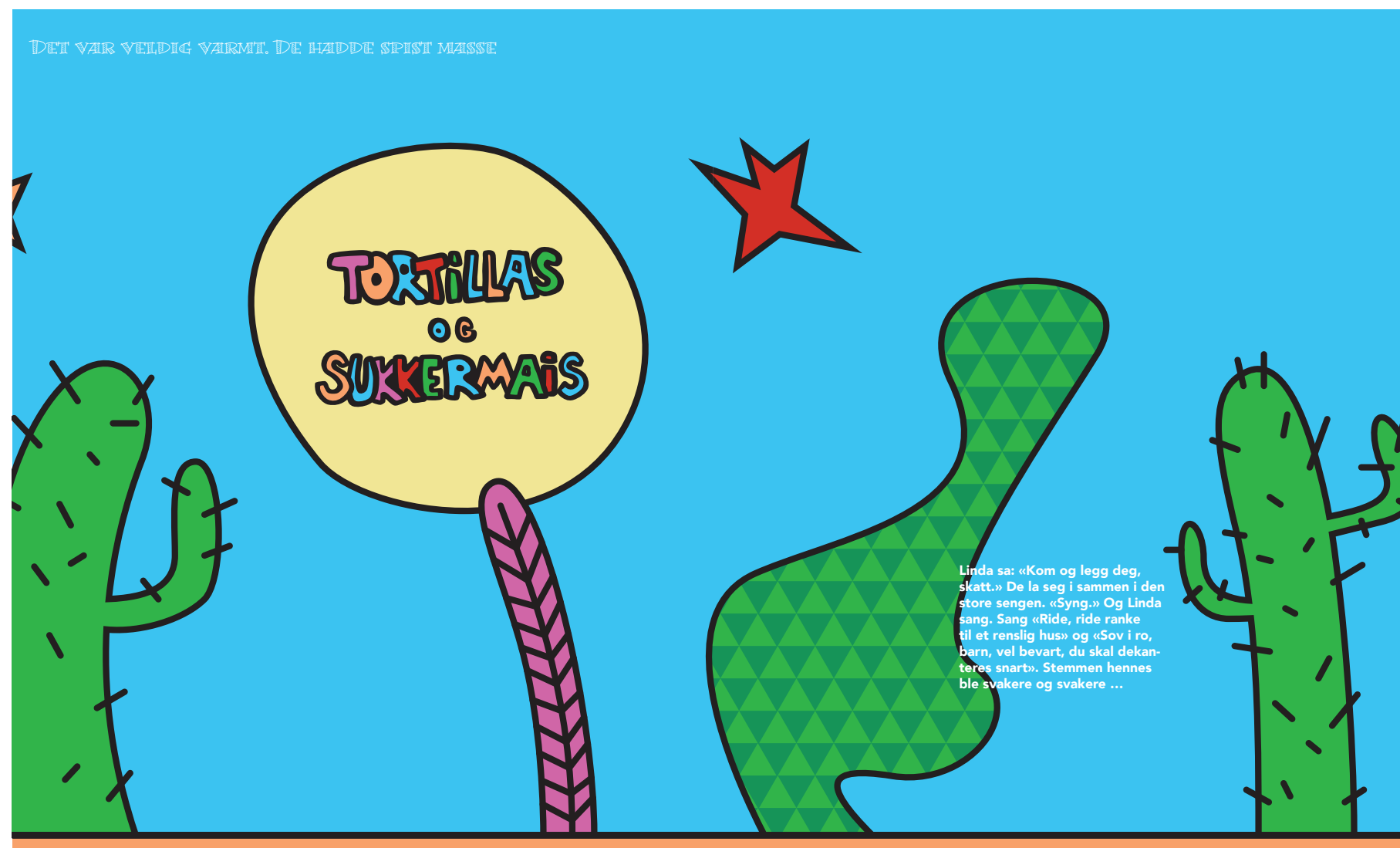
DE ER FOR DUMME TIL Å LÆRE ...

Utforskning skisser – oppslag

Idé til oppslag med tanke på å oppfatte noe som eksotisk.

Dette ble forkastet.

Utforskning skisser – DOS

Jeg forsøkte meg videre med et slags DOS-digitalt konsept.

Det ble raskt forkastet, men ga meg skriften til tittelsiden.

```
1:~/>kapittel
En kompakt gr^ bygning p^ bare trettifire
etasjer. Over hovedinngangen ordene:
LONDON SENTRALEKKERERI OG PREGNINGSSENTER
, og p^ et u^penskjold Verdensstatens motto:
FELLESSKAP, IDENTITET, STABILITET.
Det enorme rommet i f-rste etasje vendte mot
nord. Tross hele sommeren utenfor rutene og
tropevarmen i selve rommet skinte et kaldt
og grelt skj^rende lys gjennom vinduene
p^ sulten jakt etter en p^kledd leddokke,
det bleke omrisset av akademisk g^shud,
men traff bare glass, nikkel og det matt
skinnede porselenet i laboratoriet. Kulde
speilte kulde. Overallene til arbeiderne
var hvite, p^ hendene hadde de bleke,
likfargede gummihansker. Lyset var kaldt,
d-dt, sp-kelsesaktig. Bare de gule l-pene p^
mikroskopene ga det en viss dybde og levende
stofflighet, som la seg over de polerte
r-rene som sm-r, den ene fristende stripen
etter den andre i lange rekker nedover
arbeidsbordene.
«Og dette,» sa direkt-ren og ^pnet d-ren, «er
befruktingsrommet.»
Tre hundre befruktere satt krumb-yd
over sine instrumenter da klekkeri- og
pregningsdirekt-ren tr^dte inn i rommet,
i den nesten ^ndel-se stillheten, den
^ndsfrau^rende munlingen eller plystringen, i
oppslukt konsentrasjon. En gruppe nyankomne
studenter, sv^rt unge, lyser-de og uerfarne,
fulgte neru-st og noks^ motvillig i h^lene p^
direkt-ren. Hver enkelt gikk med en notisbok
som han skrev sin en gal i hver gang den
store mannen sa noe. Fra hestens egen munn.
Det var et sjeldent privilegium. KPD-en for
London-sentralen gjorde alltid et poeng av
personlig ^ vise de nye studentene rundt i de
forskjellige avelingene.
«Bare for ^ gi dere en slags forestilling,»
forklarte han dem. For en slags forestilling
m^tte de jo ha, hvis de skulle kunne utf-re
arbeidet sitt p^ en intelligent m^te men
s^ vag som mulig, hvis de skulle bli s^ gode
og lykkelige samfunnsborgere som mulig.
For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper
til prestasjoner og lykke; overblikk er
et intellektuelt n-duendig onde. Det
er ikke filosofer, men l-usagfikkere og
frimerkesamlere som danner samfunnets
ryggrad.
«I morgen,» la han til med et litt truende
elskverdig smil, «g^r dere i gang med seri-st
arbeid. Dere vil ikke f^ tid til overblikk.
Men i mellomtiden »
Mellomtiden var et privilegium. Rett fra
hestens egen munn i notisboken. Guttene
noterte som gale.
Men h-ye og tyne, men ranke direkt-ren skred
inn i rommet. Han hadde lang hake og store,
noks^ utst^ende tenner, som n^r han ikke
smakket, s^ vidt ble dekket av de fydige,
buede leppene. Gammel, ung? Tredue? fenti?
fentifem? Ikke godt ^ si. Og forresten oppsto
ikke sp-rsm^let; i dette stabilitetens ^r,
632 e.F., falt det en ikke inn ^ sp-rre om
s^nt.
«La meg ta det fra begynnelsen,» sa
KPD-en, og de iorigste av studentene
noterte hans hensikt i notatb-kene: Ta
det fra begynnelsen. «Her,» sa han, «er
inkubatorene.» Han ^pnet en isolert d-r og
viste den rekke p^ rekke med nummererte
pr-ver-r. «Denne ukens forsyning av
egg. Som oppbevares,» forklarte han,
«ved blodtemperatur; mens de mannlige
kj-mnscellene,» og her ^pnet han en annen
d-r, «m^ oppbevares ved trettifem og ikke
trettisju grader. Full blodtemperatur virker
steriliserende.» Man f^r ikke lam av en u^r
inntullet i termogenvatt.
Stadig lent mot inkubatorene ga han den
en kortfattet innf-ring i den moderne
befruktingsprosessen, mens blyantene
levende og i aktiv utvikling, gikk over
til ^ redegj-re for optimal temperatur,
saltholdighet og viskositet, snakket om
u^sken som de utskilte og modnede eggene
ble oppbevart i, og ledet studentene
bort til arbeidsbordene der han faktisk
viste den hvordan u^sken ble sugd ut av
reagens-rene, hvordan den ble sluppet dr^pe
for dr^pe p^ de oppvarmede objektglassene
for mikroskopering; hvordan eggene i u^sken
ble inspisert for abnormaliteter, talt og
flyttet over i et por-st kar; hvordan (og her
tok han dem med for ^ se selve operasjonen)
dette karet ble senket i en varm buljong som
inneholdt frittso-mmende spermier i en
konsentrasjon p^ minimum ett hundre tusen
per milliliter, som han understreket; og
hvordan karet etter ti minutter ble l-ftet
ut av u^sken og innholdet under-kt p^ nytt;
hvordan det, hvis noen av eggene fremdeles
er u^duelig enda en gang; hvordan de befruktede
eggene ble f^rt tilbake til inkubatoren,
der Alfaene og Betaene ble u^rende til de
endelig ble tappet p^ flasker, mens Gammaene,
Deltaene og Epsilonene ble tatt ut igjen
etter bare trettitise timer, for ^ gjennom^
Bokanovskys prosess.
«Bokanovskys prosess,» gjentok direkt-ren,
og studentene understreket ordene i de sm^
notatb-kene sine.
Ett egg, ett embryo, ett individ helt
normalt. Men et bokanovskifisert egg skyter
```

```
1:~/>kapittel
En kompakt gr^ bygning p^ bare trettifire
etasjer. Over hovedinngangen ordene:
LONDON SENTRALEKKERERI OG PREGNINGSSENTER
, og p^ et u^penskjold Verdensstatens motto:
FELLESSKAP, IDENTITET, STABILITET.
Det enorme rommet i f-rste etasje vendte mot
nord. Tross hele sommeren utenfor rutene og
tropevarmen i selve rommet skinte et kaldt
og grelt skj^rende lys gjennom vinduene
p^ sulten jakt etter en p^kledd leddokke,
det bleke omrisset av akademisk g^shud,
men traff bare glass, nikkel og det matt
skinnede porselenet i laboratoriet. Kulde
speilte kulde. Overallene til arbeiderne
var hvite, p^ hendene hadde de bleke,
likfargede gummihansker. Lyset var kaldt,
d-dt, sp-kelsesaktig. Bare de gule l-pene p^
mikroskopene ga det en viss dybde og levende
stofflighet, som la seg over de polerte
r-rene som sm-r, den ene fristende stripen
etter den andre i lange rekker nedover
arbeidsbordene.
«Og dette,» sa direkt-ren og ^pnet d-ren, «er
befruktingsrommet.»
Tre hundre befruktere satt krumb-yd
over sine instrumenter da klekkeri- og
pregningsdirekt-ren tr^dte inn i rommet,
i den nesten ^ndel-se stillheten, den
^ndsfrau^rende munlingen eller plystringen, i
oppslukt konsentrasjon. En gruppe nyankomne
studenter, sv^rt unge, lyser-de og uerfarne,
fulgte neru-st og noks^ motvillig i h^lene p^
direkt-ren. Hver enkelt gikk med en notisbok
som han skrev sin en gal i hver gang den
store mannen sa noe. Fra hestens egen munn.
Det var et sjeldent privilegium. KPD-en for
London-sentralen gjorde alltid et poeng av
personlig ^ vise de nye studentene rundt i de
forskjellige avelingene.
«Bare for ^ gi dere en slags forestilling,»
forklarte han dem. For en slags forestilling
m^tte de jo ha, hvis de skulle kunne utf-re
arbeidet sitt p^ en intelligent m^te men
s^ vag som mulig, hvis de skulle bli s^ gode
og lykkelige samfunnsborgere som mulig.
For som alle vet, bidrar detaljkunnskaper
til prestasjoner og lykke; overblikk er
et intellektuelt n-duendig onde. Det
er ikke filosofer, men l-usagfikkere og
frimerkesamlere som danner samfunnets
ryggrad.
«I morgen,» la han til med et litt truende
elskverdig smil, «g^r dere i gang med seri-st
arbeid. Dere vil ikke f^ tid til overblikk.
Men i mellomtiden »
Mellomtiden var et privilegium. Rett fra
hestens egen munn i notisboken. Guttene
noterte som gale.
Men h-ye og tyne, men ranke direkt-ren skred
inn i rommet. Han hadde lang hake og store,
noks^ utst^ende tenner, som n^r han ikke
smakket, s^ vidt ble dekket av de fydige,
buede leppene. Gammel, ung? Tredue? fenti?
fentifem? Ikke godt ^ si. Og forresten oppsto
ikke sp-rsm^let; i dette stabilitetens ^r,
632 e.F., falt det en ikke inn ^ sp-rre om
s^nt.
«La meg ta det fra begynnelsen,» sa
KPD-en, og de iorigste av studentene
noterte hans hensikt i notatb-kene: Ta
det fra begynnelsen. «Her,» sa han, «er
inkubatorene.» Han ^pnet en isolert d-r og
viste den rekke p^ rekke med nummererte
pr-ver-r. «Denne ukens forsyning av
egg. Som oppbevares,» forklarte han,
«ved blodtemperatur; mens de mannlige
kj-mnscellene,» og her ^pnet han en annen
d-r, «m^ oppbevares ved trettifem og ikke
trettisju grader. Full blodtemperatur virker
steriliserende.» Man f^r ikke lam av en u^r
inntullet i termogenvatt.
Stadig lent mot inkubatorene ga han den
en kortfattet innf-ring i den moderne
befruktingsprosessen, mens blyantene
levende og i aktiv utvikling, gikk over
til ^ redegj-re for optimal temperatur,
saltholdighet og viskositet, snakket om
u^sken som de utskilte og modnede eggene
ble oppbevart i, og ledet studentene
bort til arbeidsbordene der han faktisk
viste den hvordan u^sken ble sugd ut av
reagens-rene, hvordan den ble sluppet dr^pe
for dr^pe p^ de oppvarmede objektglassene
for mikroskopering; hvordan eggene i u^sken
ble inspisert for abnormaliteter, talt og
flyttet over i et por-st kar; hvordan (og her
tok han dem med for ^ se selve operasjonen)
dette karet ble senket i en varm buljong som
inneholdt frittso-mmende spermier i en
konsentrasjon p^ minimum ett hundre tusen
per milliliter, som han understreket; og
hvordan karet etter ti minutter ble l-ftet
ut av u^sken og innholdet unders-kt p^ nytt;
hvordan det, hvis noen av eggene fremdeles
er u^duelig enda en gang; hvordan de befruktede
eggene ble f^rt tilbake til inkubatoren,
der Alfaene og Betaene ble u^rende til de
endelig ble tappet p^ flasker, mens Gammaene,
Deltaene og Epsilonene ble tatt ut igjen
etter bare trettitise timer, for ^ gjennom^
Bokanovskys prosess.
«Bokanovskys prosess,» gjentok direkt-ren,
og studentene understreket ordene i de sm^
notatb-kene sine.
Ett egg, ett embryo, ett individ helt
normalt. Men et bokanovskifisert egg skyter
```

Videreutvikling

Videreutvikling – kapittel 2 (det forkastede)

Jeg fant et relativt fint konsept til kapittel to: Vitenskapsbok. Dette ønsket jeg etterhvert å kombinere med labelmaker oppslag, men desverre kom jeg aldri langt nok til å prøve dette skikkelig ut.

24 Fagre nye verden

De gikk fra Mr. Foster i Dekanteringsrommet. KPD-en og studentene hans gikk inn i nærmeste heis og ble brakt opp til sjette etasje.

SPEDBARNSAVDELINGER. NEOPAVLOVIANSE PREGNINGSROM
kuningjorde oppslagstavlen.

Direktøren åpnet en dør. De var i et stort nakent rom, fullt av lys og sol, for hele sørveggen besto av ett stort vindu. Seks-sju pleiersker, antrukket i jakke og bukser i den reglementerte hvite uniformen av viskose og lin, med håret aseptisk skjult under en hvit kappe, holdt på å sette frem skåler med roser i en lang rekke bortover gulvet. Store skåler, tett pakket med blomster. Tusener av kronblader, fullt utsprungne og silkemyke, som kinnene på utallige små kjeruber, men kjeruber som i dette klare lyset ikke bare var lysrøde og ariske, men også åpenbart kinesiske, og mexicanske, og dertil apoplektiske etter for mye blåsing på himmelske trompeter, og også bleke som døden, bleke med marmorets posthume hvithet.

Pleierskene stivnet til i grunnstilling da KPD-en kom inn.

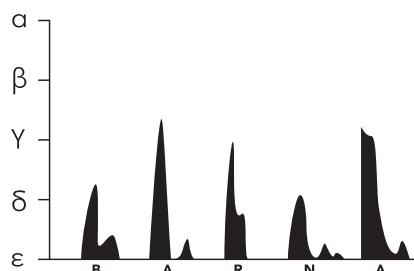
«Legg frem bøkene,» sa han kort.

Pleierskene adlod orden i taushet. Bøkene ble behørig plassert mellom roseskålene – en rekke barnebøker som alle var slått innbydende opp på en fargeglad tegning av dyr, fisk eller fugl.

«Ta inn barna.»

De skyndte seg ut av rommet, og etter et par minutter kom de tilbake, skyvende på hvert sitt høye stativ med nettinghyller på alle fire sider med åtte måneder gamle spedbarn på, nøyaktig like (en bokanovysgruppe, det var tydelig), og alle sammen (siden de tilhørte Delta-kasten) kledd i kaki.

«Legg dem på gulvet.»

ble løftet ned.

«Snu dem nå, så de kan se blomstene og bøkene.»

Straks de ble snudd, ble barna stille, så begynte de å krabbe mot knippene av strålende farger, de lystige og skinnende figurene på de hvite sidene. Idet de nærmet seg, kikket solen, som et øyeblikk hadde vært skjult bak en sky, frem. Rosene blusset opp som av plutselig indre glød, og det var som om en ny og dypere betydning gjennomsyret de fargesprakende boksidene. Fra rek-

kene av krabbende spedbarn kom det små kvink av opphisselse, de gurglet og pludret av fryd.

Direktøren gned seg i hendene. «Utmerket!» sa han. «Det kunne nesten ha vært en del av planen.»

De raskeste krabberne var allerede fremme. Små hender strakte seg usikkert frem, rørte, grep, rev bladene av de forvandlede rosene, krøllet de illustrerte boksidene. Direktøren ventet til alle var lykkelig beskjeftiget. Så: «Følg nøye med nå,» sa han. Så løftet han hånden og gjorde tegn.

Overpleiersken, som sto ved en brytertavle i den andre enden av rommet, vred på en liten bryter.

Det høstes en voldsom eksplosjon. En sirene hylte skarpere og skarpere. Alarmlokker kimte avsendig.

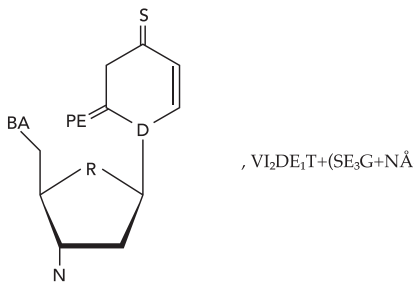
Barna skvatt, skrek; ansiktene deres var fortrukket av frykt.

«Og nå,» ropte direktøren (for larmen var øredøvende), «nå fortsetter vi med å gni lærdommen inn med et mildt elektroshokk.»

Han vinket med hånden igjen, og overpleiersken vred på en ny bryter. Hylene fra spedbarna endret plutselig tone. Det var noe desperat, nærmest forrykt i de skarpe, krampaktige klynkene de nå ga fra seg. De små kroppene rykket til og stivnet; lemmerne deres beveget seg rykkvis som om de ble styrt av usynlige tråder.

«Vi kan sette strøm på hele den stripen av gulvet,» brølte direktøren som forklaring. «Men det holder,» signaliserte han til pleiersken.

Eksplosjonene stilnet, klokkene sluttet å ringe, hylene fra sirenen sank fra tone til tone og døde hen. De stive rykkende kroppene slappet av, og det som var blitt til hulk og klynk fra forrykte

igjen ut til normal gråt på grunn av vanlig redsel.

«Vis dem blomstene og bøkene igjen.»

Pleierskene lystret; men bare synet av rosene og de fargeglade bildene av pusekatt og kykkeliky og bæ bæ lille lam fikk spedbarna til å vike tilbake av skrekk; styrken på hylene deres steg brått.

«Noter dere det,» sa direktøren triumferende, «noter dere det.»

Bøker og høye lyder, blomster og elektroshokk – i spedbarnsinn var disse koblingene allerede dannet, og etter to hundre

Fagre nye verden 25

repetisjoner av samme eller lignende leksjoner ville de være urolig forbundet. Det mennesket har sammenføyd, står det ikke i naturens makt å skille fra hverandre.

«De kommer til å vokse opp med det psykologene pleide å kalle en 'instinktiv' avsky for bøker og blomster. Reflekser som er preget i dem en gang for alle. De vil være sikret mot bøker og botanikk resten av livet.» Direktøren snudde seg til pleierskene.

«Ta dem ut igjen.»

Stadig skrikende ble de kakikledde spedbarna lastet opp i stativene og trillet ut og etterlot seg en lukt av sur melk og en særdeles kjærkommen stillhet.

En av studentene rakte opp hånden, for selv om han godt forsto hvorfor man ikke kunne la lavkastefolk kaste bort samfunnets tid på bøker, og at det alltid fantes en fare for at de kunne komme til å lese noe som utilsikket kunne oppheve pregningen av refleksene deres, så ... nei, han skjønte ikke dette med blomstene. Hvorfor legge så mye arbeid i å gjøre det psykologisk umulig for Deltaer å like blomster?

KPD-en forklarte tålmodig. Når man fikk barna til å hyle ved synet av en rose, var det på grunnlag av en gjennomtenkt økonomisk politikk. For ikke så lenge siden (et århundre eller så), var Gammaer, Deltaer og selv Epsiloner blitt preget til å like blomster – særlig blomster og vill natur i sin alminnelighet. Tanken var å gi dem lyst til å dra på landet hver gang anledningen bød seg, og på den måten tvinge dem til å bruke kommunikasjonsmidler.

«Men de brukte ikke kommunikasjonsmidler?» spurte studentene.

«Jo, en god del,» svarte KPD-en. «Men ikke noe annet.»

Kusymre og landskap, påpekte han, har én alvorlig svakhet: De er gratis. Kjærlighet til naturen holder ingen hjul i gang. Det ble vedtatt å avskaffe kjærlighet til naturen, i hvert fall blant de lavere klassene; å avskaffe kjærligheten til naturen, men ikke tendensen til å bruke kommunikasjonsmidler. For selvfølgelig var det viktig at de fortsatte å dra på landet, selv om de ikke kunne fordra det. Problemet var å finne en bedre økonomisk grunn til å bruke kommunikasjonsmidler enn bare kjærlighet til kusymre og landskap. Og den ble funnet.

«Vi preger massene til å avsky landet,» konkluderte direktøren.

«Men samtidig preger vi dem til å elske alle slags friluftstiveter. På samme tid sørger vi for at alle friluftstiveter drives ved hjelp av komplisert utstyr. På den måten bruker de kostbare produkter i tillegg til kommunikasjonsmidler. Derav elektroshokkene.»

«Jeg skjønner,» sa studenten, og tidde, stum av beundring. Det ble stille; så rensset direktøren stemmen: «Det var en gang,» begynte han, «da herren Ford fremdeles vandret på jorden, at det levde en liten gutt som het Reuben Rabinovitch. Reuben var barn av polsktalende foreldre.» Direktøren avbrøt seg selv. «Jeg går ut fra at dere vet hva 'polsk' er?»

«Et dødt språk.»

«Som fransk og tysk,» tilføyde en annen av studentene, ivrig etter å vise sine kunnskaper.

«Og 'foreldre'?» spurte KPD-en.

Det oppsto en pinlig taushet. Flere av guttene rødmet. De hadde ennå ikke lært å trekke den hårfine grensen mellom griseprat og ren vitenskap. Det var i det minste én som hadde mot til å rekke

opp hånden.

«Menneskene var ...» han nølte, blodet strømmet opp i kinnene på ham. «Ja, de var vivipare.»

«Helt riktig,» Direktøren nikket anerkjennende.

«Og når barna ble dekantert ...»

«Født,» kom rettselen.

«Ja, da ble de foreldre – jeg mener ikke barna, selvfølgelig; de andre.» Den stakkars gutten var fullstendig forvirret.

«Kort sagt,» oppsummerte direktøren, «foreldrene var faren og moren.» Grisepratet som egentlig var vitenskap, landet med et brak i stillheten mellom guttene, som hadde slått blikket ned.

«Mor,» gjentok han høyt, og gned vitenskapen inn mens han lente seg tilbake i stolen. «Dette,» sa han alvorlig, «er ubehagelige kjensgjerninger, jeg er klar over det. Men så er også de fleste historiske kjensgjerninger ubehagelige.»

Han vendte tilbake til vesle Reuben – rommet til vesle Reuben der faren og moren (bang, krasj!) ved en forglemmelse hadde latt radioen stå på en kveld.

(«For dere må huske at på den tiden, med primitiv vivipar reproduksjon, ble barna alltid oppdratt av foreldrene sine og ikke i Statens pregningssentre.»)

Mens barnet sov, slo plutselig en radiosending fra London igjen; og neste morgen våknet vesle Reuben og kunne til forundring for sin bang og krasj (de barskeste av guttene våget å glise til hverandre) ord for ord gjenta et langt foredrag av denne besynderlige gamle forfatteren («en av de svært få hvis verker er tillatt i vår tid»), George Bernard Shaw, som ifølge en veldokumentert tradisjon snakket om sitt eget geni. For vesle Reubens fnis og knis var dette foredraget selvfølgelig komplett uforståelig, og i den tro at barnet plutselig hadde gått fra forstanden, sendte de bud på lege. Han forsto heldigvis engelsk, kjente igjen talestrømmen som den samme som Shaw hadde kringkastet kvelden før, forsto betydningen av det som hadde skjedd, og sendte et brev om det til et medisinsk tidsskrift.

«Prinsippene for søvn læring, eller hypnopedi, var oppdaget.» KPD-en gjorde en kunstpause.

Prinsippet var oppdaget, men det skulle gå mange, mange år før man klarte å gjøre seg nytte av det.

«Tilfellet med vesle Reuben inntraff bare tjuetre år etter at herren

26 Fagre nye verden

«Stille, stille,» hvisket en høyttaler da de gikk ut i femtende etasje, og «Stille, stille,» gjentok lydtraktene utrettelig med jevne mellomrom gjennom korridorene. Studentene og til og med direktøren selv listet seg automatisk på tå. De var selvfølgelig Alfaer, men selv Alfaer er grundig preget. «Stille, stille.» Luften i hele femtende etasje vislet av det kategoriske imperativet.

Etter femti meter listende på tå, kom de til en dør som direktøren åpnet forsiktig. De gikk over terskelen og inn i tussmørket i en sovesal med fortrukne gardiner. Åtti køyesenger sto på rekke mot veggen. Lyden av lett, jevn pusting kunne høres, og en vedvarende mumling, som av veldig fjerne stemmer som hvisket lavt.

En pleierske reiste seg idet de kom inn og stilte seg i grunnstilling foran direktøren.

«Hva er leksjonen i ettermiddag?» spurte han.

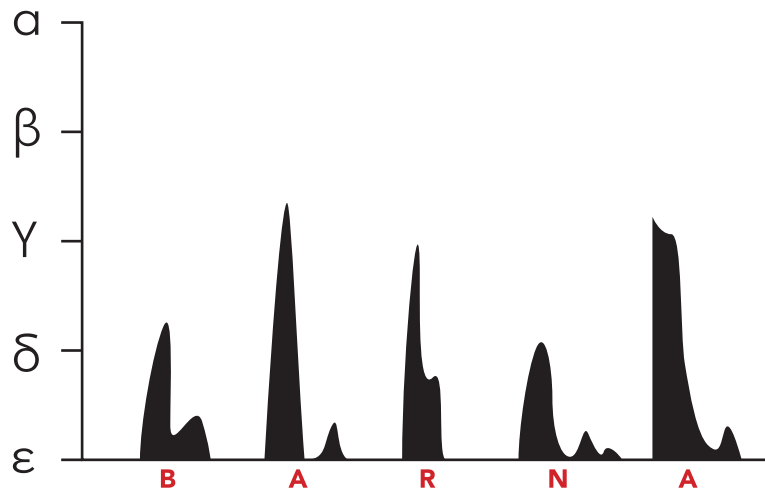
«Vi hadde grunnleggende seksualitet de første førti minuttene,» svarte hun. «Men nå er vi gått over til grunnleggende klassebevissthet.»

Direktøren gikk langsomt langs den lange rekken av køyer. Sett slumrende lå åtti små gutter og jenter og pustet rolig. Under hver pute hvisket det. KPD-en stanset, bøyd seg over en av de små sengene og lyttet oppmerksomt.

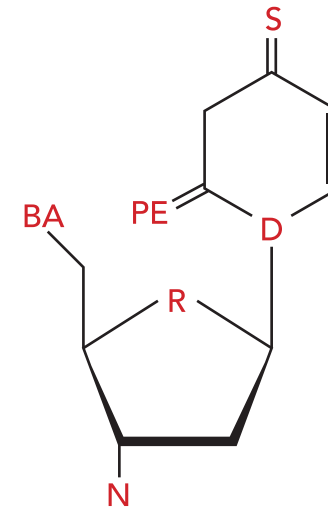
«Grunnleggende klassebevissthet, sa du? La oss få det gjentatt litt høyere gjennom trakten.»

I enden av rommet var en høyttaler montert på veggen. Direktøren gikk bort til den og trykket på en bryter.

Tekst: Barna

Tekst: Spedbarna videt seg nå

begynte en lav, men meget tydelig stemme, midt i en setning.

... GÅR I GRØNT.

OG DELTA-BARN GÅR I KAKI.

Å NEI. JEG VIL IKKE LEKE MED DELTA-BARN

OG EPSILONER ER ENDA VERRE.

DE ER FOR DUMME TIL Å LÆRE Å LESE OG SKRIVE.

DESSUTEN ER DE KLEDD I SVART. SOM

ER EN VEMMELIG FARGE.

JEG ER SA GLAD FOR AT JEG ER EN BETA.

De gikk fra Mr. Foster i Dekanteringsrommet. KPD-en og studentene hans gikk inn i nærmeste heis og ble brakt opp til sjette etasje.

SPEDBARNSAVDELINGER. NEOPAVLOVIANSE PREGNINGSROM

Direktøren åpnet en dør. De var i et stort nakent rom, fullt av lys og sol, for hele sørveggen besto av ett stort vindu. Seks-sju pleiersker, antrukket i jakke og bukser i den reglementerte hvite uniformen av viskose og lin, med håret aseptisk skjult under en hvit kappe, holdt på å sette frem skåler med roser i en lang rekke bortover gulvet. Store skåler, tett-pakket med blomster. Tusener av kronblader, fullt utsprungne og silke-myke, som kinnene på utallige små kjeruber, men kjeruber som i dette klare lyset ikke bare var lysede og ariske, men også åpenbart kinesiske, og mexicanske, og dertil apoplektiske etter for mye blåsing på himmel-ske trompeter, og også bleke som døden, bleke med marmorets posthume hvithet.

Pleierskene stivnet til i grunnstilling da KPD-en kom inn.

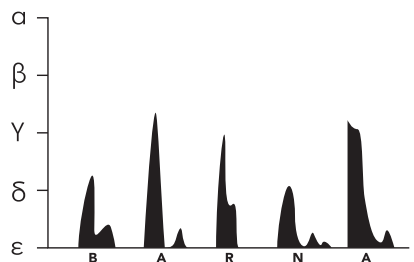
«Legg frem bøkene,» sa han kort.

Pleierskene adlød ordren i taushet. Bøkene ble behørig plassert mellom roseskålene – en rekke barnebøker som alle var slått innbydende opp på en fargeglad tegning av dyr, fisk eller fugl.

«Ta inn barna.»

De skyndte seg ut av rommet, og etter et par minutter kom de tilbake, skyvende på hvert sitt høye stativ med nettinghyller på alle fire sider med åtte måneder gamle spedbarn på, nøyaktig like (en bokanovskys-gruppe, det var tydelig), og alle sammen (siden de tilhørte Delta-kasten) kledd i kaki.

«Legg dem på gulvet.»

ble løftet ned.

«Snu dem nå, så de kan se blomstene og bøkene.»

Straks de ble snudd, ble barna stille, så begynte de å krabbe mot knip-pene av strålende farger, de lystige og skinnende figurene på de hvite si-dene. Idet de nærmet seg, kikket solen, som et øyeblikk hadde vært skjult bak en sky, frem. Rosene blusset opp som av plutselig indre glød, og det var som om en ny og dypere betydning gjennomsynet de fargesprakende boksidene. Fra rekkene av krabbende spedbarn kom det små kvink av opphisselse, de gurglet og pludret av fryd.

Direktøren gned seg i hendene. «Utmerket!» sa han. «Det kunne nesten ha vært en del av planen.»

De raskeste krabberne var allerede fremme. Små hender strakte seg usikkert frem, rørte, grep, rev bladene av de forvandlede rosene, krøllet

de illustrerte boksidene. Direktøren ventet til alle var lykkelig beskjeftiget. Så: «Følg nøye med nå,» sa han. Så løftet han hånden og gjorde tegn.

Overpleiersken, som sto ved en brytertavle i den andre enden av rommet, vred på en liten bryter.

Det høstes en voldsom eksplosjon. En sirene hylte skarpere og skar-pere. Alarmklokker kimte avstindig.

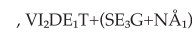
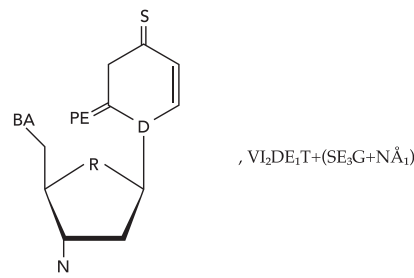
Barna skvatt, skrek; ansiktene deres var fortrukket av frykt.

«Og nå,» ropte direktøren (for larmen var øredøvende), «nå fortsetter vi med å gni lærdommen inn med et mildt elektroshokk.»

Han vinket med hånden igjen, og overpleiersken vred på en ny bry-ter. Hylene fra spedbarna endret plutselig tone. Det var noe desperat, nærmest forrykt i de skarpe, krampaktige klynkene de nå ga fra seg. De små kroppene rykket til og stivnet; lemmene deres beveget seg rykkvis som om de ble styrt av usynlige tråder.

«Vi kan sette strøm på hele den stripen av gulvet,» brølte direktøren som forklaring. «Men det holder,» signaliserte han til pleiersken.

Eksplosjonene stilnet, klokkene sluttet å ringe, hylene fra sirenen sank fra tone til tone og døde hen. De stive rykkende kroppene slappet av, og det som var blitt til hulk og klynk fra forrykte

igjen ut til normal gråt på grunn av vanlig redsel.

«Vis dem blomstene og bøkene igjen.»

Pleierskene lystret; men bare synet av rosene og de fargeglade bilde-ne av pusekatt og kykkeliky og be bæ lille lam fikk spedbarna til å vike tilbake av skrekk; styrken på hylene deres steg brått.

«Noter dere det,» sa direktøren triumferende, «noter dere det.»

Bøker og høye lyder, blomster og elektroshokk – i spedbarinnset var disse koblingene allerede dannet, og etter to hundre repetisjoner av same eller lignende leksjoner ville de være uløselig forbundet. Det mennes-ke har sammenføyd, står det ikke i naturens makt å skille fra hverandre.

«De kommer til å vokse opp med det psykologene pleide å kalle en 'instinktiv' avsky for bøker og blomster. Refleksor som er preget i dem en gang for alle. De vil være sikret mot bøker og botanikk resten av livet.»

Direktøren sundte seg til pleierskene. «Ta dem ut igjen.»

Stadig skrikende ble de kakikledde spedbarna lastet opp i stativene og trillet ut og etterlot seg en lukt av sur melk og en særdeles kjærkom-men stillhet.

En av studentene rakte opp hånden, for selv om han godt forsto hvor-for man ikke kunne la lavkastefolk kaste bort samfunnets tid på bøker, og at det alltid fantes en fare for at de kunne komme til å lese noe som utilsikt kunne oppheve pregningen av refleksene deres, så ... nei, han

skjønte ikke dette med blomstene. Hvorfor legge så mye arbeid i å gjøre det psykologisk umulig for Deltaer å like blomster?

KPD-en forklarte tålmodig. Når man fikk barna til å hyle ved synet av en rose, var det på grunnlag av en gjennomtenkt økonomisk politikk. For ikke så lenge siden (et århundre eller så), var Gammaer, Deltaer og selv Epsiloner blitt preget til å like blomster – særlig blomster og vill natur i sin alminnelighet. Tanken var å gi dem lyst til å dra på landet hver gang anledningen bod seg, og på den måten tvinge dem til å bruke kommu-nikasjonsmidler.

«Men de brukte ikke kommunikasjonsmidler?» spurte studenten.

«Jo, en god del,» svarte KPD-en. «Men ikke noe annet.»

Kusymre og landskap, påpekte han, har én alvorlig svakhet: De er gratis. Kjærlighet til naturen holder ingen hjul i gang. Det ble vedlatt å avskaffe kjærlighet til naturen, i hvert fall blant de lavere klassene; å avskaffe kjærligheten til naturen, men ikke tendensen til å bruke kommu-nikasjonsmidler. For selvfølgelig var det viktig at de fortsatte å dra på landet, selv om de ikke kunne fordra det. Problemet var å finne en bedre økonomisk grunn til å bruke kommunikasjonsmidler enn bare kjærlighet til kusymre og landskap. Og den ble funnet.

«Vi preger massene til å avsky landet,» konkluderte direktøren. «Men samtidig preger vi dem til å elske alle slags friluftaktiviteter. På samme tid sørger vi for at alle friluftaktiviteter drives ved hjelp av komplisert utstyr. På den måten bruker de kostbare produkter i tillegg til kommu-nikasjonsmidler. Derav elektroshokkene.»

«Jeg skjønner,» sa studenten, og tidde, stum av beundring.

Det ble stille; så rensert direktøren stemmen: «Det var en gang,» be-gynte han, «da herren Ford fremdeles vandret på jorden, at det levde en liten gutt som het Reuben Rabinovitch. Reuben var barn av polsktalende foreldre.» Direktøren avbrøt seg selv. «Jeg går ut fra at dere vet hva 'polsk' er?»

«Et dødt språk.»

«Som fransk og tysk,» tilføyde en annen av studentene, ivrig etter å vise sine kunnskaper.

«Og 'foreldre'?» spurte KPD-en.

Det oppsto en pinlig taushet. Flere av guttene rodmot. De hadde ennå ikke lært å trekke den hårfine grensen mellom griseprat og ren vitenskap. Det var i det minste én som hadde mot til å rekke opp hånden.

«Menneskene var ...» han nølte, blodet strømmet opp i kinnene på ham. «Ja, de var vivipare.»

«Helt riktig.» Direktøren nikket anerkjennende.

«Og når barna ble dekanter ...»

«'Født,» kom retelsen.

«Ja, da ble de foreldre – jeg mener ikke barna, selvfølgelig; de andre.»

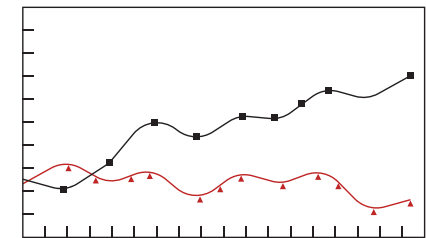
Den stakkars gutten var fullstendig forvirret.

«Kort sagt,» oppsummerte direktøren, «foreldrene var faren og mo-ren.» Grisepratet som egentlig var vitenskap, landet med et brak i still-heten mellom guttene, som hadde slått blikket ned. «Moc,» gjentok han høyt, og gned vitenskapen inn mens han lente seg tilbake i stolen. «Det-te,» sa han alvorlig, «er ubehagelige kjensgjerninger, jeg er klar over det. Men så er også de fleste historiske kjensgjerninger ubehagelige.»

Han vendte tilbake til vesle Reuben – rommet til vesle Reuben der faren og moren (bang, kræs!) ved en forelommelse hadde latt radioen stå på en kveld.

«For dere må huske at på den tiden, med primitiv vivipar repro-duksjon, ble barna alltid oppdratt av foreldrene sine og ikke i Statens pregningsentre.»

Mens barnet sov, slo plutselig en radiosending fra London igjennom; og neste morgen våknet vesle Reuben og kunne til forundring for sin bang og kræs! (de barkskeste av guttene våget å glise til hverandre) ord for ord gjenta et langt foredrag av denne bysnderlige gamle forfatteren («en av de svært få hvis verker er tillatt i vår tid»), George Bernard Shaw, som ifølge en veldokumentert tradisjon snakket om sitt eget geni. For vesle

Reubens fnis og knis var dette foredraget selvfølgelig komplett uforstå-elig, og i den tro at barnet plutselig hadde gått fra forstanden, sendte de bud på lege. Han forsto heldigvis engelsk, kjente igjen talestrømmen som den samme som Shaw hadde kringkastet kvelden før, forsto betydning-en av det som hadde skjedd, og sendte et brev om det til et medisinsk tidsskrift.

«Prinsippene for søvnlæring, eller hypnopedi, var oppdaget.» KPD-en gjorde en kunstpause.

Prinsippet var oppdaget, men det skulle gå mange år før man klarte å gjøre seg nytte av det.

«Tilfellet med vesle Reuben inntraff bare tjuette år etter at herren Ford sendte sin første T-modell ut på markedet.» (Her gjorde direktøren T-tegnet på magen og alle studentene gjorde erbotdig det samme.) «Men likevel ...»

Studentene noterte som rasende. «Hypnopedi, først brukt offisielt i 214 e.F. Hvorfor ikke før? To grunner. (a) ...»

«Disse tidlige eksperimentene,» doserte KPD-en, «fulgte feil spor. Man trodde at hypnopedi kunne brukes som et redskap i den intellektu-elle oppdragelse ...»

(En liten gutt ligger på høyre side og sover, med høyre arm strukket frem og hånden hengende slapt over sengekanten. Gjennom et rundt git-ter i siden på en boks snakker en stemme lavt.

«Nilen er den lengste elven i Afrika og den nest lengste av alle ver-dens elver. Selv om den ikke er like lang som Mississipi-Missouri, er Nilen den lengste av alle elver når vi snakker om lengden på selve Nil-bassenget, som strekker seg over 35 breddegrader ...»

Ved frokosten neste morgen sier en eller annen: «Tommy, vet du hva som er den lengste elven i Afrika?» Tommy rister på hodet. «Men husker du ikke noe som begynner sånn: 'Nilen er den ...'»

«Nilen-er-den-lengste-elven-i-Afrika-og-den-nest-lengste-av-alle-verdens-elver ...» Ordene kom trillende. «Selv-om-den-ikke ...»

«Akkurat, så hva er den lengste elven i Afrika?»

Tomt blikk. «Jeg vet ikke.»

«Men Nilen, Tommy.»

«Nilen-er-den-lengste-elven-i-Afrika-og-den-nest ...»

«Så hvilken elv er den lengste, Tommy?»

Tommy begynner å gråte. «Jeg vet ikke,» hylter han.)

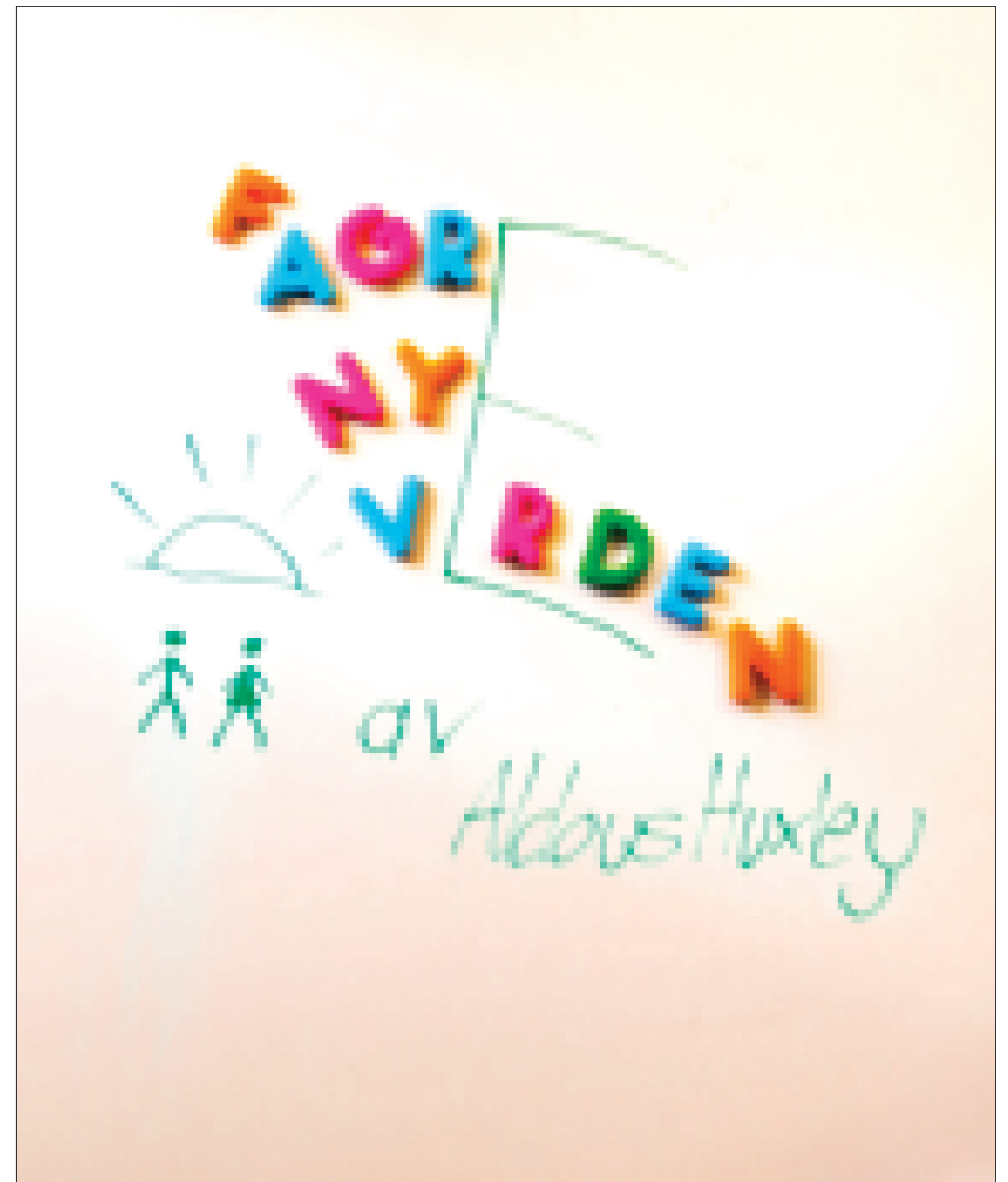
Det hylte, gjorde direktøren helt klart, tok motet fra de første forsker-ne. Eksperimentene ble oppgitt. Det ble ikke gjort flere forsøk på å lære barn hvor lang Nilen var, i søvne. Og det med rette. Man kan ikke lære en vitenskap med mindre man vet hva den går ut på.

«Hvis de derimot bare hadde begynt med moralsk oppdragelse,» sa direktøren og viste vei mot døren. Studentene fulgte etter ham, og noterte desperat mens de gikk og hele veien opp med heisen. «Moralsk oppdra-gelse, som aldri, ikke under noen omstendigheter, bør være rasjonell.»

Videreutvikling – forside/omslag

Jeg hadde kun noen løse ideer til omslag før jeg fant på konseptet «kidnappet av forbruk», men selv da var det en jobb å få det hele til å fungere.

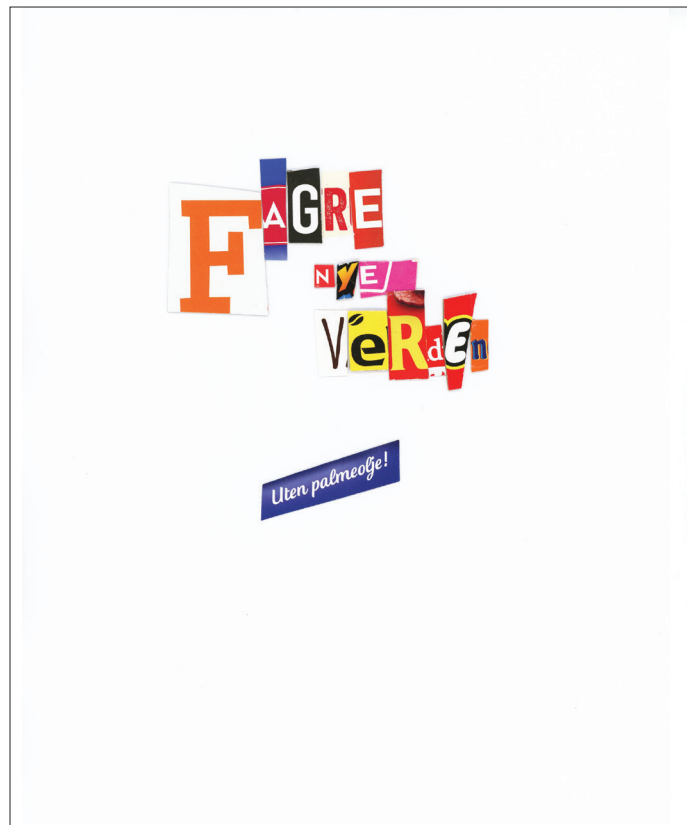

Et par av de løse ideene til forside som jeg skisset ut:

F | A | G | R | E | N | Y | E | V | E | R | D | E | N

FAGRE NYE VERDEN

Videreutvikling – kapittel 1

Jeg brukte en tid på å utvikle to forskjellige «skilt» med gullpen og brukte dette som utgangspunkt i utviklingen av kapittel 1.

De første skissene dreide seg om en mer tradisjonell énspalte-sats satt med garamond 10/14.

Videreutvikling – kapittel 1

Etter å ha funnet konsept for kapittel 1 gikk jeg igang med å lage våpenskjold for verdensstaten (som forekommer på første side).

Jeg forsøkte forskjellige varianter, men endte med en basert på et ikon jeg hadde laget til et annet utkast.

Omsider begynte kapittelet å få sin endelige form, men det gjensto fremdeles en del arbeid med å få satsen riktig. Det er en del pirk for å unngå de værste elvene og lignende når satsen er såpass tett og spaltebredden så liten.

En kompakt grå bygning på bare trettifire etasjer. Over hovedinngangen ordene:

London sentralklekken
og planeringssent

og på et våpenskjold Verdensstatens motto:

Det enorme rommet i første etasje vendte mot nord. Tross hele sommeren utenfor rutene og tropevarmen i selve rommet skinte et kaldt og grelt skjærende lys gjennom vinduene på sulten jakt etter en påkledd leddokke, det bleke omrisset av akademisk gåsehud, men traff bare glass, nikkel og det matt skinnende porselenet i laboratoriet. Kulde spilte kulde. Overallene til arbeiderne var hvite, på hendene hadde de bleke, likfargede gummihansker. Lyset var kaldt, dødt, spøkelsesaktig. Bare de gule løpene på mikroskopene ga det en viss dybde og levende stofflighet, som la seg over de polerte rørene som smør, den ene fristende stripen etter den andre i lange rekker nedover arbeidsbordene.

den andre døren. «De tåler bare rødt lys.»

1Og i praksis var det lumre mørket som studentene nå fulgte ham inn i, synlig og rødt som mørket bak lukkede øyne en sommerettermiddag. De svulmende sidene av rad på rad og høyde over høyde med flasker glimtet som utallige rubiner, og mellom rubinene beveget svakt røde menn og kvinner seg spøkelsesaktig med purpurøde øyne og alle symptomer på lupus. Duringen og skranglingen fra maskineriet fikk luften til å dirre svakt.

1«Gi dem noen tall, Mr. Foster,» sa direktøren, som var trett av å snakke.
1Mr. Foster var bare så alfor glad for å få gi dem noen tall.

på det næringsrike blodsurogatat det levde av. Forklarte hvorfor det måtte stimuleres med placentin og thyroxin. Fortalte dem om corpus luteum-ekstrakten. Viste dem strålene som den ble automatisk injisert gjennom for hver tolvte meter fra null til 2040. Snakket om de gradvis økende dosene av hormoner fra hypofysen som ble gitt gjennom de siste nittiseks meterne av forløpet. Beskrev det kunstige moderlige blodomløpet som ble montert på flaskene ved 112 meter; viste dem reservoaret av blodsurogat, sentrifugalpumpen som holdt væsken i bevegelse over morkanen, drev den gjennom den syntetiske lungen og avfallsproduktfilteret. Omtalte embryoets problematiske

til den menneskelige oppfinnsomhets langt mer interessante verden.»

1Han gnød seg i hendene. For selvfølgelig nøyde de seg ikke med bare å klekke ut fostre; det kunne en hvilken som helst ku klare.

1«Vi predestinerer og preger også. Vi dekanterer våre babyer som sosialiserte mennesker, som Alfaer eller Epsiloner, som fremtidige kjoakkarbeidere eller fremtidige ...» Han skulle til å si fremtidige verdensledere, men tok seg i det og sa «fremtidige kjoakkindirektøren» i stedet.

1KPD-ent takket for komplimenten med et smil.

1De passerte 320 meter på Hylle 11. En ung Beta minus-arbeider drev på med skrutrekker og skiftøkkel på blodsurogatpumpen på en passerende flaske. Duren fra den elektriske motoren ble en anelse dyper i tonen da han skrudde på mutterne. Dyper, dyper ... En siste dreining, et blikk på omdreiningsstøtten, så var han ferdig. Han flyttet seg to skritt nedover båndet og begynte den samme prosessen på neste pumpe.

1«Reduserer antall omdreininger per minutt,» forklarte Mr. Foster. «Surogatat går langsommere rundt; dermed passerer det lungen med lengre intervaller, noe som igjen gir embryoet mindre oksygen. Ingenting er som oksygenmangel når det gjelder å holde et embryo under normalen.» Igjen gnød han seg i hendene.

1To hundre og tjuemeter langt, to hundre bredt og ti høyt. Han pekte oppover. Som drikkende hans løftet studentene blikket mot det fjerne taket. 1Tre etasjer med hyller: gulvplan, første galleri og annet galleri. 1Det edderkoppaktige stålgritteret av galleri over galleri fortapte seg i alle retninger i mørket. I nærheten av dem var tre røde spøkelses opp tatt med å losse glassballonger fra en eskalator.

1Rulletrappen fra rommet for sosial predestinering. 1Hver flaske kunne plasseres i en av femten hyller, hver hylle var, selv om man ikke kunne se det, et samlebånd som beveget seg trettitre og en tredjedels centimeter i timen. Åtte meter om dagen i hundre og sekstisju dager.

tendens til anemi, de enorme dosene med svinemageekstrakt og lever fra føllfostre som det derfor måtte forsynes med.

1Viste dem den enkle mekanismen som ble brukt til å riste alle fostrene samtidig hver sjette til åttende meter for å venne dem til bevegelse. Antydte noe om alvor i det såkalte «dekanteringstraumet», og regnet opp forholdsreglene som ble tatt for å minimere dette farlige sjokket gjennom passende trening av flaske-embryoet. Fortalte dem om kjønnsstene som ble utført ved omtrent 200 meter. Forklarte merkesystemet – en T for hanner, en sirkel for hunner og et spørsmålstegn for dem som var forutbestemt til å bli freemartins, svart på hvit bunn.

1«Det sier jo seg selv,» sa Mr. Foster, «at i det store flertallet av tilfeller er fruktbarhet bare til bry. En fruktbar eggstokk av tolv hundre – det ville egentlig være mer enn nok til vårt formål. Men vi vil ha et godt utvalg. Og selvfølgelig må man alltid sørge for å ha en enorm sikkerhetsmargin. Så vi tillater opp til tredve prosent av de kvinnelige fostrene å utvikle seg normalt. De andre får en dose mannlig kjønnsormon for hver tjuelfjerde meter gjennom resten av forløpet. Resultat: De dekanteres som freemartins – strukturelt helt normale (bortsett fra,» måtte han innrømme, «at de faktisk har en svak tendens til å utvikle skjegg), men sterile. Garantert sterile. Noe som endelig,» fortsatte Mr. Foster, «bringer oss fra den rent slaviske etterliggingen av naturen over

To tusen ett hundre og trettiseks meter til sammen. Ett omløp rundt kjelleren på gulvplanet, ett på første galleri og et halvt på andre, og på den to hundre og sekstisjuende morgenen: Dagens lys på dekanteringsrommet. Selvsendig eksistens – såkalt.

1«Men i mellomtiden,» konkluderte Mr. Foster, «har vi fått gjort en hel del med dem. Ja, en hel del.» Latteren hans var megetsigende og triumferende.

1«Det er den rette ånd,» sa direktøren enda en gang. «La oss ta en rundtur. Fortell dem alt, Mr. Foster.»

1Mr. Foster gjorde som han ble bedt om.

1Fortalte dem om embryoet som vokste på leiet av bukhinne. Lot dem smake

1Men (stemmen ble fortlørlig og ivrig) dersom de kunne finne en teknikk for å forkorte modningstiden, for en seier, for en velsignelse for samfunnet!

1«Tenk på hesten.»

1De tenkte på den.

1Voksen når den er seks; elefanten når den er ti. Mens et menneske på tretten ennå ikke er kjønnsmodent, og ferdig utviklet først når det er tju. Derav naturligvis frukten av den sene utviklingen, den menneskelige intelligens.

1«Men hos Epsiloner,» sa Mr. Foster som sant var, «trenger vi ikke menneskelig intelligens.»

1Ikke trengte de den og ikke fikk de den. Men selv om Epsilon-hjernen var ferdig utviklet i tiårsalderen, var Epsi-

lon-kroppen ikke egnet til å arbeide før den var atten. Lange år med overflødig og bortkastet umodenhet. Hvis tempoet i den fysiske utviklingen kunne økes til den, for eksempel, var på høyde med en kus, tenk hvilke enorme innsparinger for samfunnet!

1«Enorme!» mumlet studentene. Mr. Fosters begeistring var smittende.

1Han ble nokså teknisk, snakket om den unormale endokrine koordinasjonen som fikk mennesket til å vokse så langsomt, og postulerte en germinal mutasjon som forklaring på den. Kunne virkningene av denne germinale mutasjonen overvinnes? Kunne det enkelte Epsilon-embryo ved hjelp av en egnet teknikk tvinges tilbake til hunders og kuers normalitet? Det var problemet. Og det var på ingen måte løst.

1I Mombasas hadde Pilkington produsert individer som var seksuelt modne i fire-årsalderen og fullt utviklete når de var seks og et halvt. En vitenskapelig triumf. Men samfunnsmessig ubrukelig. Seks år gamle menn og kvinner var for dumme til engang å utføre Epsilon-arbeid. Og det var en kalt eller ingenting-prosess; enten klarte man ikke å modifisere i det hele tatt, eller så modifiserte man alt som var. De prøvde fremdeles å finne det ideelle kompromis mellom voksne på tju og voksne på seks. Uten hell så langt. Mr. Foster sukket og ristet på hodet.

1Vandringen gjennom den røde skumringen hadde brakt dem i nærheten av 170

meter på Hylle 9. Herfra og videre var Hylle 9 lukket, og flaskene gjorde resten av reisen i en slags tunnel, her og der avbrutt av åpninger på to-tre meter.

1«Varmetilpassning,» sa Mr. Foster.

1Varme tunneler vekslet med kalde tunneler. Kulden ble forbundet med ubehag i form av hard røntgenstråling. Når de ble kanteret, hadde fostrene kuldeskrekk. De var predestinert til å emigrere til tropene, til å bli gruvarbeidere, kunstsilkespinnere og stålarbeidere. Senere ville hjernen deres bli formet til å bekrefte kroppens vurdering. «Vi tilpasser dem til å trives i varmen,» konkluderte Mr. Foster. «Kollegene våre i etasje over vil lære dem å elske den.»

1«Og det,» skjøt direktøren snusornuftig inn, «det er hemmeligheten bak lykke

1Embryoer passerte akkurat ellevehundremetersmerket på Hylle 3. En egen mekanisme holdt beholderne deres i konstant rotasjon. «For å bedre balansefølelsen deres,» forklarte Mr. Foster.

1«Å, det vanlige; tyfus og sovesyke.»

1«Tropearbeidere begynner å bli vaksinert fra rakettsom er i luften, er en kinkig affære,» forklarte Mr. Foster studentene. «Så og doblere strømmen av blodsurogat når de står opp ned. De lærer å forbinde det

1«Stå på hodet med velvære; faktisk er de bare helt lykkelige når de står på hodet. Og nå,» fortsatte Mr. Foster, «vil jeg gjerne vise dere litt av den svært interessante pregningen av Alfa-Pluss-intellektuelle. Vi har et stort parti av dem på Hylle 5. På Første galleri,» ropte han til

og dyd – å like det man må gjøre. All tilpassing tar sikte på det: å få folk til å like sin uunnådelige sosiale skjebne.»

1I åpningen mellom to tunneler tok en pleierske forsiktig prøver med en lang tynn nål av det geléaktige innholdet i en passerende flaske. Studentene og veilederen deres sto og betraktet henne en stund i taushet.

1«Nå, Lenina,» sa Mr. Foster da hun endelig trakk nålen ut og rettet seg opp.

1Jenta snudde seg overrasket. Til tross for all lupusen og de purpurøde øynene kunne man se at hun var usedvanlig pen.

1«Henry!» Hun smilte strålende mot ham – en perlerad av tenner.

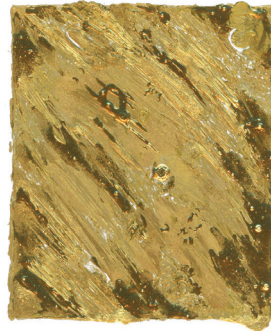
to gutter som hadde begynt å gå ned til gulvplanet.

1«De befinner seg rundt 900 meter,» forklarte han. «Man kan ikke egentlig gjøre noen nyttig intellektuell pregning for fostrene har mistet halen. Følg meg.»

1Men direktøren hadde sett på klokken. «Ti på tre,» sa han. «Det blir dessverre ikke tid til de intellektuelle fostrene, er jeg redd. Vi må innom Barneavdelingene før barna er ferdige med ettermiddagsluren.»

1Mr. Foster ble skuffet. «En rask kikk på Dekanteringsrommet, da,» ba han.

1«La gå, da.» Direktøren smilte ettergjevnt. «Men bare en rask kikk.»

1«Yndig, yndig,» mumlet direktøren, ga henn

1«Hva gir du dem?» spurte Mr. Foster og en ytterst profesjonell tone.

1«Å, det vanlige; tyfus og sovesyke.»

1«Tropearbeidere begynner å bli vaksinert fra rakettsom er i luften, er en kinkig affære,» forklarte Mr. Foster studentene. «Så og doblere strømmen av blodsurogat når de står opp ned. De lærer å forbinde det

1«Stå på hodet med velvære; faktisk er de bare helt lykkelige når de står på hodet. Og nå,» fortsatte Mr. Foster, «vil jeg gjerne vise dere litt av den svært interessante pregningen av Alfa-Pluss-intellektuelle. Vi har et stort parti av dem på Hylle 5. På Første galleri,» ropte han til

Videreutvikling – kapittel 5

Når jeg utviklet dette konseptet for kapittel 5 var jeg inspirert av ungdoms-magasinet Julia, men ønsket å lage noe som var enda mer masete og rett og slett jævlig. Jeg jobbet mye med å få de ulike boksene til å fungere, men samtidig være så formløse som mulig.

Klokken åtte var det blitt for **MØRKT**

Med en overmenneskelig tenor

begynte høytalerne i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunnngjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytresekresjonstrusten høstes rautingen fra de tusener av kyr som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikk i Farnham Royal.

Den uoppnrlige lar-
men fra helikoptre
fylte skumringen.

MED TO OG ET HALVT MINUTTS MELLOMROM

kunnngjorde en klokke og skingrende fløyter avgangen til en av de lette monorailvognene som brakte lavkastegolfspillerne tilbake fra deres separate bane til verdensbyen.

Lenina og Henry satte seg opp i maskinen og tok av.

I ÅTTEHUNDRE FOTS HØYDE

senket Henry farten på helikopterskruene, og et øyeblikk eller to svedde de over det svinnende landskapet. Skogen ved Burnham Beeches strakte seg som et hav av mørke mot vesthimmelens lyse strand. Siste rest av solnedgangen bleknet fra blodrød i horisonten, gjennom oransje over i gult og lyst, utvannet grønt. I nord, bak og over trærne, skinte Indre- og ytresekresjonsfabrikken med et voldsomt elektrisk

**skjær fra
samtlige
vinduer**

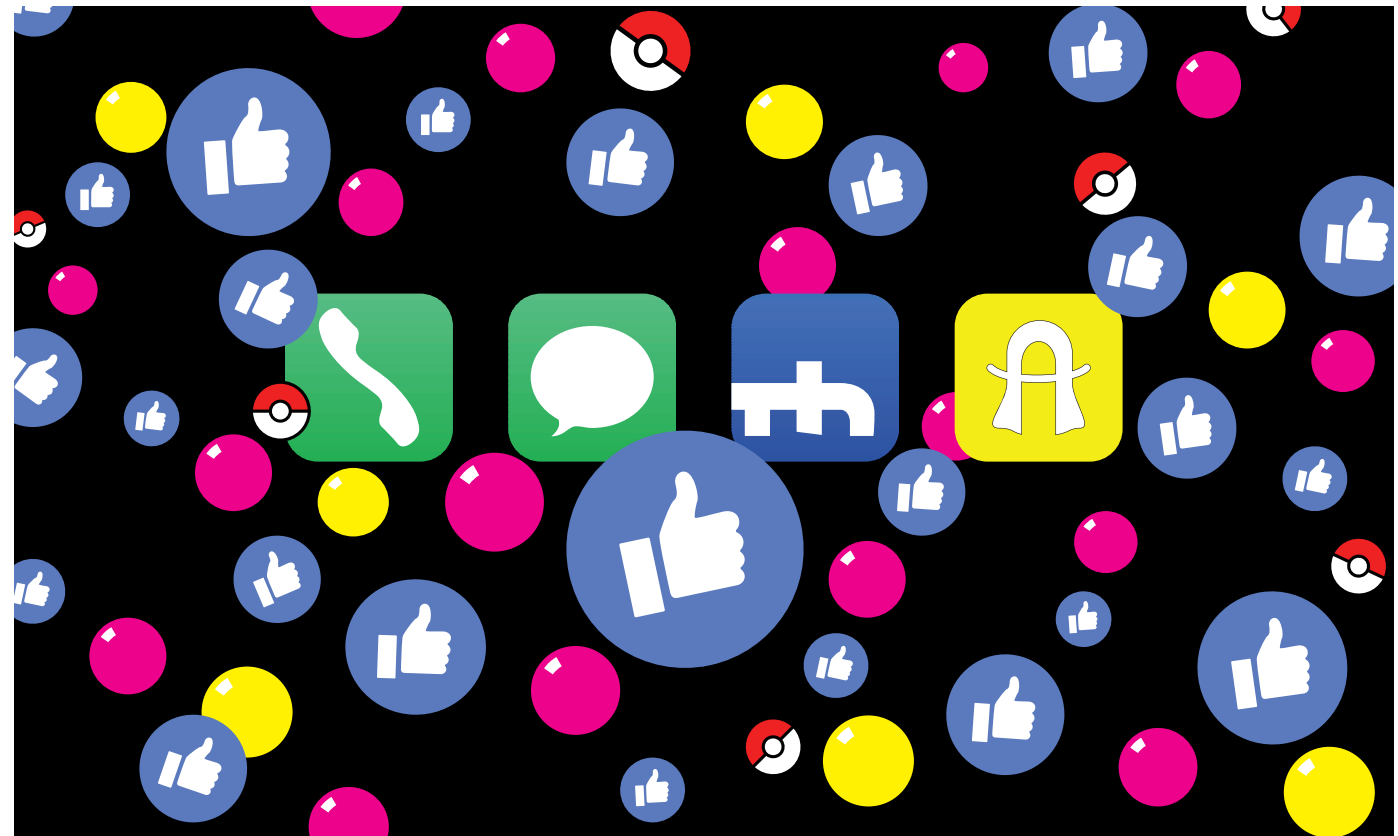
i de tjue etasjene. Under dem lå bygningene til golfklubben – de svære lavkastebakkene og, på den andre siden av en skillevegg, de mindre husene som var reservert for Alfa- og Beta-medlemmer. Inngangene til

MONORAILSTASJONEN

var svarte av maurmyldrende lavkasteaktivitet. Ut under et glasshvelv skjøt et opplyst tog ut i mørket. De fulgte togets sørøstlige retning over den mørke sletten med blikket, som ble trukket mot de majestetiske bygningene til Slough krematorium. Av hensyn til nattlige fly var alle de fire høye skorsteinene flombelyst og merket med ildrøde varselssignaler. Det var et landemerke.

Jeg videreutviklet det første konseptet slik at det dekket hele kapiteldelen. Jeg ønsket også her å lage et Soma-oppslag og videreutviklet derfor ideen om smart telefon til et fult oppslag (til høyre), jeg forsøkte å gjøre kulene mer lik bubbleshooter/candycrush type estetikk, men avgjorde at det ble finere og at assosiasjonen holdt med flate.

Jeg fikk også bruk for kaffeflekker fra kapittel 8 – som jeg endte med ikke å bruke der – som mal for bobler (se nederst til høyre).

5.1

Klokken åtte var det blitt for MØRKT

Med en over-menneskelig tenor begynte høytalerne i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunnngjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytresekresjonstrusten hørtas rautingen fra de tusener av kv som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikk i Farnham Royal.

Den vakkre rige lar- men fra helikoptre fylte skumringen.

MED TO OG ET HALVT MINUTTS MELLOMROM kunnngjorde en klokke og skingrende fløyter avgangen til en av de lette monorailvognene som brakte lavkastegolfspillere tilbake fra deres separate bane til verdensbyen.

MONORAILSTASJONEN var svarte av maurmyldrende lavkasteaktivitet. Ut under et glasshvelv skjøt et opplyst tog ut i mørket. De fulgte togets sørstlige retning over den mørke sletten med blikket, som ble trukket mot de majestetiske bygningene til Slough krematorium. Av hensyn til nattlige fly var alle de fire høye skorsteinene flombelyst og merket med ildrode varselsignaler. Det var et landemerke.

I ÅTTEHUNDRE FOTS HØYDE senket Henry farten på helikopterskruene, og et øyeblikk eller to svevde de over det svinnende landskapet. Skogen ved Burnham Beeches strakte seg som et hav av mørke mot vesthimmelens lyse strand. Siste rest av solnedgangen bleknet fra blodrød i horisonten, gjennom oransje over i gult og lyst, utvannet grønt. I nord, bak og over trærne, skinte Indre- og ytresekresjonsfabrikken med et voldsomt elektrisk

skjer fra samtlige vinduer
I de tjuv etasjens. Under dem lå bygningene til golfklubben – de svarte lavkastebrakkene og på den andre siden av en skillevegg, de mindre husene som var reservert for Alfa- og Beta-medlemmer. Inngangene til

«HIVORFOR ER DET LIK-SOM SÅNNE BALKONGER RUNDT SKORSTEINENE?» ville Lenina vite. «Fosforgjenvinning.» konstaterte Henry kort. «På veien opp gjennom skorsteinen blir gassene behandlet på fire forskjellige måter. Før pleide P205 å gå rett ut av sirkulasjon hver gang noen ble kremert. Nå gjenvinnes nittiåtte prosent. Over halvannen kilo per voksent lik. Noe som utgjør bortimot fire hundre tonn fosfor i året bare fra England.» Henry snakket med lykkelig stolthet, gledet seg oppriktig over prestasjonen, som om det skulle vært hans egen. «Fint å tenke på at vi kan fortsette å være nyttige for samfunnet selv etter at vi er døde. Få planter til å vokse.»

I mellomtiden hadde Lenina flyttet blikket og så rett ned på monorailstasjonen. «Ja,» istemte hun. «Men det er rart at Alfaer og Betaer ikke gir mer næring til plantene enn de vennelige små Gammaene og Deltaene og Epsilonene der nede.» «Alle mennesker er fysio-kjemisk like,» sa Henry doserende. «Dessuten fyller selv Epsiloner uunnværlige oppgaver.» «Selv en Epsilon ...» Plutselig husket Lenina en gang da hun som liten skolejente hadde våknet midt på natten og for første gang blitt klar over hviskingen som forfulgte henne hver gang hun sov.

Igen så hun for seg måneparket og rekken av små hvite senger;

Igen hørte hun den lave lave stemmen som sa (ordene var der, ikke telange repetisjonen): «Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en. Selv Epsiloner gjør nytte. Vi ville ikke klare oss uten Epsiloner. Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en ...» Lenina husket det første sjokket, at hun ble redd og overrasket, og hun ble liggende våken en halvtimes tid og gruble, men så, påvirket av de endeløse repetisjonene, falt hun gradvis til ro, falt til ro og lot søvnen komme snikende og glatte over ...

«Ja, alle er lykkelige nå.» gjentok Lenina. De hadde hørt ordene gjentatt hundre og femti ganger hver natt i tolv år. De landet på taket av Henrys fortietasjes leiegård i Westminster, og gikk rett ned i spisesalen. Der spiste de et utsøkt måltid i støyende og lystig lag. Til kaffen ble det servert

«Nei, Epsiloner har sikkert ikke noe imot å være Epsiloner, sa hun høyt.»

SELVØLDELIG HAR DE IKKE DET. Hvordan skulle de det? De vet ikke hvordan det er å være noe annet. Vi ville selvfølgelig hatt noe imot det. Men så er vi også preget på en annen måte. Dessuten begynner vi med en annen arv.» «Jeg er glad jeg ikke er en Epsilon,» sa Lenina med overbevisning. «Men hvis du hadde vært en Epsilon,» sa Henry, «ville pregnancyen din ha gjort deg akkurat like glad for at du ikke var en Beta eller Alfa.» Han satte propellen i gir og styrte maskinen mot London. Bak dem, i vest, var det ildrode og oransje næsten borte; en mørk skybanke hadde krapet inn i senit. Da de fløy over krematoriet, skjøt flyet ut i værs på søylen av varm luft fra skorsteinene, bare for å falle like brått da det gled ut i den dalende kalde luften på den andre siden. «For en fabelaktig berg-og-dal-banet!» lo Lenina henrykt. Men Henry ble nesten melankolsk i tonen et øyeblikk. «Vet du hva den berg-og-dalbanen var?» sa han. «Det var et menneske som forsvant en gang for alle. Gikk opp i en boble av varm gass. Det hadde vært rart å vite hvem det var – mann eller kvinne, Alfa eller Epsilon ...» Han sukket. Så, med fast, glad stemme: «Uansett,» fortsatte han, «er det én ting vi kan være sikre på; hvem det enn kan ha vært, var han lykkelig så lenge han levde.»

De gikk inn Luften var varm og stinn av ambra og sandeltre. I det hvelvede taket i salen hadde fargegelet for øyeblikket malt en tropisk solnedgang. De seksten sexofonistene spilte en gammel slager: «Det fins ikke maken i verden til den gode gamle flaska mi.» Fire hundre par danset Fivestep på det polerte gulvet. Lenina og Henry var snart det firehundreogførste. Sexofonene jamret som syngende katter mot månen, stønnet i alt- og tenorregisteret som om de var midt i en orgasme. I et brus av harmonier steg det skjelvende korot mot klimaks, høyere og høyere – til dirigenten med en håndbevegelse til slutt slapp løs den siste splintrende tonen av etermusikk som blåste de menneskelige blåserne ut av verden. Torden i Ass-dur. Og så, nesten lydløst, nesten i mørke, fulgte en gradvis nedgang, et diminuendo som gled trinnsvis, gjennom kvarttoner, nedover og nedover til en knapt hvisket dominantakkord som varte ved (mens fem fjerdedelsrytmen stadig pulserte under) og ladet de mørke sekundene med en intens forventning.

Og til slutt ble forventningen innfridd. Plutselig kom det en eksplisiv soloppgang, og samtidig brøt

DE SEKSTEN UT I SANG:

Flaska mi,
vi to var så utegjære!
Flaska mi,
hvorfor ble jeg deprimert
inn deg er huden blå,
være til å stole på
SA
Det fins ikke maken i verden
til den gode,
gode flaska mi.

Selv om Lenina og Henry fivestepet sammen med de fire hundre andre, rundt og rundt Westminster Abbey, danset de likevel i en annen verden – soma-feriens varme, fargespråkende, uendelig vennlige verden. Så hyggelige, pene, herlig morsomme alle var! «Flaska mi, vi to var så integret ...» Det var Lenina og Henry også ... De var inne, her og nå – trygt inne i det fine været, under den evig blå himmelen. Og da De seksten utgjort hadde lagt fra seg sexofonene og Det syntetiske musikkapparatet spilte det aller siste i langsom Malthus-blues, kunne de ha vært tvillingfostre som vugget sakte sammen på bølgen i et flaskehav av blodsurrogat.

Lydig fortot Lenina og Henry bygningen sammen med alle de andre. De deprimerende stjernene hadde vandret et godt stykke på himmelen. Men selv om de skjermende takskiltene nå for en stor del var slått av, var de to unge fortsatt lykkelig uvitende om natten. Den andre dosen med

Godhets, klare venner, godhets, klare venner, høyfalske lydtone, sette opp i mid og musikalsk høylydet, godhets, klare venner

CALVIN STOPES OG HANS SEKSTEN SEXOFONISTER

CALVIN STOPES OG HANS SEKSTEN SEXOFONISTER

Videreutvikling – kapittel 5

Jeg jobbet løst med noen ideer før jeg fant frem til konseptet med cheesy duft-røyk og outer glow effekt.

Videreutvikling – kapittel 5

Jeg synes ikke det første oppslaget i kapittelet satt helt godt og fortsatte å jobbe en del med det. Jeg forsøkte å dra inn litt mer Se og Hør i uttrykket og endret samtidig noen av fargene fordi jeg følte de rene cmyk-fargene ble for kjedelige og ikke egentlig underbygget uttrykket forøvrig.

5.1

Klokken åtte var det blitt FOR MØRKT

Med en overmenneskelig tenor begynte høytalene i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunn- gjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytreskresjonstrusten hørtes rautingen fra de tusener av kyr som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikk i Farnham Royal

Den opphørlige larven fra hellespire fyller stemningen. Med to og et halvt minuts mellomrom kunngjorde én klokke og skingrende flyter avgangen til en av de leste mo- korabidagene som brødet lukkaste gøfespilene eldote fra deres separate bane til verdensbyen.

«Selv en Epsilon ...»
Plutselig husket Lenina en gang da hun som liten skole- jente hadde våknet midt på natten og for første gang blitt klar over hvikkingen som forfulgte henne hver gang hun sov. Igen så hun for seg måneskinnet og rekken av små hvite senger; igjen hørte hun den lave, lave stem- men som sa (ordene var der, ikke glemt, umulige å glem- me etter så mange nattelange repetisjoner): «Alle arbei- der for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en. Selv Epsiloner gjør nytte. Vi ville ikke klare oss uten Epsiloner. Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en ...» Lenina husket det første spøk- ket, at hun ble redd og overrasket, og hun ble liggende våken en halvtimes tid og gruble, men så, påvirket av de endeløse repetisjonene, falt hun gradvis til ro, falt til ro og lot søvnen komme snikende og glatte over ...

«Hvorfor er det liksom sånne balkonger rundt skorsteinene?»
ville Lenina vite.
«Foforgjenvining» konstaterte Henry kort. «På veien opp gjennom skorsteinen blir gassene behand- let på fire forskjellige måter. For plaid P205 å gå rett ut av sirkulasjon hver gang noen ble kremert. Nå gjenvinnes nittiåtte prosent. Over halvannen kilo per voksent lik. Noe som utgjør bortimot fire hundre tonn fosfor i året bare fra England.» Henry snakket med lykkelig stolthet, gledet seg oppriktig over prestasjonen, som om det skulle vært hans egen.
«Fint å tenke på at vi kan fortsette å være nyttige for samfunnet selv etter at vi er døde. Få planter til å vokse.»
I mellomtiden hadde Lenina flyttet blikket og så rett ned på monoralstasjonen. «Ja,» istemte hun. «Men det er rart at Alfaer og Betaer ikke gir mer næring til plantene enn de vennelige små Gammæne og Deltaene og Epsilonerne der nede.»
«Alle mennesker er fysio-kjemisk like,» sa Henry do- serende. «Desuten fyller selv Epsiloner uunnværlige oppgaver.»

For en fabelaktig berg-og-dal-bane!
lo Lenina henrykt.
Men Henry ble nesten melankolsk i tonen et øyeblikk. «Vet du hva den berg-og-dal- banen var?» sa han. «Det var et mennes- ke som forsvant en gang for alle. Gikk opp i en boble av varm gass. Det hadde vært rart å vite hvem det var – mann eller kvinne, Alfa eller Epsilon ...» Han sukket. Så, med fast, glad stemme: «Uansett,» fortsatte han, «er det én ting vi kan være sikre på; hvem det enn kan ha vært, var han lykkelig så lenge han levde. Alle er lykkelige nå.»

«Ja, alle er lykkelige nå.»

Nei, Epsiloner har sikkert ikke noe imot å være Epsiloner

gjentok Lenina. De hadde hørt ordene gjentatt hundre og femti ganger hver natt i tolv år. De landet på taket av Henrys fortietasjes leiegård i Westminster, og gikk rett ned i spisessalen. Der spiste de et utsøkt måltid i støy- ende og lystig lag. Til kaffen ble det servert

sa hun høyt.
«Selvfølgelig har de ikke det. Hvordan skulle de det? De vet ikke hvordan det er å være noe annet.
Vi ville selvfølgelig hatt noe imot det. Men så er vi også preget på en annen måte. Desuten begynner vi med en annen arv.»
«Jeg er glad jeg ikke er en Epsilon,» sa Lenina med overbevisning.
«Men hvis du hadde vært en Epsilon,» sa Henry, «ville pregningen din ha gjort deg akkurat like glad for at du ikke var en Beta eller Alfa.» Han satte propellen i gir og styrte maskinen mot London. Bak dem, i vest, var det lidrende og oransje nesten borte; en mørk skybanke had- de krepet inn i sent. Da de flyet over krematoriet, skjøt flyet til værs på søylen av varm luft fra skorsteinene,

60

5.1

Klokken åtte var det blitt FOR MØRKT

Med en overmenneskelig tenor begynte høytalene i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunn- gjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytreskresjonstrusten hørtes rautingen fra de tusener av kyr som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikk i Farnham Royal

Den opphørlige larven fra hellespire fyller stemningen. Med to og et halvt minuts mellomrom kunngjorde én klokke og skingrende flyter avgangen til en av de leste mo- korabidagene som brødet lukkaste gøfespilene eldote fra deres separate bane til verdensbyen.

«Selv en Epsilon ...»
Plutselig husket Lenina en gang da hun som liten skole- jente hadde våknet midt på natten og for første gang blitt klar over hvikkingen som forfulgte henne hver gang hun sov. Igen så hun for seg måneskinnet og rekken av små hvite senger; igjen hørte hun den lave, lave stem- men som sa (ordene var der, ikke glemt, umulige å glem- me etter så mange nattelange repetisjoner): «Alle arbei- der for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en. Selv Epsiloner gjør nytte. Vi ville ikke klare oss uten Epsiloner. Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en ...» Lenina husket det første spøk- ket, at hun ble redd og overrasket, og hun ble liggende våken en halvtimes tid og gruble, men så, påvirket av de endeløse repetisjonene, falt hun gradvis til ro, falt til ro og lot søvnen komme snikende og glatte over ...

«Hvorfor er det liksom sånne balkonger rundt skorsteinene?»
ville Lenina vite.
«Foforgjenvining» konstaterte Henry kort. «På veien opp gjennom skorsteinen blir gassene behand- let på fire forskjellige måter. For plaid P205 å gå rett ut av sirkulasjon hver gang noen ble kremert. Nå gjenvinnes nittiåtte prosent. Over halvannen kilo per voksent lik. Noe som utgjør bortimot fire hundre tonn fosfor i året bare fra England.» Henry snakket med lykkelig stolthet, gledet seg oppriktig over prestasjonen, som om det skulle vært hans egen.
«Fint å tenke på at vi kan fortsette å være nyttige for samfunnet selv etter at vi er døde. Få planter til å vokse.»
I mellomtiden hadde Lenina flyttet blikket og så rett ned på monoralstasjonen. «Ja,» istemte hun. «Men det er rart at Alfaer og Betaer ikke gir mer næring til plantene enn de vennelige små Gammæne og Deltaene og Epsilonerne der nede.»
«Alle mennesker er fysio-kjemisk like,» sa Henry do- serende. «Desuten fyller selv Epsiloner uunnværlige oppgaver.»

For en fabelaktig berg-og-dal-bane!
lo Lenina henrykt.
Men Henry ble nesten melankolsk i tonen et øyeblikk. «Vet du hva den berg-og-dal- banen var?» sa han. «Det var et mennes- ke som forsvant en gang for alle. Gikk opp i en boble av varm gass. Det hadde vært rart å vite hvem det var – mann eller kvinne, Alfa eller Epsilon ...» Han sukket. Så, med fast, glad stemme: «Uansett,» fortsatte han, «er det én ting vi kan være sikre på; hvem det enn kan ha vært, var han lykkelig så lenge han levde. Alle er lykkelige nå.»

«Ja, alle er lykkelige nå.»

Nei, Epsiloner har sikkert ikke noe imot å være Epsiloner

gjentok Lenina. De hadde hørt ordene gjentatt hundre og femti ganger hver natt i tolv år. De landet på taket av Henrys fortietasjes leiegård i Westminster, og gikk rett ned i spisessalen. Der spiste de et utsøkt måltid i støy- ende og lystig lag. Til kaffen ble det servert

sa hun høyt.
«Selvfølgelig har de ikke det. Hvordan skulle de det? De vet ikke hvordan det er å være noe annet.
Vi ville selvfølgelig hatt noe imot det. Men så er vi også preget på en annen måte. Desuten begynner vi med en annen arv.»
«Jeg er glad jeg ikke er en Epsilon,» sa Lenina med overbevisning.
«Men hvis du hadde vært en Epsilon,» sa Henry, «ville pregningen din ha gjort deg akkurat like glad for at du ikke var en Beta eller Alfa.» Han satte propellen i gir og styrte maskinen mot London. Bak dem, i vest, var det lidrende og oransje nesten borte; en mørk skybanke had- de krepet inn i sent. Da de flyet over krematoriet, skjøt flyet til værs på søylen av varm luft fra skorsteinene,

60

5.1

Klokken åtte var det blitt FOR MØRKT

Med en overmenneskelig tenor begynte høytalene i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunn- gjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytreskresjonstrusten hørtes rautingen fra de tusener av kyr som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikk i Farnham Royal

Den opphørlige larven fra hellespire fyller stemningen. Med to og et halvt minuts mellomrom kunngjorde én klokke og skingrende flyter avgangen til en av de leste mo- korabidagene som brødet lukkaste gøfespilene eldote fra deres separate bane til verdensbyen.

«Selv en Epsilon ...»
Plutselig husket Lenina en gang da hun som liten skole- jente hadde våknet midt på natten og for første gang blitt klar over hvikkingen som forfulgte henne hver gang hun sov. Igen så hun for seg måneskinnet og rekken av små hvite senger; igjen hørte hun den lave, lave stem- men som sa (ordene var der, ikke glemt, umulige å glem- me etter så mange nattelange repetisjoner): «Alle arbei- der for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en. Selv Epsiloner gjør nytte. Vi ville ikke klare oss uten Epsiloner. Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en ...» Lenina husket det første spøk- ket, at hun ble redd og overrasket, og hun ble liggende våken en halvtimes tid og gruble, men så, påvirket av de endeløse repetisjonene, falt hun gradvis til ro, falt til ro og lot søvnen komme snikende og glatte over ...

«Hvorfor er det liksom sånne balkonger rundt skorsteinene?»
ville Lenina vite.
«Foforgjenvining» konstaterte Henry kort. «På veien opp gjennom skorsteinen blir gassene behand- let på fire forskjellige måter. For plaid P205 å gå rett ut av sirkulasjon hver gang noen ble kremert. Nå gjenvinnes nittiåtte prosent. Over halvannen kilo per voksent lik. Noe som utgjør bortimot fire hundre tonn fosfor i året bare fra England.» Henry snakket med lykkelig stolthet, gledet seg oppriktig over prestasjonen, som om det skulle vært hans egen.
«Fint å tenke på at vi kan fortsette å være nyttige for samfunnet selv etter at vi er døde. Få planter til å vokse.»
I mellomtiden hadde Lenina flyttet blikket og så rett ned på monoralstasjonen. «Ja,» istemte hun. «Men det er rart at Alfaer og Betaer ikke gir mer næring til plantene enn de vennelige små Gammæne og Deltaene og Epsilonerne der nede.»
«Alle mennesker er fysio-kjemisk like,» sa Henry do- serende. «Desuten fyller selv Epsiloner uunnværlige oppgaver.»

For en fabelaktig berg-og-dal-bane!
lo Lenina henrykt.
Men Henry ble nesten melankolsk i tonen et øyeblikk. «Vet du hva den berg-og-dal- banen var?» sa han. «Det var et mennes- ke som forsvant en gang for alle. Gikk opp i en boble av varm gass. Det hadde vært rart å vite hvem det var – mann eller kvinne, Alfa eller Epsilon ...» Han sukket. Så, med fast, glad stemme: «Uansett,» fortsatte han, «er det én ting vi kan være sikre på; hvem det enn kan ha vært, var han lykkelig så lenge han levde. Alle er lykkelige nå.»

«Ja, alle er lykkelige nå.»

Nei, Epsiloner har sikkert ikke noe imot å være Epsiloner

gjentok Lenina. De hadde hørt ordene gjentatt hundre og femti ganger hver natt i tolv år. De landet på taket av Henrys fortietasjes leiegård i Westminster, og gikk rett ned i spisessalen. Der spiste de et utsøkt måltid i støy- ende og lystig lag. Til kaffen ble det servert

sa hun høyt.
«Selvfølgelig har de ikke det. Hvordan skulle de det? De vet ikke hvordan det er å være noe annet.
Vi ville selvfølgelig hatt noe imot det. Men så er vi også preget på en annen måte. Desuten begynner vi med en annen arv.»
«Jeg er glad jeg ikke er en Epsilon,» sa Lenina med overbevisning.
«Men hvis du hadde vært en Epsilon,» sa Henry, «ville pregningen din ha gjort deg akkurat like glad for at du ikke var en Beta eller Alfa.» Han satte propellen i gir og styrte maskinen mot London. Bak dem, i vest, var det lidrende og oransje nesten borte; en mørk skybanke had- de krepet inn i sent. Da de flyet over krematoriet, skjøt flyet til værs på søylen av varm luft fra skorsteinene,

60

5.1

Klokken åtte var det blitt FOR MØRKT

Med en overmenneskelig tenor begynte høytalene i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunn- gjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytreskresjonstrusten hørtes rautingen fra de tusener av kyr som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikk i Farnham Royal

Den opphørlige larven fra hellespire fyller stemningen. Med to og et halvt minuts mellomrom kunngjorde én klokke og skingrende flyter avgangen til en av de leste mo- korabidagene som brødet lukkaste gøfespilene eldote fra deres separate bane til verdensbyen.

«Selv en Epsilon ...»
Plutselig husket Lenina en gang da hun som liten skole- jente hadde våknet midt på natten og for første gang blitt klar over hvikkingen som forfulgte henne hver gang hun sov. Igen så hun for seg måneskinnet og rekken av små hvite senger; igjen hørte hun den lave, lave stem- men som sa (ordene var der, ikke glemt, umulige å glem- me etter så mange nattelange repetisjoner): «Alle arbei- der for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en. Selv Epsiloner gjør nytte. Vi ville ikke klare oss uten Epsiloner. Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en ...» Lenina husket det første spøk- ket, at hun ble redd og overrasket, og hun ble liggende våken en halvtimes tid og gruble, men så, påvirket av de endeløse repetisjonene, falt hun gradvis til ro, falt til ro og lot søvnen komme snikende og glatte over ...

«Hvorfor er det liksom sånne balkonger rundt skorsteinene?»
ville Lenina vite.
«Foforgjenvining» konstaterte Henry kort. «På veien opp gjennom skorsteinen blir gassene behand- let på fire forskjellige måter. For plaid P205 å gå rett ut av sirkulasjon hver gang noen ble kremert. Nå gjenvinnes nittiåtte prosent. Over halvannen kilo per voksent lik. Noe som utgjør bortimot fire hundre tonn fosfor i året bare fra England.» Henry snakket med lykkelig stolthet, gledet seg oppriktig over prestasjonen, som om det skulle vært hans egen.
«Fint å tenke på at vi kan fortsette å være nyttige for samfunnet selv etter at vi er døde. Få planter til å vokse.»
I mellomtiden hadde Lenina flyttet blikket og så rett ned på monoralstasjonen. «Ja,» istemte hun. «Men det er rart at Alfaer og Betaer ikke gir mer næring til plantene enn de vennelige små Gammæne og Deltaene og Epsilonerne der nede.»
«Alle mennesker er fysio-kjemisk like,» sa Henry do- serende. «Desuten fyller selv Epsiloner uunnværlige oppgaver.»

For en fabelaktig berg-og-dal-bane!
lo Lenina henrykt.
Men Henry ble nesten melankolsk i tonen et øyeblikk. «Vet du hva den berg-og-dal- banen var?» sa han. «Det var et mennes- ke som forsvant en gang for alle. Gikk opp i en boble av varm gass. Det hadde vært rart å vite hvem det var – mann eller kvinne, Alfa eller Epsilon ...» Han sukket. Så, med fast, glad stemme: «Uansett,» fortsatte han, «er det én ting vi kan være sikre på; hvem det enn kan ha vært, var han lykkelig så lenge han levde. Alle er lykkelige nå.»

«Ja, alle er lykkelige nå.»

Nei, Epsiloner har sikkert ikke noe imot å være Epsiloner

gjentok Lenina. De hadde hørt ordene gjentatt hundre og femti ganger hver natt i tolv år. De landet på taket av Henrys fortietasjes leiegård i Westminster, og gikk rett ned i spisessalen. Der spiste de et utsøkt måltid i støy- ende og lystig lag. Til kaffen ble det servert

sa hun høyt.
«Selvfølgelig har de ikke det. Hvordan skulle de det? De vet ikke hvordan det er å være noe annet.
Vi ville selvfølgelig hatt noe imot det. Men så er vi også preget på en annen måte. Desuten begynner vi med en annen arv.»
«Jeg er glad jeg ikke er en Epsilon,» sa Lenina med overbevisning.
«Men hvis du hadde vært en Epsilon,» sa Henry, «ville pregningen din ha gjort deg akkurat like glad for at du ikke var en Beta eller Alfa.» Han satte propellen i gir og styrte maskinen mot London. Bak dem, i vest, var det lidrende og oransje nesten borte; en mørk skybanke had- de krepet inn i sent. Da de flyet over krematoriet, skjøt flyet til værs på søylen av varm luft fra skorsteinene,

60

Videreutvikling – kapittel 5

Til sist endret jeg bilde. Jeg brukte litt tid på å finne brukbare by-bilder og behandle dem så de skulle fungere med det sommerlige uttrykket forøvrig.

5.1

Klokken åtte var det blitt FOR MØRKT

Med en overmenneskelig tenor begynte høyttalerne i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunngjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytresekresjonstrusten høstes rautingen fra de tusener av kyr som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikken i Farnham Royal

Den uopphørlige larmen fra helikoptre fytte skumringen. Med to og et halvt minutt mellomrom kvingjorde en klokke og skingrende flytter avgangen til en av de lette monorailvognene som brakte lavkaste golfspillerne tilbake fra deres separate bane til verdensøyen.

LENINA OG HENRY SATTE SEG OPP I MASKINEN OG TOK AV

I åttehundre fots høyde senket Henry farten på helikopterskruene, og et øyeblikk eller to svevde de over det svinende landskapet. Skogen ved Burnham Beeches strakte seg som et hav av mørke mot vesthimmels lyse strand. Siste rest av solnedgangen bleknet fra blodrød i horisonten, gjennom oransje over i gult og lyst, utvannet grønt. I nord, bak og over trærne, skinte Indre- og ytresekresjonsfabrikken med et voldsomt elektrisk skjær fra samtlige vinduer i de tjue etasjene. Under dem lå bygningene til golfklubben – de svære lavkastebrakkene og, på den andre siden av en skillevegg, de mindre husene som var reservert for Alfa- og Beta-medlemmer. Inngangene til monorailstasjonen var svarte av maurmyldrende lavkasteaktivitet. Ut under et glasshvelv skjød et opplyst tog ut i mørket. De fulgte togets sørstlige retning over den mørke sletten med blikket, som ble trukket mot de majestetiske bygningene til Slough krematorium. Av hensyn til nattlige fly var alle de fire høye skorsteinene flombelyst og merket med ildrøde varselsignaler. Det var et landemerke.

«Hvorfor er det liksom sånne balkonger rundt skorsteinene?»

ville Lenina vite.

«Fosforgjenvinning.» konstaterte Henry kort. «På veien opp gjennom skorsteinen blir gassene behandlet på fire forskjellige måter. Før pleide P2O5 å gå rett ut av sirkulasjon hver gang noen ble kremert. Nå gjenvinnes nittiåtte prosent. Over halvannen kilo per voksent lik. Noe som utgjør bortimot fire hundre tonn fosfor i året bare fra England.» Henry snakket med lykkelig stolthet, gledet seg oppriktig over prestasjonen, som om det skulle vært hans egen.

«Fint å tenke på at vi kan fortsette å være nyttige for samfunnet selv etter at vi er døde. Få planter til å vokse.»

I mellomtiden hadde Lenina flyttet blikket og så rett ned på monorailstasjonen. «Ja,» istemte hun. «Men det er rart at Alfaer og Betaer ikke gir mer næring til plantene enn de vennelige små Gammaene og Deltaene og Epsilonene der nede.»

«Alle mennesker er fysio-kjemisk like,» sa Henry doserende. «Dessuten fyller selv Epsiloner uunnværlige oppgaver.»

sa hun høyt.

«Selvfølgelig har de ikke det. Hvordan skulle de det? De vet ikke hvordan det er å være noe annet. Vi ville selvfølgelig hatt noe imot det. Men så er vi også preget på en annen måte. Dessuten begynner vi med en annen arv.»

«Jeg er glad jeg ikke er en Epsilon,» sa Lenina med overbevisning.

«Men hvis du hadde vært en Epsilon,» sa Henry, «ville pregnancyen din ha gjort deg akkurat like glad for at du ikke var en Beta eller Alfa.» Han satte propellen i gir og styrte maskinen mot London. Bak dem, i vest, var det ildrøde og oransje nesten borte; en mørk skybanke hadde krøpet inn i senit. Da de fløy over krematoriet, skjød flyet til værs på søylen av varm luft fra skorsteinene,

«Selv en Epsilon ...»

Plutselig husket Lenina en gang da hun som liten skolejente hadde våknet midt på natten og for første gang blitt klar over hviskingen som forfulgte henne hver gang hun sov. Igjen så hun for seg måneskinnet og rekken av små hvite senger; igjen hørte hun den lave, lave stemmen som sa (ordene var der, ikke glemt, umulige å glemme etter så mange nattelange repetisjoner): «Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en. Selv Epsiloner gjør nytte. Vi ville ikke klare oss uten Epsiloner. Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en ...» Lenina husket det første sjokket, at hun ble redd og overrasket, og hun ble liggende våken en halvtimes tid og gruble, men så, påvirket av de endeløse repetisjonene, falt hun gradvis til ro, falt til ro og lot søvnen komme snikende og glatte over ...

«Nei, Epsiloner har sikkert ikke noe imot å være Epsiloner»

«For en fabelaktig berg-og-dal-bane!»

lo Lenina henrykt.

Men Henry ble nesten melankolsk i tonen et øyeblikk. «Vet du hva den berg-og-dalbanen var?» sa han. «Det var et menneske som forsvant en gang for alle. Gikk opp i en boble av varm gass. Det hadde vært rart å vite hvem det var – mann eller kvinne, Alfa eller Epsilon ...» Han sukket. Så, med fast, glad stemme: «Uansett,» fortsatte han, «er det én ting vi kan være sikre på; hvem det enn kan ha vært, var han lykkelig så lenge han levde. Alle er lykkelige nå.»

«Ja, alle er lykkelige nå,»

gjentok Lenina. De hadde hørt ordene gjentatt hundre og femti ganger hver natt i tolv år. De landet på taket av Henrys førtietasjes leiegård i Westminster, og gikk rett ned i spisesalen. Der spiste de et utsøkt måltid i støyende og lystig lag. Til kaffen ble det servert

60

Klokken åtte var det blitt FOR MØRKT

Med en overmenneskelig tenor begynte høytalerne i tårnet på klubbhuset i Stoke Poges å kunnegjøre at banene stengte. Lenina og Henry avsluttet spillet og gikk tilbake til klubben. Fra området til Indre- og ytresekresjonstrusten hørtes rautingen fra de tusener av kyr som med hormoner og melk sørget for råstoff til den store fabrikk i Farnham Royal

Den uopphørlige larmen fra helikoptre fylte skumringen. Med to og et halvt minutt mellomrom kunnegjorde en klokke og skingrende flyter avgangen til en av de lette monorailvognene som brakte lavkaste golfspillerne tilbake fra deres separate bane til verdensøyen.

LENINA OG HENRY SATTE SEG OPP I MASKINEN OG TOK AV

I åttehundre fots høyde senket Henry farten på helikopterskruene, og et øyeblikk eller to svevde de over det svinnende landskapet. Skogen ved Burnham Beeches strakte seg som et hav av mørke mot vesthimmels lys strand. Siste rest av solnedgangen bleknet fra blodrød i horisonten, gjennom oransje over i gult og lyst, utvannet grønt. I nord, bak og over trærne, skinte Indre- og ytresekresjonsfabrikken med et voldsomt elektrisk skjær fra samtlige vinduer i de tjue etasjene. Under dem lå bygningene til golfklubben – de svære lavkastebrakkene og, på den andre siden av en skillevegg, de mindre husene som var reservert for Alfa- og Beta-medlemmer. Inngangene til monorailstasjonen var svarte av maurmyldrende lavkasteaktivitet. Ut under et glasshvelv skjød et opplyst tog ut i mørket. De fulgte togets sørøstlige retning over den mørke sletten med blikket, som ble trukket mot de majestetiske bygningene til Slough krematorium. Av hensyn til nattlige fly var alle de fire høye skorsteinene flombelyst og merket med ildrøde varselsignaler. Det var et landemerke.

«Hvorfor er det liksom sånne balkonger rundt skorsteinene?»

ville Lenina vite.

«Fosforgjenvinning,» konstaterte Henry kort. «På veien opp gjennom skorsteinen blir gassene behandlet på fire forskjellige måter. Før pleide P2O5 å gå rett ut av sirkulasjon hver gang noen ble kremert. Nå gjenvinnes nittiåtte prosent. Over halvannen kilo per voksent lik. Noe som utgjør bortimot fire hundre tonn fosfor i året bare fra England.» Henry snakket med lykkelig stolthet, gledet seg oppriktig over prestasjonen, som om det skulle vært hans egen. «Fint å tenke på at vi kan fortsette å være nyttige for samfunnet selv etter at vi er døde. Få planter til å vokse.»

I mellomtiden hadde Lenina flyttet blikket og så rett ned på monorailstasjonen. «Ja,» istemte hun. «Men det er rart at Alfaer og Betaer ikke gir mer næring til plantene enn de vennelige små Gammaene og Deltaene og Epsilonene der nede.» «Alle mennesker er fysio-kjemisk like,» sa Henry doserende. «Dessuten fyller selv Epsiloner uunnværlige oppgaver.»

«Selv en Epsilon ...»

Plutselig husket Lenina en gang da hun som liten skolejente hadde våknet midt på natten og for første gang blitt klar over hviskingen som forfulgte henne hver gang hun sov. Igjen så hun for seg måneskinnet og rekken av små hvite senger; igjen hørte hun den lave, lave stemmen som sa (ordene var der, ikke glemt, umulige å glemme etter så mange nattelange repetisjoner): «Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en. Selv Epsiloner gjør nytte. Vi ville ikke klare oss uten Epsiloner. Alle arbeider for alle andre. Vi kan ikke klare oss uten en eneste en ...» Lenina husket det første sjokket, at hun ble redd og overrasket, og hun ble liggende våken en halvtimes tid og gruble, men så, påvirket av de endeløse repetisjonene, falt hun gradvis til ro, falt til ro og lot søvnen komme snikende og glatte over ...

«Nei, Epsiloner har sikkert ikke noe imot å være Epsiloner»

sa hun høyt.

«Selvfølgelig har de ikke det. Hvordan skulle de det? De vet ikke hvordan det er å være noe annet.

Vi ville selvfølgelig hatt noe imot det. Men så er vi også preget på en annen måte. Dessuten begynner vi med en annen arv.»

«Jeg er glad jeg ikke er en Epsilon,» sa Lenina med overbevisning.

«Men hvis du hadde vært en Epsilon,» sa Henry, «ville pregnancyen din ha gjort deg akkurat like glad for at du ikke var en Beta eller Alfa.» Han satte propellen i gir og styrte maskinen mot London. Bak dem, i vest, var det ildrøde og oransje nesten borte; en mørk skybanke hadde krøpet inn i senit. Da de fløy over krematoriet, skjød flyet til værs på søylen av varm luft fra skorsteinene,

For en fabelaktig berg-og-dal-bane!

lo Lenina henrykt.

Men Henry ble nesten melankolsk i tonen et øyeblikk. «Vet du hva den berg-og-dal-banen var?» sa han. «Det var et menneske som forsvant en gang for alle. Gikk opp i en boble av varm gass. Det hadde vært rart å vite hvem det var – mann eller kvinne, Alfa eller Epsilon ...» Han sukket. Så, med fast, glad stemme: «Uansett,» fortsatte han, «er det én ting vi kan være sikre på; hvem det enn kan ha vært, var han lykkelig så lenge han levde. Alle er lykkelige nå.»

«Ja, alle er lykkelige nå,»

gjentok Lenina. De hadde hørt ordene gjentatt hundre og femti ganger hver natt i tolv år. De landet på taket av Henrys førtietasjes leiegård i Westminster, og gikk rett ned i spisesalen. Der spiste de et utsøkt måltid i støyende og lystig lag. Til kaffen ble det servert

Videreutvikling – kapittel 8

Jeg ville videreutvikle skrivemasin-konseptet til kapittel 8 og gikk i gang med det. Jeg valgte å gå for en smal spalte for det virket mest naturlig og ga det en slags autentisitet.

Jeg hadde også fått inn teppet som jeg hadde startet med tidlig i prosessen, men som ikke ble gjortferdig før omtrent på dette tidspunktet.

Kaffeflekeknene jeg har med her ble siden helt forkastet fordi det ble påpekt for meg at det er en «koselig» klisjé, og blir brukt for å symbolisere kaffekos. Mitt formål var at det skulle gi inntrykk av at det var skittent og dårlig ivare tatt, men det fungerte ikke.

De lykkeligste gangene var når hun fortalte ham om Det andre stedet. «Og der kan man virkelig dra og fly akkurat når man vil!»
«Akkurat når du vil.» Og så fortalte hun ham om den herlige musikken som kom ut av en kasse, og de lekre tingene å spise og drikke, og lyset som kom på når man trykket på en liten sak på veggen, og bildene man kunne høre og føle og lukte i tillegg til å se, og en annen boks som laget gode lukter, og de rosa og grønne og blå og sølvblanke husene som var høye som fjell, og at alle var lykkelige og at ingen noen gang var lei seg eller sint, og at alle tilhøre alle andre, kassene der man kunne se

KAPITTEL
åtte

(Det var fire hunder der nå)

Utenfor, i støvet og mellom søppelet, gikk Bernard og John langsom frem og tilbake.

«Det er så vanskelig for meg å forstå,» sa Bernard. «å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. «Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer.»
«Forklarer hva?»
«Den.» Han pekte på puebloen. «Dette.» Og det var det lille huset utenfor landsbyen. «Alt sammen. Hele livet ditt.»
«Men hva skal jeg fortelle?»
«Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.»
«Så langt tilbake jeg husker.» John rynket pannen. Det ble en lang pause.

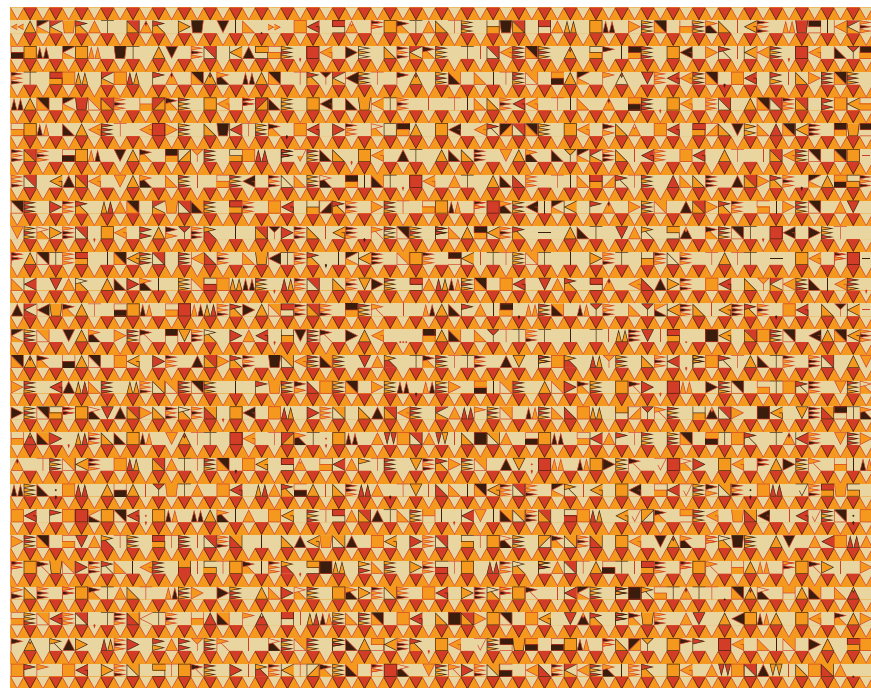
Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: «Kom og legg deg, skatt.» De la seg i sammen i den store sengen. «Syng.» Og Linda sang. Sang «Ride, ride ranke til et renslig hus» og «Sov i ro, barn, vel bevert, du skal dekanteres snart». Stemmen hennes ble svakere og svakere ...

Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjente så godt, sa hun til mannen: «Ikke med John her.» Mannen så på ham, deretter på Linda igjen og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: «Nei.» Men mannen bøyde seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauene berørte teppet. «Nei,» gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. «Nei, nei!» Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles:

«Nei, nei.» Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte.
«Linda, Linda.» Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren, åpnet den, satte ham ned midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på tå, nådde han så vidt opp til den store treslåen. Han løftet den og dyttet, men døren gikk ikke opp. «Linda,» ropte han. Hun svarte ikke.

Han husket et stort rom, temmelig mørkt, og det var store trefing som det var snorer på, og mange kvinner som sto rundt dem – laget tepper. Linda ba ham sette seg i hjørnet sammen med de andre ungene, mens hun gikk og hjalp kvinnene. Han lekte med de andre små guttene en lang stund. Plutselig begynte folk å snakke høyt, og det var kvinner som dyttet Linda vekk, og Linda gråt. Hun gikk til døren, og han løp etter henne. Han spurte henne hvorfor de var sinte.

«Fordi jeg sdela noe,» sa hun. Men så ble hun også sint. «Hvordan skulle jeg vite hvordan man gjør den motbydelige vevingen?» sa hun. «Motbydelige villmenn.» Han spurte hva villmenn var. Da de kom hjem til huset sitt, ventet Popé ved døren, og han ble med dem inn. Han hadde en svær kalebass full av noe som så ut som vann, bare at det ikke var vann, men noe som luktet vondt og brant i munnen og fikk en til å hoste. Linda drakk litt, og Popé drakk litt, og så lo Linda

og høre det som foregikk på den andre siden av verden, og babyer i nydelige, rene flasker – alt var så rent, og det fantes ingen ekle lukter, ikke noe skittent i det hele tatt – og folk var aldri ensomme, men levde sammen og var så glade og lykkelige,

akkurat som sommerdansene her i Malpais, men mye lykkeligere, og lykken var der hver dag, hver dag ... Han lyttet i timevis. Og noen ganger, når han og de andre ungene var trette av for mye lek, fortalte en av de gamle mennene i puebloen dem, med sine andre ord, om den store Verdensforvandleren, og om den lange kampen mellom Høyre hånd og Venstre hånd, mellom Våt og Tørt, om Awonawilona som skapte en stor tåke ved å tenke om natten, og så skapte verden av tåken; om moder jord og fader himmel; om Ahaiyuta og Marsaliema, tvillingene Krig og Skjebne; om Jesus og Pookong; om Maria og Istanatlehi, kvinnen som gjør seg ung igjen; om Den svarte steinen i Laguna og den store ørnen og Vår frue av Acoma. Forunderlige historier, som ble desto mer fantastiske for ham fordi de ble fortalt med de andre ordene og derfor ikke fullt ut forstått. Når han lå i sengen, tenkte han på Himmelen og London og Vår frue av Acoma og rad på rad med babyer i rene flasker, og Jesus som fløy opp og Linda som fløy opp og den store direktøren for Verdens Klekkerier og Awonawilona.

Det kom mengder av menn til Linda. Guttene begynte å peke fingre av ham. Med de underlige andre ordene sa de at Linda var slem; de kalte henne ting han ikke forsto, men som han skjente var stygge navn. En dag sang de en sang om henne, om og om igjen. Han kastet stein på dem. De kastet igjen; en skarp stein ga ham et kutt i kinnet. Det ville ikke slutte å bli; han ble full av blod.

Linda lærte ham å lese. Hun tegnet bilder på veggen med et kullstykke – et dyr som satte seg, en baby inni en flaske; så skrev hun bokstavene. KATTEN ER PÅ MATTEN. PJOJKKEN ER PÅ KRUKKEN. Han lærte fort og lett. Da han hadde lært å lese alle ordene hun skrev på veggen, åpnet Linda den store trekassen sin, og frem under de rare små buksene hun aldri brukte, trakk hun en tynn, liten bok. Han hadde sett den mange ganger før. «Når du blir større,» hadde hun sagt, «kan du lese den.» Ja, nå var han stor nok. Han ble stolt. «Jeg er redd du ikke kommer til å synes den er særlig spennende,» sa hun. «Men det er det eneste jeg har.» Hun sukket. «Om du bare hadde sett de nydelige lesemaskinene vi hadde i London!»

Han begynte å lese. Kjemisk og bakteriologisk pregning av embryoet. Praktisk lærebok for Beta embryologearbeidere. Det tok ham et kvarter bare å lese tittelen. Han slengte boken på gulvet. «Motbydelig, motbydelig bok!» sa han sint og begynte å gråte. Guttene sang fremdeles den føle sangen sin om Linda. Noen ganger lo de også av ham fordi han var så fillete. Når han fikk en flenge i klærne, visste ikke Linda hvordan hun skulle lappe dem. På Det andre stedet, fortalte hun ham, kastet alltid folk klær det var blitt hull i, og skaffet seg nye. «Fyller! Fyller!» pleide guttene å rope etter ham. «Men jeg kan lese,» sa han til seg selv, og det kan ikke de. De vet ikke engang hva det vil si å lese. Det var ganske lett, hvis han tenkte hardt nok på lesingen, å late som om han ikke brydde seg om det når de gjorde narr av ham. Han ba Linda om å få boken igjen.

Jo mer guttene pekte og sang, desto mer leste han. Snart kunne han lese alle ordene nokså bra. Til og med de lengste. Men hva betydde det? Han spurte Linda, men selv når hun kunne svare, ble han ikke så mye klokere. Og for det meste kunne hun ikke svare i det hele tatt.

«Hva er kjemikalier?» spurte han.
«Å, det er sånt som magnesiumsulfat og sprit for å gjøre Deltafor og Epsiloner små og tilbakestående, og kalsiumkarbonat til knoklene, og alt sånt noe.»

«Men hvordan lager man kjemikalier, Linda? Hvor kommer de fra?»
«Nei, det vet ikke jeg. Man får dem på flaske. Og når flasken er tom, sender man beskjed til Kjemikalielageret om mer. Det er vel folkene på Kjemikalielageret som lager dem, tenker jeg. Eller de bestiller dem fra fabrikkene. Jeg vet ikke. Jeg drar aldri med kjemi. Min jobb var alltid med embryoene.»

Det var det samme med alt annet han spurte om. Det virket som om Linda aldri visste. De gamle mennene i puebloen hadde langt mer konkrete svar.
«Frøet til menneskene og alle skapningen, frøet til solen og frøet til jorden og frøet til himmelen – Awonawilona skapte dem alle av Forøkelsens tåke. Verden har en firefaldig livmor, og han la frøene i den nederste av disse. Og gradvis begynte frøene å vokse ...»

En dag (John regnet senere ut at det måtte ha vært rett etter hans tolvte fødselsdag) kom han hjem og fant en bok han aldri hadde sett før, liggende på gulvet i soverommet. Det var en tykk bok, og den så veldig gammel ut. Innbindingen var spist opp av mus, noen av sidene var lese og krøllete. Han tok den opp og så på tittelsiden: Boken het William Shakespeares samlede verker. Linda lå på sengen og nippet til en kopp med den redselsfulle, stinkende mesca-

Jeg tonet ned kaffen en smule og jobbet litt videre med spalter og antall linjer per side osv.

KAPITTEL
åtte

(det var fire hunder der nå)

Utenfor, i støvet og mellom søppelet, gikk Bernard og John langsom frem og tilbake.

«Det er så vanskelig for meg å forstå» sa Bernard. «Å rekonstruere. Som om vi levde på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ...» Han ristet på hodet. «Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer.»
«Forklarer hva?»
«Den.» Han pekte på puebloen. «Dette.» Og det var det lille huset utenfor landsbyen. «Alt sammen. Hele livet ditt.»
«Men hva skal jeg fortelle?»
«Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker.»
«Så langt tilbake jeg husker.» John rynket pannen. Det ble en lang pause.

Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkermais. Linda sa: «Kom og legg deg, skatt.» De la seg i sammen i den store sengen. «Syng.» Og Linda sang. Sang «Ride, ride ranke til et renselig hus» og «Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart». Stemmen hennes ble svakere og svakere ...

Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han følte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjente så godt, sa hun til mannen: «Ikke med John her.» Mannen så på ham, deretter på Linda igjen og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: «Nei.» Men mannen bøyde seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauene berørte teppet. «Nei,» gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. «Nei, nei!» Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles: «Nei, nei.» Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte. «Linda. Linda.» Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren, åpnet den, satte ham ned midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på å, nådde han så vidt opp til den store treslåen. Han løftet den og dypet, men døren gikk ikke opp. «Linda,» ropte han. Hun svarte ikke.

Han husket et stort rom, temmelig mørkt; og det var store trefing som det var snorer på, og mange kvinner som sto rundt dem - laget tepper, sa Linda. Linda ba ham sette seg i hjørnet sammen med de andre ungene, mens hun gikk og hjalp kvinnene. Han lekte med de andre små guttene en lang stund. Plutselig begynte folk å snakke høyt, og det var kvinner som dyttet Linda vekk, og Linda gråt. Hun gikk til døren, og han løp etter henne. Han spurte henne hvorfor de var sinte. «Fordi jeg edela noe,» sa hun. Men så ble hun også sint. «Hvordan skulle jeg vite hvordan man gjør den motbydelige vevingen?» sa hun. «Motbydelige villmenn.» Han spurte hva villmenn var. Da de kom hjem til huset sitt, ventet Popé ved døren, og han ble med dem inn. Han hadde en svær kalebass full av noe som så ut som vann, bare at det ikke var vann, men noe som luktet vondt og brant i munnen og fikk en til å hoste. Linda drakk litt, og Popé drakk litt, og så lo Linda masse og snakket veldig høyt; og så gikk hun og Popé inn på det andre rommet. Da Popé gikk sin vei, gikk han inn på rommet. Linda lå i sengen og sov så tungt at han ikke klarte å vekke henne.

Popé kom ofte. Han sa at det som var i kalebassen, het mescal, men Linda sa at det burde kalles soma, bare at det fikk en til å føle seg dårlig etterpå. Han hatet Popé. Han hatet dem alle sammen - alle mennene som kom til Linda. En ettermiddag da han hadde lekt med de andre ungene - det var kaldt, husket han, og det var snø på fjellene - kom han tilbake til huset og hørte sinte stemmer på soverommet. Det var kvinnestemmer, og de sa ord han ikke forsto, men han skjente at det var fæle ord. Så plutselig, brak! noe velte; han hørte at folk beveget seg fort, og så kom det enda et brak og så en lyd som når man slår et muldyr, bare ikke så beinet; så hylte Linda. «Å, ikke gjør det, ikke gjør det, ikke gjør det!» sa hun. Han styrtet inn. Det var tre kvinner i mørke tepper. Linda lå på sengen. Den ene kvinnen holdt håndledene hennes. En annen lå over beina hennes så hun ikke skulle sparke. Den tredje slo henne med en pisk. «En, to, tre ganger, og hver gang hylte Linda. Gråtende trakk han i frynsene på teppet til kvinnen. «Vær så snill, vær så snill.» Med den ledige hånden holdt hun ham unna. Pysken rammet igjen, og Linda hylte. Han fanget den enorme brune hånden til kvinnen mellom sine egne og bet henne av alle krefter. Hun satte i et skrik, rev hånden løs og ga ham en så kraftig dytt at han gikk over ende. Mens han lå på bakken, slo hun ham tre ganger med pysken. Det var vondere enn noe han noen gang hadde opplevd - som ild. Pysken hvinte igjen, og traff. Men denne gangen var det Linda som hylte.

«Men hvorfor ville de gjøre deg vondt, Linda?» spurte han om kvelden. Han gråt, fordi de røde sporene etter pysken på ryggen fremdeles gjorde fryktelig vondt. Men han gråt også fordi folk var så motbydelige og urettferdige, og fordi han bare var en liten gutt og ikke kunne ta igjen med dem. Linda gråt også. Hun var voksen, men hun var ikke stor nok til å slåss mot alle tre. Det var urettferdig for henne også. «Hvorfor ville de gjøre deg vondt, Linda?»

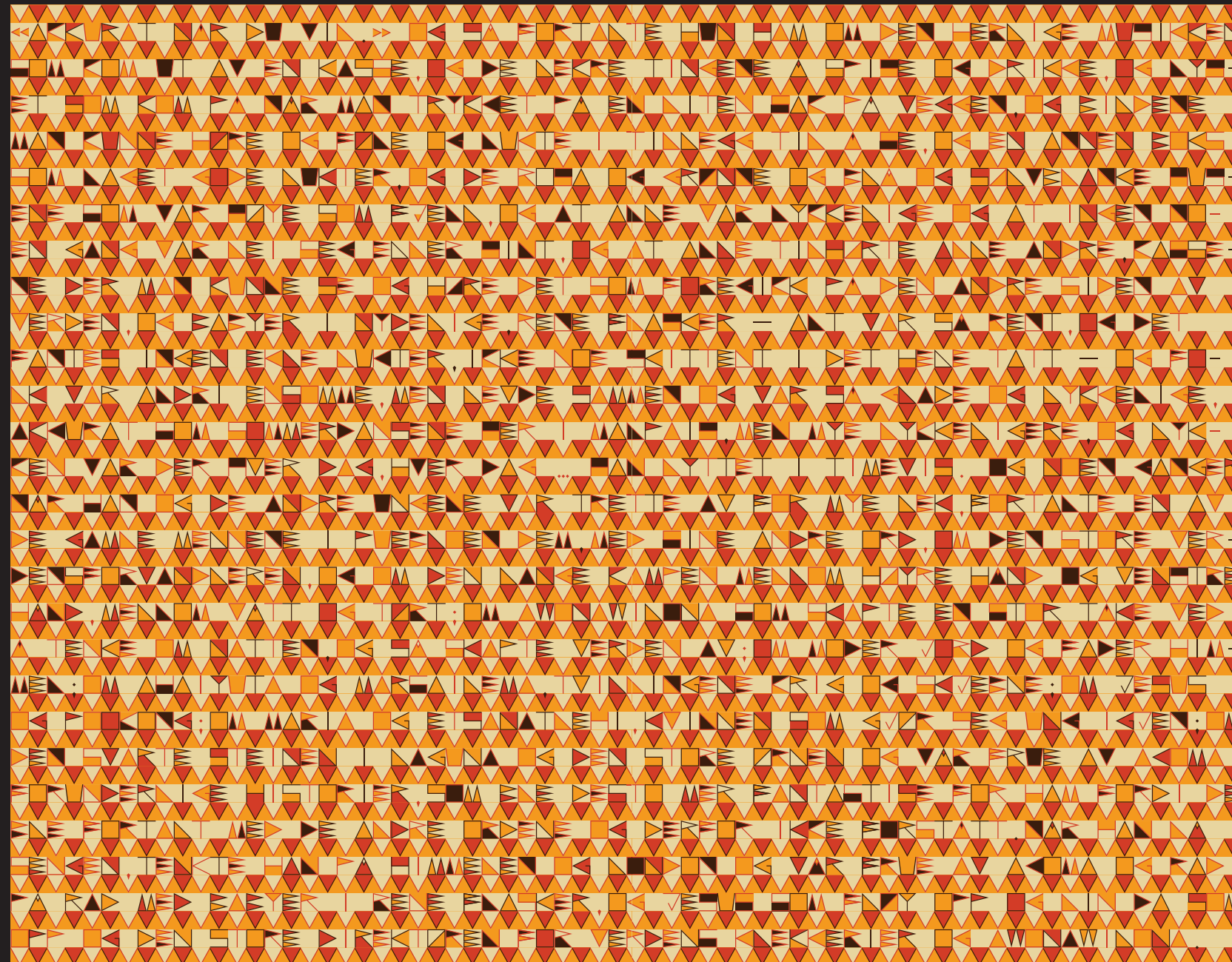
«Jeg vet ikke. Hvordan skulle jeg kunne vite det?» Det var vanskelig å høre hva hun sa, for hun lå på magen og hadde begravd ansiktet i puten. «De sier at de mennene er deres menn,» fortsatte hun, men det virket ikke som hun snakket til ham i det hele tatt; det virket som hun snakket til noen inni seg selv. En lang samtale som han ikke forsto, og til slutt begynte hun å gråte høyere enn noen gang.
«Å, ikke gråt, Linda. Ikke gråt.»
Han trykket seg inn til henne. Han la armen rundt halsen hennes. Linda satte i et skrik. «Å, forsiktig. Skulderen min! Å!» og dyttet ham vekk, hardt. Han slo hodet i veggen. «Din lille idiot!» ropte hun, og så begynte hun plutselig å fike til ham. Smekk, smekk ...
«Linda,» ropte han. «Å, mor, ikke gjør det!»
«Jeg er ikke moren din. Jeg vil ikke være moren din.»
«Men Linda ... Å!» Hun ga ham en ørefik.
«Blitt til en av de ville,» ropte hun. «Som får unger som dyr ... Hadde det ikke vært for deg, kunne jeg ha dratt tilbake til oppsynsmannen, jeg kunne ha sluppet unna. Men ikke med en unge. Det ville ha vært for skamfullt.»
Han skjente at hun kom til å slå ham igjen, og løftet armen for å dekke ansiktet. «Å, ikke gjør det, Linda, vær så snill, ikke gjør det.»
«Ditt lille udyr!» hun trakk ned armen hans; ansiktet hans var udekket.
«Ikke gjør det, Linda.» Han lukket øynene og ventet på slaget.
Men hun slo ham ikke. Etter en liten stund åpnet han øynene igjen og så at hun så på ham. Han prøvde å smile til henne. Plutselig slo hun armene rundt ham og kysset ham gang på gang. Innimellom sto ikke Linda opp i det hele tatt på flere dager. Hun lå til sengs og var trist. Eller hun drakk dette som Popé kom med, og lo en god del og sovnet igjen. Noen ganger var hun dårlig. Orte glemte hun å vaske ham, og det var ikke annet å spise enn kalde tortillas. Han husket første gang hun fant de små dyrene i håret hans, hvordan hun hylte og hylte.

Videreutvikling – kapittel 8

Det neste jeg gjorde var å finne et mer passende layout for «teppet», det var også nødvendig å blåse det litt opp slik at det ikke ble helt uleselig.

Dette ble senere fordelt på to spalter slik at ikke deler av skriften skulle forsvinne mellom sidene.

*De lykkeligste gangene var når hun
fortalte ham om Det andre stedet.
«Og der kan man virkelig dra og fly
akkurat når man vil!»*

Med «teppet» på plass gikk jeg i gang med å skrive kalligrafi. Jeg plukket ut noen kommentarer – i all hovedsak Shakespear-sitater – og forsøkte å finne et kalligrafisk uttrykk som ikke var for «hjemmelaget», men fremdeles hadde noe litt håndlaget og gammeldags over seg. Jeg forsøkte ulike bredder på pennen og ulikt papir. Jeg følte den bredere pennen (med følgelig større størrelse på bokstavene) passet best, og at det finere, bestrøkne papiret ga best resultat.

Eksemplene her er gjengitt 1:1

bred spiss, fint papir

*Men å ligge
i ekkel svette på en seng som oser
av råttenskap, og gjøre kjælnne ting
i grisebingen ...*

smal spiss, fint papir

*Men å ligge
i ekkel svette på en seng som oser
av råttenskap, og gjøre kjælnne ting
i grisebingen ...*

smal spiss, grovt papir

*Men å ligge
i ekkel svette på en seng som oser
av råttenskap, og gjøre kjælnne ting
i grisebingen ...*

bred spiss, grovt papir

*Men å ligge
i ekkel svette på en seng som oser
av råttenskap, og gjøre kjælnne ting
i grisebingen ...*

Videreutvikling – kapittel 8

Etter å ha skrevet ned alle sitatene med kalligrafipen gikk jeg i gang med å innlemme dem i satsen. Jeg hadde i utgangspunktet ganske mange sitater men endte fort på en løsning med å bruke fire på tre ulike sider. Den siste siden ble senere delt i to, men det var disse sitatene jeg beholdt i det ferdige produktet.

*Når han raser,
er stupfull,
eller velter seg i lyst
på blodskamleiet ...*

Trolldommen var på hans side, trolldommen forklarte og befalte. Han gikk ut igjen i det ytre rommet. «Når han raser, er stupfull ... Kjetikniven lå på gulvet ved låstedet. Han tok den opp og løftet seg til døren. «Når han raser, er stupfull ...» Han styrtet gjennom rommet, og stakk – å, alt blodet! – og stakk igjen, samtidig som Popé ble revet ut av sønnen, løftet hånden for å stikke enda en gang, men oppdaget at håndledet hans var fanget, ble holdt fast og – Åh, Åh! – vridd. Han kunne ikke røre seg, han var fanget, og der var de små svarte øynene til Popé, tett inn på ham og stirret inn i hans. Han så bort. Det var to øye i Popés venstre skulder. «Å, se så mye blod!» skrek Linda. «Se på alt blodet!» Popé løftet den andre hånden – for å slå ham, tenkte han. Han stalsatte seg til å ta imot slaget. Men hånden grep ham bare under haken og smudde ansiktet hans så han måtte se Popé i øynene igjen. En lang stund, i time etter time. Og plutselig – han kunne ikke noe for det – begynte han å gråte. Popé begynte å le. «GA», sa han, med de andre, indianske ordene. «Gå, min tapre Ahaiyuta.» Han styrtet ut i det andre rommet for å skjule tårene.

«Du er femten», sa gamle Mitsima, med de indianske ordene. «Nå kan jeg lære deg å arbeide med leire.» De satt på huk ved elven og arbeidet sammen.

«Aller først», sa Mitsima og tok en klump med fuktig leire mellom hendene, «lagger vi en liten måne.» Den gamle mannen klemte klumpen til en flat skive og bøyde opp kantene; månen ble en grunn kopp.

Langsomt og klossete etterlignet han den gamle mannens presise bevegelser.

«En måne, en kopp, og nå en slange.» Mitsima rullet enda en leirklump til en lang, bøyelig pølse som han kveilet til en ring og trykket fast på kanten av koppen.

«Så enda en slange. Og enda en. Og enda en. Og enda en. Runde etter runde bygget Mitsima opp sidene på krukken; den var smal, den utvidet seg, den smalnet av igjen mot halsen. Mitsima klemte og klappet, strøk og skrapte, og til slutt sto den der, med form som de velkjente vannkrukkene i Malpasia, men kvemhvitt i stedet for svart, og fremdeles myk å ta på. Hans egen sto ved siden av Mitsimas som en skjev parodi. Da han så på de to krukkene, måtte han le.

«Men den neste blir bedre», sa han og begynte å rikte en ny leirklump.

Å lage, å gi form, føle at fingrene var i kraft og freidigheter – dette ga ham en usedvanlig glede. «A, B, C og vitamin D», sang han for seg selv mens han arbeidet, «tranen er i leveren som torsken svømmer med.» Mitsima sang også – en sang om å drepe en hjern. De arbeidet hele dagen, og hele dagen var han fylt av en intens, oppsikende lyst.

«Til vinteren», sa gamle Mitsima, «skal jeg lære deg å lage en bue.»

Han sto lenge utenfor huset, og endelig var seremoniene der inne ferdig. Deren gikk opp, de kom ut. Kothu kom først, med høyre hånd utstrakt og tett knyttet,

*Men å ligge
i ekkel svette på en seng som oser
av råttenskap, og gjøre kjæle ting
i grisebingen ...*

De fremmede ordene rullet gjennom sinnet, buldrende som talende torden, som trommene ved sommerdansen, om trommene hadde kunnet tale, som mennene når de sang Maissangen, vakre, så vakre at det var til å gråte av, som når gamle Mitsima fremst trolldom over fjærene og de utskårne pinsene, beinbitene og steinene stne – kiathla tath silokwe. Kai silu silu, tath! – men bedre enn Mitsimas trolldom, fordi den betydde mer, fordi den talte til ham, talte vidunderlig og bare halvt forståelig, en forferdende vakker trolldom, om Linda, om Linda som lå der og snorret, med den tomme koppen på gulvet ved siden av sengen, om Linda og Popé, Linda og Popé.

Han hatet Popé mer og mer. En mann kan smile, le og enda være en skurk. Horkar, gemene, falske, lystne blodskamning. Hva betydde ordene egentlig? Han slengte det bare halvveis. Men trolldommen i dem var sterk og buldret videre i hodet hans, og på en måte var det som om han aldri egentlig hadde hatet Popé før, aldri egentlig hatet ham fordi han aldri hadde vært i stand til å si hvor mye han hatet ham. Men nå hadde han ordene, disse ordene som trommer og sang og trolldom. Disse ordene og den underlige historien de var tatt fra – «Gå, gå, likt ut grunn til å hate Popé, og de gjorde hatet hans mer virkelig, de gjorde til og med Popé selv mer virkelig.

En dag da han kom inn etter å ha lekt, sto døren til det innerste rommet åpen, og han så dem ligge sammen på sengen og sove – hvite Linda og Popé nesten svart ved siden av henne, med den ene armen under skuldrene hennes og den andre merke hånden på brystet hennes, og den ene fletten av det lange håret hans lå over halsen på henne, som en svart slange som ville kvele henne. En kopp og kalebassen til Popé sto på gulvet ved sengen. Linda snorret. Det var som om hjertet hans var blitt borte og det bare var et hull igjen. Han var tom. Tom og kald og nok så kvalm, og svimmel. Han lente seg mot vegg for å sette seg. Gemene, falske, lystne ... Som trommer, som når mennene sang for maisen, som trolldom, gjentok og gjentok ordene seg i hodet hans. Fra å være kald ble han plutselig varm. Kinnene brant av blodet som bruste, rommet svamte og ble mørkt foran øynene på ham. Han skar tenner: «Jeg skal drepe ham, jeg skal drepe ham,» gjentok han. Og plutselig kom det flere ord.

Han fikk ikke hode og hale på den, men den var fantastisk, fantastisk. Kvelet.

*Å, fagre nye verden,
gentok han*

*Å, fagre nye verden hvor de er til!
Vi drar med en gang.*

Anslittet til den unge mannen lyst opp. «Mener du det virkelig?»

«Selvfølgelig, forutsatt at jeg får tilfelle, vel å merke.»

«Linda også?»

«Vel ...» Han neltet vtiende. Den avskyelige skapningen! Nei, det var umulig. Med mindre, med mindre ... Det sto plutselig Bernard at nastropp det avskyelige ved henne kunne vise seg å bli enormt verdifullt. «Ja, selvfølgelig!» utbrøt han, og gjorde opp for den første nelingen med overdreven og støvende hjertelighet. Den unge mannen trakk pusten dypt. «Tenk seg til at det skulle gå i oppfyllelse – det som jeg har drømt om hele livet. Husker du hva Miranda sier?»

«Hvem er Miranda?»

Men den unge mannen hadde tydeligvis ikke hørt spørsmålet. «Å, under!» sa han, og øynene lyst, ansiktet var blussende rødt. «Jeg ser så mange gode vesener! Skjenn er menneskelheten!» Bødmen ble plutselig dyper, han tenkte på Lenina, en engel i fiskegrynn viskose, som strålte av ungdom og hudkreem, lekke og velvillig smilende. Stemmen ble usikker. «Å fagre nye verden,» begynte han, men avbrøt plutselig seg selv; blodet hadde forlatt kinnene, han var blek som papir.

«Er du gift med henne?» spurte han.

«Om jeg er hva?»

«Gift. Du vet – for bestandig. De sier 'for bestandig' med de indianske ordene; det kan ikke gjøres om.»

«Ford, nei!» Bernard kunne ikke la være å le.

«John lo også, men er en annen grunn – lo av ren glede.

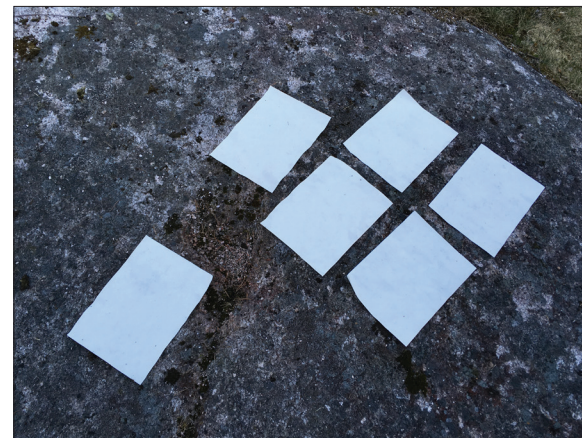
«Å, fagre nye verden,» gentok han. «Å, fagre nye verden hvor de er til! Vi drar med en gang.»

«Du har en virkelig besynderlig måte å snakke på noen ganger,» sa Bernard og stirret forvirret og undrende på den unge mannen. «Og, forresten, er det kanskje best om du venter til du faktisk ser den nye verden?»

Jeg forsøkte å finne alternativer til kaffeflekkene, og forsøkte måter å skitne til papir på som ikke baserer seg på dråper, men endte til slutt å forkaste hele ideen.

Videreutvikling – kapittel 8

Jeg jobbet litt med plasseringen av tegningene. Jeg forsøkte først å plassere dem i marginen (som marg drodleri), men det fungerte ikke så godt som jeg først tenkte. Derfor ble de i den endelige løsningen plassert mer inn i teksten.

<p><i>det var fire kunder der nå</i></p> <p>Utenfor, i støvet og mellom søppelet, gikk Bernard og John langsomt frem og tilbake.</p> <p>"Det er så vanskelig for meg å forstå," sa Bernard, "å rekonstruere. Som om vi levede på hver vår klode, i hvert vårt århundre. En mor, all denne skitten, og guder og alderdom og sykdom ..." Han ristet på hodet. "Det er nesten ubegripelig. Jeg kommer ikke til å forstå det uten at du forklarer."</p> <p>"Forklarer hva?"</p> <p>"Den." Han pekte på puebloen. "Dette." Og det var det lille huset utenfor landsbyen. "Alt sammen. Hele livet ditt."</p> <p>"Men hva skal jeg fortelle?"</p> <p>"Fra begynnelsen. Så langt tilbake du husker."</p> <p>"Så langt tilbake jeg husker." John rynket pannen. Det ble en lang pause.</p> <p>Det var veldig varmt. De hadde spist masse tortillas og sukkelmais. Linda sa: "Kom og legg deg, søtt." De la seg i sammen i den store sengen. "Synn." Og Linda sang. Sang "Ride, ride ranke til et renselig hus" og "Sov i ro, barn, vel bevart, du skal dekanteres snart". Stemmen hennes ble svakere og svakere ...</p> <p>Det kom en høy lyd, og han våknet med et rykk. Det sto en mann ved sengen, svær, skremmende. Han sa noe til Linda, og Linda lo. Hun hadde trukket teppet opp til haken, men mannen trakk det ned igjen. Håret hans var som to svarte tau, og rundt armen hadde han et nydelig sølvarmbånd med blå steiner i. Han likte armbåndet, men likevel var han redd; han skjulte ansiktet mot Lindas kropp. Linda la hånden på ham, og han felte seg tryggere. Med de andre ordene han ikke skjønte så godt, sa hun til mannen: "Ikke med John her." Mannen så på ham, deretter på Linda igjen.</p>	<p>og sa noen få ord med lav stemme. Linda sa: "Nei." Men mannen bøyde seg over sengen mot ham, og ansiktet hans var enormt, fryktelig; de svarte hårtauene bererte teppet. "Nei," gjentok Linda, og han kjente at hånden hennes holdt fastere rundt ham. "Nei, nei!" Men mannen grep ham i den ene armen, og det gjorde vondt. Han skrek. Mannen strakte frem den andre hånden og løftet ham opp. Linda holdt ham fremdeles, og gjentok fremdeles: "Nei, nei." Mannen sa noe kort og sint, og plutselig var hendene hennes borte.</p> <p>Linda, Linda." Han sparket og sprellet, men mannen bar ham bort til døren. Åpnet den, satte han med midt på gulvet i det andre rommet, gikk og lukket døren etter seg. Han kom seg opp, sprang til døren. Når han sto på tå, nådde han så vidt opp til den store treslåen. Han løftet den og dyttet, men døren gikk ikke opp. "Linda," ropte han. Hun svarte ikke.</p> <p>Han husket et stort rom, temmelig mørkt; og det var store treting som det var snorer på, og mange kvinner som sto rundt dem - laget tepper, så Linda. Linda ba ham sette seg i hjernet sammen med de andre ungene, mens hun gikk og hjalp kvinnene. Han lekte med de andre små guttene en lang stund. Plutselig begynte folk å snakke høyt, og det var kvinner som dyttet Linda vekk, og Linda gråt. Hun gikk til døren, og han løp etter henne. Han spurte henne hvorfor de var sinte. "Fordi jeg edela noe," sa hun. Men så ble hun også sint. "Hvordan skulle jeg vite hvordan man gjør den motbydelige vevingen?" sa hun. "Motbydelige villmenn." Han spurte hva villmenn var. Da de kom hjem til huset sitt, ventet Popé ved døren, og han ble med den inn. Han hadde en svær kalebass full av noe som så ut som vann, bare at det ikke var vann, men noe som luktet vondt og brant i munnen og fikk en til å hoste. Linda drakk litt, og Popé drakk litt, og så lo Linda masse og snakket veldig høyt; og så gikk hun og Popé inn på det andre rommet. Da Popé gikk sin vei, gikk han inn på rommet. Linda lå i sengen og sov så tungt at han ikke klarte å vekke henne.</p> <p>Popé kom ofte. Han sa at det som var i kalebassen, het mescal, men Linda sa at det burde kalles soma, bare at</p>	<p>det fikk en til å føle seg dårlig etterpå. Han hatet Popé. Han hatet dem alle sammen - alle mennene som kom til Linda. En ettermiddag da hun hadde lekt med de andre ungene - det var kaldt, husket han, og det var sne på fjellene - kom han tilbake til huset og herte sinte stemmer på soverommet. Det var kvinnesstemmer, og de sa ord han ikke forsto, men han skjønte at det var føle ord. Så plutselig, brakt noe vellet; han hørte at folk beveget seg fort, og så kom det enda et brak og så en lyd som når man slår et muldyr, bare ikke så beinset; så hylte Linda. "Å, ikke gjør det, ikke gjør det, ikke gjør det!" sa hun. Han styrte inn. Det var tre kvinner i merke tepper. Linda lå på sengen. Den ene kvinnen holdt håndledene hennes. En annen lå over beina hennes så hun ikke skulle sparke. Den tredje slo henne med en piisk. En, to, tre ganger, og hver gang hylte Linda. Gråtende trakk han i frynsene på teppet til kvinnen. "Var så snill, var så snill." Med den ledige hånden holdt hun ham unna. Pisken rammet igjen, og Linda hylte. Han fanget den enorme brune hånden til kvinnen mellom sine egne og bet henne av alle krefter. Hun satte i et skrik, rev hånden løs og ga ham en så kraftig dytt at han gikk over ende. Mens han lå på bakken, slo hun ham tre ganger med piken. Det var vondere enn noe han noen gang hadde opplevd - som ild. Piken hvinte igjen, og traff. Men denne gangen var det Linda som hylte.</p> <p>"Men hvorfor ville de gjøre deg vondt, Linda?" spurte han om kvelden. Han gråt, fordi de røde sporene etter piken på ryggen fremdeles gjorde fryktelig vondt. Men han gråt også fordi folk var så motbydelige og urettferdige, og fordi han bare var en liten gutt og ikke kunne ta igjen med dem. Linda gråt også. Hun var voksen, men hun var ikke stor nok til å ståes mot alle tre. Det var urettferdig for henne også. "Hvorfor ville de gjøre deg vondt, Linda?"</p> <p>"Jeg vet ikke. Hvordan skulle jeg kunne vite det?" Det var vanskelig å høre hva hun sa, for hun lå på magen og hadde begravd ansiktet i puten. "De sier at de er deres menn," fortsatte hun, men det virket ikke som hun snakket til ham i det hele tatt; det virket som hun snakket til noen inni seg selv. En lang samtale som han ikke</p>	<p>forsto, og til slutt begynte hun å gråte høyere enn noen gang.</p> <p>"Å, ikke gråt, Linda. Ikke gråt."</p> <p>Han trykket seg inn til henne. Han la armen rundt halsen hennes. Linda satte i et skrik. "Å, forsiktig. Skulderen min min! Å!" og dyttet ham vekk, hardt. Han slo hodet i veggene. "Din lille idiot!" ropte hun, og så begynte hun plutselig å fike til ham. Smekk, smekk ...</p> <p>"Linda," ropte han. "Å, mor, ikke gjør det!"</p> <p>"Jeg er ikke moren din. Jeg vil ikke være moren din."</p> <p>"Men Linda ... Å!" Hun ga ham en ørefikk. "Blitt til en av de ville," ropte hun. "Som får unger som dyr ... Hadde det ikke vært for deg, kunne jeg ha dratt tilbake til oppsynsmannen, jeg kunne ha sluppet unna. Men ikke med en unge. Det ville ha vært for skamfullt."</p> <p>Han skjønte at hun kom til å slå ham igjen, og løftet armen for å dekke ansiktet.</p> <p>"Å, ikke gjør det, Linda, vær så snill, ikke gjør det."</p> <p>"Ditt lille udyr!" hun trakk ned armen hans; ansiktet hans var udekket.</p> <p>"Ikke gjør det, Linda." Han lukket øynene og vendte på slaget.</p> <p>Men hun slo ham ikke. Etter en liten stund åpnet han øynene igjen og så at hun så på ham. Han prøvde å smile til henne. Plutselig slo hun armene rundt ham og kysset ham gang på gang.</p> <p>Innimellom sto ikke Linda opp i det hele tatt på flere dager. Hun lå til sengs og var trist. Eller hun drakk dette som Popé kom med, og lo en god del og sovnet igjen. Noen ganger var hun dårlig. Ofte gliente hun å vaske ham, og det var ikke annet å spise enn kalde tortillas. Han husket første gang hun fant de små dyrene i håret hans, hvordan hun hylte og hylte.</p>
--	---	--	---

Den siste siden krevde litt for å sitte helt. Jeg delte den på to sider og la til tegningen. Selve tegningen var en idé jeg hadde hatt lenge, i utgangspunktet var det en videreføring av noe jeg tenkte på i forbindelse med hipster-konseptet som aldri ble noe av.

Å, fagre nye verden,
gjentok han
*Å, fagre nye verden hvor de er til!
Vi drar med en gang.*

"Du har en virkelig besynderlig måte å snakke på noen ganger," sa Bernard og stirret forvirret og undrende på den unge mannen. "Og, forresten, er det kanskje best om du venter til du faktisk ser den nye verden?"

Å, fagre nye verden,
gjentok han

*Å, fagre nye verden hvor de er til!
Vi drar med en gang.*

"Du har en virkelig besynderlig måte å snakke på noen ganger," sa Bernard og stirret forvirret og undrende på den unge mannen. "Og, forresten, er det kanskje best om du venter til du faktisk ser den nye verden?"

Å, fagre nye verden,
gjentok han

114

*Å, fagre nye verden hvor de er til!
Vi drar med en gang.*

"Du har en virkelig besynderlig måte å snakke på noen ganger," sa Bernard og stirret forvirret og undrende på den unge mannen. "Og, forresten, er det kanskje best om du venter til du faktisk ser den nye verden?"

115

Å, fagre nye verden,
gjentok han

114

*Å, fagre nye verden hvor de er til!
Vi drar med en gang.*

"Du har en virkelig besynderlig måte å snakke på noen ganger," sa Bernard og stirret forvirret og undrende på den unge mannen. "Og, forresten, er det kanskje best om du venter til du faktisk ser den nye verden?"

115

